

**ვის ამზადებს «ქართული ოცნება»
 საკრებულოს თავმჯდომარედ**

კალაძის სიის
 მეორე ნომერი
 ეკლესიას
 მოძალადეს,
 ხოლო პატრიარქს
 დარბაზის
 ორგანიზატორს
 უწოდებს **2**

ბექა დავითულიანი:
 პასუხისმგებლობას
(პირში) ვიღებ!
 „ლაბერალი“, 21 სექტემბერი, 2012 წ.

3 «არავითარი ხარკარი
 სელონების ეზოში,
 ქუეყანის ტაძარი ქართული
 მართლმადიდებლური
 მემკვიდრეობა!»

«ყველა ღონეს ვინმართ,
 რიგბარებუ საპარლამენტო
 არჩევნებისკენ
6 რომ ნაზიდეს ქვეყანა»

გვიყურებენ, როგორც
 ველურებს; აღგვიქვამენ,
7 როგორც ქრიშინალებს

«რუსთავი 2» სოლომონის
8 პროკაბანდის იწყებს

9 «ქართული ოცნების»
 სოროსული ავანგარდი

20 «პარიზის
 ღვთისმშობლის მხრითი»

შეპარდნაძე-სააკაშვილის ნახელო

«გასული საუკუნის 90-იანი წლების
 «გმირი» ხელისუფლება მოხსნა
 აღარ არის. არის დაკარგული
 აფხაზეთი და კიდევ სამხრეთ ოსეთი –
 შეპარდნაძისა და მისი ხელისუფლების
 პოლიტიკის გამგებელი
 სააკაშვილის ნახელო» **15**

«გლახი მინას ვეღარ
 იყიდის, მინის ყიდვა-
 გაყიდვა მხოლოდ
 ბანკებსა და
 ონლაინსესხების
 ორგანიზაციებს
 შეუქლიათ» **5**

ქუთაისში
 არაშენებულ
 ტექნოპარკი
 უნივერსიტეტს
 რეპტორი
 დაუნიშნეს **4**

«500 მილიონი ევროს
 სანახვლოდ ჩვენი
 ხელისუფლება
 100 ათას
 ჩრდილოეთკავკასიის
 ჩამონახვებს» **6**

„რას ვაკეთებ და ძალს ვასერიწებ, ვერ ხედავ, შენი დედა მოვ...ან?! თუ შენგან ავიღო კურთხევა, ძალის ქუჩაში გამოყვანაზე, პარკატზე, რომ არ მომი...ან? შენი პედაგოგიურ-დიდაქტიკური ტონი მოვ...ან მე. ყოველ დღეს ამ ძალს, აი ამ, სწორედ ასე ვასერიწებ. დღეს კი თქვენ გაჩნდით საიდანაც და ამირით ცხოვრების ტიპში. ჰოდა, ახლა ან სათითაოდ გამოქანეთ და მამ ტიპში დამახტით აბერ, ან კიდევ რომელიც შეიძლება, ისე დაიხალეთ და დაახვით აქედან. ძალის გასერიწება მაცადეთ, ისედაც იმდენი ხარტ, მთელი დღეა, მოსაფხმელი ადგილი ვერ იპოვა, არადა, ჯერ ლეკვია, არ მინდა, თქვენს გამო შარდის გუშტი გაენალოს“.

ვის ამზადებს «ქართული ოცნება» საკრებულოს თავმჯდომარედ

კალაქის სიის მეორე ნომერი ეკლესიას მოკალადას, სოლო პატრიარქს დარბაზის ორბანიზატორს უწოდებს

„პასუხისმგებლობას (პირში) ვიღებ!“ — ბლოგის ეს სათაური, არც მეტი არც ნაკლები, ბექა დავითულიანს ეკუთვნის. გაგიკვირდებათ, — რატომ არც მეტი, არც ნაკლები, რადგან მკითხველის უდიდეს ნაწილს ეს სახელი და გვარი, ალბათ, არაფერს ეუბნება, მაგრამ, „საქართველო და მსოფლიოს“ ინფორმაციით, ამ ადამიანს „ქართული ოცნება“ საკრებულოს თავმჯდომარეობისთვის ამზადებს. დიან, ეს ახალგაზრდა კაცი, როგორც მიხვდით, „ქართული ოცნების“ ახალი სახე და საარჩევნო სიის მეორე ნომერია. ბექა დავითულიანის მარგალიტებზე ქვემოთ მოგახსენებთ, მანამდე კი იმ ბიოგრაფიულ შტრიხებს გაგაცნობთ, რომლებიც მის შესახებ ინტერნეტში იძებნება.

იქვე, სხვისი გასაჭირი გულთან ახლოს მიიტანო და ა.შ. უბრალოდ, გამოდი და თქვი, რომ ასე იმეორე, რომ პასუხისმგებლობას საკრებულოს თავმჯდომარეობას დასწრით იღებ. ვინ რას მოგთხოვს, ვიღაც ასეოს, რა მოინაზრება ამ სიტყვის ქვეშა?!

საინტერესოა, ახლაც ასე ფიქრობს „ოცნების“ სიის მეორე ნომერი? ახლა, როდესაც ამომრჩევლებს პრობლემების მოგვარებას უპირდებიან, რას ფიქრობს, ნეტავ? „არ არის საჭირო დღე და ღამე გაასწორო, ნერვიულობით გაბიძღვი, სხვისი გასაჭირი გულთან ახლოს მიიტანო“ თუ „შარისევლური თავმჯდომარეობით“ ფიქრობს, რომ „ის პატარა კაცი“ და შეეცდება, საკუთარი ნილი პასუხისმგებლობა ხან საზოგადოებას შეტყუნოს, ხან ღმერთს და ხან მთავრობას?!

ბექა დავითულიანი 2016 წლის მარტის ბრიუსელის ტერაქტების შემდეგ „ლიბერალში“ გამოქვეყნებულ ბლოგში

„ტერორიზმი, როგორც პოეზია“ წერს: „ტერორიზმი, ერთი მხრივ, უმწიფო, არსებულ სიტუაციაში ვერცხვად იქცევა, განდევნილი ადამიანების პროტესტია; მეორე მხრივ კი, პოეზია, რადგან არაფერი იმაზე უფრო პოეტური, ვიდრე სასონარკვეთილი ადამიანის თავგანწირვა, არამატერიალური სახელით გალაშქრება გაბატონებულ, უსულო სისტემაზე. ეს ცივილიზაციისგან დათრგუნული პიველყოფილი ვენების ცხოველური ამოხეთქვაა. ცინიკური ცივილიზაციის მიერ არმილებული, გამხეცეული ადამიანის სასონარკვეთა“. კარგია, რომ დავითულიანი არსებულ ვითარებაში რეალიზებული ადამიანი, მაგრამ საკრებულოში არ იგრძნოს თავი უმწიფო და გადევნილ ადამიანად, ცივილიზაციისგან დათრგუნული ადამიანად, ცივილიზაციისგან დათრგუნული ადამიანი, რომელიც მთავრობისგან დათრგუნული ადამიანი და მიხვდით, ეს განცდა საიდან

ცხოველური ამოხეთქვა“ არ მოხდას ძალაქის მითა-ვრობაში.

დავითულიანის მიერ 2013 წლის 7 იანვარს გამოქვეყნებული ბლოგი „საშობაო ეპისტოლე“ ასევე კარგად წარმოაჩენს „ქართული ოცნების“ ახალი „სახის“ შინაგან მეს.

„...ეკლესიაში შევედი. ძალიან ბევრი ხალხი ირეოდა, ამიტომ დიდხანს არ გავჩერდი, ვერ ვეგუბი, როდესაც ეკლესია სიმყუდროვეს კარგავს, მიჭირს არეულობაში ღმერთის დაჭერა. ერთი სასულიერო ანთე, მამაზეციერს ბოდიში მოვუხადე მრავალპროფილიანი ცოდვებისთვის, რამდენიმე თხოვნაც დაუტოვე საშინაო დაეალებად და გამოვედი... გეზი რესპუბლიკის მოედნისკენ ავიღე. ოპერის შენობასთან მიხლოვებისას უცნაური განცდა დამეფულა, აი, ისეთი ომის, მიწისძვრის ან რაიმე ამგვარი კატასტროფის წინ რომ შენევეს ხოლმე. ცოტა ხანში მოედანიც გამოჩნდა და მივხვდი, ეს განცდა საიდან

მოვიდა... უამრავი ხალხი იყო შეკრებილი (ბევრი ხალხი ჩემში მინტინგთან ასოცირდება, მიტინგი კი სწორედ მიწისძვრისმავარ განცდას მაძლევს, ოღონდ უფრო უცნაურს, იმედინას), ალილოს მსვლელობისთვის ემზადებოდნენ. ორგანიზატორები მანქანის ძარებიდან მიკროფონებითა და რუპორებით ბრძანებებს გასცემდნენ. ხმის გამაძლერებლებიდან მოდიოდა და ერთმანეთში ირეოდა საგალობლების ჰანგები. იქვე სოფელ მეტეხიდან საგანგებოდ ჩამოყვანილი სამი უღელი კამეჩი ვიღაცის შემოწირულ ვაშლს ცოხნიდა. მოკლედ, იყო არეულობითა და სიხარულით გამოწვეული დიდი ზემი. ზღვასავით აზვირთებული ხალხის შუაგულში კერპებივით იდგნენ დეკორატიული ლომი, აქლემი და ჟირაფი. გამახსენდა, ერთ-ერთი შობის წინ, როდესაც მეც ვიყავი ჩართული ალილოს მსვლელობის ორგანიზებაში, სასულიერო პირებს კამათი ჰქონდათ, ღირდა თუ არა თოჯინების გამოყენებით ამ რელიგიური ღონისძიების თეატრალიზება. მაშინ გადაწყდა, რომ არ ღირდა, რათა კათოლიკურ ზემს არ დამსგავსებოდა, მაგრამ, როგორც ჩანს, მამებმა ცდუნებას დიდხანს ვერ გაუძლეს... ამის გააზრება ვერც კი მოვასწარი, რომ მანქანის ფანჯრიდან თათიას ამპარტავნულ-ნიშნის-მოგებით ხმა შემომესმა: — აქ რას აკეთებ, ბექა? ეს სწორედ ის ბოლო წვეთი აღმოჩნდა, რომელიც ჩემს სიმყრალით სავსე ფსიქიკურ ჭურჭელში ველარ ჩავტიე.

— რას ვაკეთებ და ძალს ვასერიწებ, ვერ ხედავ, შენი დედა მოვ...ან?! თუ შენგან ავიღო კურთხევა, ძალის ქუჩაში გამოყვანაზე, პარკეტზე, რომ არ მომი...ან? შენი პედაგოგიურ-დიდაქტიკური ტონი მოვ...ან მე. ყოველ დღეს ამ ძალს, აი აქ, სწორედ ასე ვასერიწებ. დღეს კი თქვენ გაჩნდით საიდანაც და ამირით ცხოვრების ტიპში. ჰოდა, ახლა ან სათითაოდ გამოქანეთ და მამ ტიპში დამახტით აბერ, ან კიდევ რომელიც შეიძლება, ისე დაიხალეთ და დაახვით აქედან. ძალის გასერიწება მაცადეთ, ისედაც იმდენი ხარტ, მთელი დღეა, მოსაფხმელი ადგილი ვერ იპოვა, არადა, ჯერ ლეკვია, არ მინდა, თქვენს გამო შარდის გუშტი გაენალოს. მე ჩემი მოგახსენეთ, ახლა კი გთხოვთ, გზიდან გემცალოთ ქ-ნო ყ... ქალაქ! — ასე დავემშვიდობე ჩემს სტუდენტობის დროინდელ ნაცნობს და უკვე შეცვლილი მარშრუტით, ალ. ჭაჭავაძის ქუჩისაკენ გავემართე“.

აი ასეთი უშვარი სიტყვებით მიმართავს ბექა დავითულიანი მეაღილო თათიას, რომელმაც, ალბათ, შენიშვნა მისცა, საზეიმოდ შეკრებილ მორწმუნეებთან ძალს რატომ აშარდინებო. საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიისა და მისი საჭეთმყროველის, კათოლიკოს-პატრიარქის მიმართ მტრული დამოკიდებულება კარგად ჩანს ბექა დავითულიანის ნერილში, რომელიც 2013 წლის 19 მაისს, თბილისში ლგბტ პირების მიერ ალღუმის ჩატარების მცდელობიდან 2 დღის შემდეგ, გამოაქვეყნა სათაურით „დამარცხებული უჩინოება“.

„ქართული ოცნების“ საარჩევნო სიის მეორე ნომერი ბექა დავითულიანი ბლოგერია, ჟურნალ „ლიბერალში“ სტატიებს აქვეყნებდა, მუშაობდა დავით უსუაშვილის მრჩეველად პარლამენტის თავმჯდომარეობის პერიოდში, 2013 წლიდან კი მთავრობის ადმინისტრაციაში — სამმართველო უფროსად, მანამდე იურიდიულ სფეროში საქმიანობდა.

შეგახსენებთ ბექა დავითულიანის კურორტს პირდაპირ ეთერში, როდესაც მან კანდიდატების წარდგენისას თავისი გუნდის წევრის, საბურთალოს მაჟორიტარი კანდიდატის გვარი ვერ გაიხსენა და მასტანგ შაქარიშვილს სთხოვა, გვარი შეეხსენებინა, შემდეგ კი ამაზე თვითონვე გაეცინა. მართლა სასაცილოა ეს ყველაფერი, სატირალი რომ არ იყოს — ერთი გუნდის წევრები ერთმანეთის გვარებს თუ ვერ იმახსოვრებენ, ამომრჩეველისთვის იმეორე დავითულიანის დამახსოვრებენ თუ არა წლის განმავლობაში? ამ რიტორიკულ კითხვაზე შპს-პარტნიორის ცნობილი ფრაზა გამახსენდა: „მანამდე არ ავიდგეთ გვერდები!“

ახლა კი გაგაცნობთ ამონარიდებს დავითულიანის ბლოგიდან „პასუხისმგებლობას (პირში) ვიღებ!“

„ქართული ოცნების“ ახალი სახე სიტყვა პასუხისმგებლობის ახსნას ასე ცდილობს: „გაჭირდებოდა იმის ახსნა, თუ რას ნიშნავს საქართველოს მოქალაქისთვის სიტყვა პასუხისმგებლობა. მგონია, რომ ეს არის საკუთარი თავის, ღმერთის ან სხვა ადამიანების წინაშე აღებული ვალდებულება, რომლის მასშტაბიც განსაზღვრავს შენი მნიშვნელობა და, მისი ვერსერულების შემთხვევაში, განიცდი პიროვნულ

«დარბაზში მონაწილე სასულიერო პირთა რაოდენობიდან, საქმიანიდან და რაინიდან, ასევე პატრიარქის 16 მაისს გაკეთებული განცხადებიდან გამომდინარე, ვეღარ ჩავთვლი, რომ იმ «ბარტლომეოს დავითი», როგორც დღისით გზისით მოეწყო რუსთაველის გამზირზე, მხოლოდ კონკრეტული სასულიერო პირები და მათი უსიტყვო მორჩილება მიჩვეული ბიკავლია დამახსოვრებული. ეს დარბაზი, ჩემი სანუხაროდ, ნაფიქრად საქართველოს საომრეულ ეკლესიის ნებით და ხელშეწყობით მოხდა»

გეორგი

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

საპარტიზო ეპოქის დინამიკაში, კალაძისა და ჯუმაშვილის დინამიკაში მიმართულ ქმედებებს კი არა, კონკურენტებს ებრძოდა, რათა საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ პროცესებში საკუთარი გავლენა გაეზარდა... შინაარსობრივად, ზუსტად ერთი და იმავე მეთოდებით მართავდნენ, გარეგნულად კი დამსხვავებულნი იყვნენ ერთმანეთს. ერთნაირი მანქანებით დადიოდნენ, ერთნაირი პატივისცემით სარგებლობდნენ, ერთნაირად ვერ იტანდნენ კრიტიკას, დაახლოებით ერთი ლოგიკით ამართლებდნენ ჩვენი ქვეყნისთვის შეუსაბამო ფუფუნებაში ცხოვრებას, ერთნაირი კატეგორიულობით დევნიდნენ განსხვავებულ აზრს, ორივე ითხოვდა გიგანტური შრომის შედეგად, ერთს თუ კანონდარღვევის პატივსაცემად მონაწილეობა, მეორეს — ცოდვის პატივსაცემად და ა.შ.

საინტერესოა, ახლანდელი უიქიპედია «ოცნების» სიის მეორე ნომერი? ახლა, როდესაც ანთროპოგენული კრიზისის მოგვარებას კვირდება, რას უიქიპედია ნეტავ? «არ არის საჭირო დღე და ღამე გაანსორო, ნაკივლობით გაგიჟო, სხვისი განსჯის გულთან ახლოს მიიტანო» თუ «ფარისევლის თანამედროვეთა» უიქიპედია, რომ «ის კატარა კახია» და შეეხება, საკუთარი წილი პასუხისმგებლობა ხან საზოგადოებას შეატანოს, ხან ღმერთს და ხან მთავრობას?!

აი ამონარიდები: „შეუძლებელია, რაეც არ იქონიო იმაზე, რაც 17 მაისს დატრიალდა თბილისის ქუჩებში. არც ის შეიძლება, ამ სიშლეის ზეიმში თანამედროვე ეკლესიის როლი არ დაინახო. აქამდე, მსგავსი ინციდენტების დროს, ცვდილობდი, არასწორი ქმედებები კონკრეტული სასულიერო პირებისათვის მიმენერა, მაგრამ პომოფობიის გამპროტესტებულთა მიმართ დაგვიმომლა კამპანია ამის საშუალება მომისპო, იძულებული გამხდარა, გადავხედო ჩემი შეხედულებებისთვის და მკვეთრად დამეფიქსირებინა პოზიცია. ჩემი პოზიცია კი შემდეგია — დარბაზში მონადირე სანსულიერო პირთა რაოდენობიდან, საბჭოთაობიდან და რანგად, ასევე პატრიარქის 16 მაისს გაკეთებული განცხადებიდან გამომდინარე, ვეღარ ჩავთვლი, რომ იმ „პარტიზანულ და-მეში“, რომელიც დღისით მხრისით მოეწონა რუსთაველით გაზიარებულ, მხოლოდ კონკრეტული სასულიერო პირები და მათი უსიტყვო მორჩილება მიჩვეული მრავალი დამანაშავე. ის დარბაზი, ჩემდა სამწუხაროდ, ნამდვილად საპარტიზანო სასულიერო ეპოქის ნაბიჯი და ხელშეწყობით მოხდა და თავის მოტყუება არაფერში გვარდება. სხვა საკითხია, თუ რაში დასჭირდა ეკლესიას თუ ბარბაროსული აქტის მხარდაჭერა და რამ გამოიწვია, რომ ინკვიზიციის გადარჩენილი, ქვეყნის წინაშე მართლაც დაუფასებელი ღვაწლის მქონე ინსტიტუტი ასეთ დღეში აღმოჩნდა...“

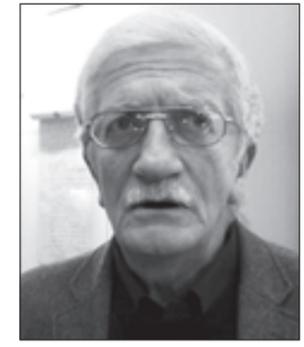
რათა არსებული, მათთვის ხელსაყრელი თამაშის ნებსები არ დაერღვიოთ) არც ერთი მხარის ინტერესში არ შედიოდა, კრიტიკულად მოაზროვნე ადამიანთა ჯგუფების ჩამოყალიბება და ხელშეწყობა. პირიქით, ასეთ ადამიანებს მეტასტაზებად აღიქვამდნენ და მუდმივად მათ მარგინალიზებას ცდილობდნენ, რადგან ამ ორი ინსტიტუტის მიერ წარმოებულ ინტელექტუალურ პროდუქტს ერთი და იმავე ტიპის მომხმარებელი ჰყავდა და ამ მომხმარებელთა გემოვნების ზრდის შემთხვევაში პროდუქტის ხარისხის გაუმჯობესება მოუწევდათ, რისი უნარი და სურვილიც, სამწუხაროდ, იმ ეტაპზე არც ერთ მათგანს არ გააჩნდა. შესაბამისად, ორივე „ბაზრის“ ჩაკეტვისა და ძალადობრივი მეთოდებით მართვის მომხრეები იყო. ერთის ხერხემალი პოლიცია იყო, მეორის კი — ფუნდამენტალისტური შეხედულებები; ერთს კანონის მიღებასა და სათავისოდ გამოყენებაზე ჰქონდა მონოპოლია, მეორეს კი — მორალის განმარტებასა და საკუთარ თავზე მორგებაზე. შინაარსობრივად, ზუსტად ერთი და იმავე მეთოდებით მართავდნენ, გარეგნულად კი დამსხვავებულნი იყვნენ ერთმანეთს. ერთნაირი მანქანებით დადიოდნენ, ერთნაირი პატივისცემით სარგებლობდნენ, ერთნაირად ვერ იტანდნენ კრიტიკას, დაახლოებით ერთი ლოგიკით ამართლებდნენ ჩვენი ქვეყნისთვის შეუსაბამო ფუფუნებაში ცხოვრებას, ერთნაირი კატეგორიულობით დევნიდნენ განსხვავებულ აზრს, ორივე ითხოვდა გიგანტური შრომის შედეგად, ერთს თუ კანონდარღვევის პატივსაცემად მონაწილეობა, მეორეს — ცოდვის პატივსაცემად და ა.შ.

აი ასე! ბექა დავითიანი, „ქართული ოცნების“ ახალი „სახე“, რომელსაც თბილისის საკრებულოს თავმჯდომარის პოსტზე დასმას უპირებენ, პირდაპირ ადანაშაულებს საქართველოს სამოციქულო ეკლესიას და კათოლიკოს-პატრიარქს 2013 წლის 17 მაისს „დარბევის“ ორგანიზებაში, პარალელს ავლებს სასულიერო პირებსა სააკაშვილის ხელისუფლების წარმომადგენლებს შორის და ამბობს, რომ „საპარტიზანო ეპოქის დინამიკაში სასულიერო პირებისა და ანთროპოგენული კრიზისის მომხმარებელი ჰყავდა და ამ მომხმარებელთა გემოვნების ზრდის შემთხვევაში პროდუქტის ხარისხის გაუმჯობესება მოუწევდათ, რისი უნარი და სურვილიც, სამწუხაროდ, იმ ეტაპზე არც ერთ მათგანს არ გააჩნდა. შესაბამისად, ორივე „ბაზრის“ ჩაკეტვისა და ძალადობრივი მეთოდებით მართვის მომხრეები იყო. ერთის ხერხემალი პოლიცია იყო, მეორის კი — ფუნდამენტალისტური შეხედულებები; ერთს კანონის მიღებასა და სათავისოდ გამოყენებაზე ჰქონდა მონოპოლია, მეორეს კი — მორალის განმარტებასა და საკუთარ თავზე მორგებაზე. შინაარსობრივად, ზუსტად ერთი და იმავე მეთოდებით მართავდნენ, გარეგნულად კი დამსხვავებულნი იყვნენ ერთმანეთს. ერთნაირი მანქანებით დადიოდნენ, ერთნაირი პატივისცემით სარგებლობდნენ, ერთნაირად ვერ იტანდნენ კრიტიკას, დაახლოებით ერთი ლოგიკით ამართლებდნენ ჩვენი ქვეყნისთვის შეუსაბამო ფუფუნებაში ცხოვრებას, ერთნაირი კატეგორიულობით დევნიდნენ განსხვავებულ აზრს, ორივე ითხოვდა გიგანტური შრომის შედეგად, ერთს თუ კანონდარღვევის პატივსაცემად მონაწილეობა, მეორეს — ცოდვის პატივსაცემად და ა.შ.

გეორგი თბილისური: არავითარი ხარკი სალომას უნდა, კუბურდოს ტაძარი ქართული გართლადიდალური მემკვიდრეობა!

ახალქალაქის მუნიციპალიტეტის სოფელ კუმურდოში ეთნიკური სომხები ცხოვრობენ. აქ მდებარეობს X საუკუნის ქართული ხუროთმოძღვრების ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი ძეგლი — კუმურდოს ტაძარი. ტექნიკური შესრულების ხარისხით, მისი მხატვრული უკავია საქართველოს ხუროთმოძღვრების ისტორიაში. მას, როგორც ეროვნულ ძეგლს, „კულტურული მემკვიდრების“ კანონი იცავს.

2016 წლის ზაფხულში ტაძრის რესტავრაცია დაიწყო. უგუბათო, უსახურავო და მიტოვებულ ტაძარს იქაური მოსახლეობა, ექვთიმის ნაქვებით, სომხურ ეკლესიად მიიჩნევს. 30 სექტემბერს ადგილობრივებმა სცადეს, შესულიყვნენ ტაძრის ტერიტორიაზე და აღემართათ სომხური ქვის ჯვარი (ხაჩკარი), რომელიც, მათი თქმით, დაიცავდა ნინაპრების საფლავებს, მაგრამ სამართალდამცველებმა მოსახლეობას ტერიტორიაზე შესვლის უფლება არ მისცეს, რასაც მოჰყვა პროვოკაციები ადგილობრივების მხრიდან და საჭირო შეიქმნა შემთხვევის აღგულისხმების მოხიზვების შედეგად 4 პოლიციელი დაშავდა და საავადმყოფოში მოათავსეს. კუმურდოში ჩავიდა შინაგან საქმეთა მინისტრი გიორგი მლაშვილი და სიტუაციის მოსაგვარებლად ადგილობრივებს შეხვდა. კულტურული მემკვიდრეობის დაცვის ეროვნული სააგენტოს ხელმძღვანელმა ნიკოლოზ ანთონიძემ განაცხადა, რომ ინციდენტი პროვოცირებული იყო. მისი თქმით, გადანყდა, რომ ტაძრის გარეთ გამოიყვანა სპეციალური ადგილი, რომელზეც ქვის ჯვარს აღმართავდნენ.

და, სომხეთთან უფრო მეტი კონტაქტი ჰქონდათ, ვიდრე თბილისთან და, საერთოდ, საქართველოსთან. როდესაც პირველად ექსპედიციამ მივიდოდი, გაგვფრთხილეს, — ადგილობრივი მოსახლეობას არ უთხრათ, რომ ეს ქართული ძეგლია, თორემ შეიძლება ქვა ქვაზე არ დატოვონ. უნდა დამთავრდეს ეს სიტუაცია. არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლება იქ სომხური ხაჩკარი დადგა. ტაძარს საერთო არაფერი აქვს სომხურთან. იქ ეთნიკური სომხები ცხოვრობენ და იცხოვრობ, ბატონო, მაგრამ, არავითარი ხარკი არ უნდა დაიღოს ტაძარი ქართული მართლადიდალური მემკვიდრეობა, რომელიც უნდა დაცვას სახელმწიფომ. მოსახლეობას უნდა გაავსებინონ და შეავსებინონ, რომ ასე მოქცევა არ შეიძლება და ალკვეთონ მათი უმსგავსო საქციელი. ეს ყველაფერი, რაც ახლახან ხდებოდა, არის პროვოკაცია ქართველებისა და სომხების დასაპირისპირებლად.

ამ ბრძენ კაცს, რომელიც ერთ-ერთ გადაცემაში ფრიდრიხ ვილჰელმ ნიცშეს „ადამიანის რაობასთან დაკავშირებით“ ბევრ რამეში არ ეთანხმებოდა და ფილოსოფოსობას უწუნებდა, ერთხელ გულდასმით რომ ნაეკითხა ნიცშეს შემოქმედება ან თუნდაც „ქართული ოცნების“ საარჩევნო სიის პირველი ათეული, ალბათ, საზოგადოებისთვისაც აჯობებდა და მისთვისაც...
ამ საკითხზე თავისი აზრი გაავიზარა ისტორიკოსმა გიორგი ოთხმეზურმა. მან თქვა, რომ „კუმურდოს ტაძარზე 21 ნარნერა და ყველა მათგანი ქართული ასომთავრულითაა შესრულებული. ერთ-ერთ ნარნერაში მითითებულია აშენების თარიღი — 964 წელი, ამავე ნარნერაში მოხსენიებულია მხარის ერისთავი ზვიადი, რომელსაც ბარლამის ქვის დამუშავების ხარჯები გაუღია; ასევე მოხ-

სამართალდამცველები ერთგვარ დათმობაზე წავიდნენ და ხაჩკარის დასადგმელად ტაძრის გარეთ არჩევენ ადგილს, რას ფიქრობთ ამის თაობაზე?
— ეკლესიისგან მოშორებით რას გააკეთებენ, სხვა საკითხია. ტაძარი არის გალავნით გარშემორტყმული. გალავნის გარეთ, სადაც უნდათ, იქ დადგან ხაჩკარი, მაგრამ მათი ნინაპრები ტაძრის ეზოში ნამდვილად არ არიან დაკრძალული. მათი ნინაპრების სასაფლაო იქ არ ყოფილა!
ესაუბრა გვანცა ნაიჭიყვილი

გეორგი თბილისური, «ქართული ოცნების» ახალი «სახე», როდესაც თბილისის საკრებულოს თავმჯდომარის პოსტზე დასმას უპირებენ, პირდაპირ ადანაშაულებს საქართველოს საოლიქულო ეპოქისა და კათოლიკოს-პატრიარქს 2013 წლის 17 მაისს «დარბევის» ორგანიზებაში

ყვანს ჩაქმონდა...

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„2005 წლის შემდეგ ქვეყანას არ გაუკეთებია მიწის ბალანსი, არ არსებობს მინათმომსოვლის სისტემა, ქვეყანამ არ იცის სასოფლო-სამეურნეო სავარგულეების ოდენობა სახეობების მიხედვით, არ იცის სასოფლო-სამეურნეო მიწის რაოდენობა მესაკუთრეების მიხედვით, არ ვიცით, რომელი სასოფლო-სამეურნეო კულტურებია — ეს წარმოუდგენელია! მსოფლიოში არ არსებობს ქვეყანა, რომელიც მიწას არ აღრიცხავს და ყოველწლიურად მიწის ბალანსს არ აწარმოებს. არადა, ჩვენ მიწის მთი არაფერი გაგვაჩნია“.

«გლეხი მიწას ვეღარ იყიდის, მიწის ყიდვა-გაყიდვა მხოლოდ ბანკებსა და ონლაინსესხების ორგანიზაციებს შეუძლიათ»

„საქართველოს კონსტიტუციაში“ შესატან ცვლილებებს დიდი ხმაური მოჰყვა პოლიტიკურ სპექტრში. როგორც კონსტიტუციაში, ასევე, ორგანულ კანონში „სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის საკუთრების შესახებ“ შესატან ცვლილებებში განსაკუთრებულ ყურადღებას „მიწის საკითხი“ იპყრობს.

„აღსანიშნავია, რომ „საქართველოს კონსტიტუციაში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს კანონის პროექტი, რომელიც საქართველოს პარლამენტის მიერ უკვე მიღებულია ორი მოსმენით, მიწას განსაკუთრებული მნიშვნელობის სახელმწიფო რესურსად აღიარებს და მისი დაცვის მაღალ სტანდარტებს ადგენს. აქედან გამომდინარე, კონსტიტუციის კანონის პროექტის თანახმად, სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწაზე საკუთრების უფლების რეგულირება გათვალისწინებული იქნება ორგანული კანონით. შესაბამისად, სწორედ ამ ორგანულ კანონში უნდა იქნეს განთავსებული ის საგანგებო კანონის შემთხვევები, რომლებიც დღეს მოქმედი მორატორიუმით არ არის გათვალისწინებული. თუმცა, ორგანული კანონის ამოქმედებაში გარდამავალ ეტაპზე, სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთი საკუთრების უფლების მოპოვების ზოგიერთი საკითხი საჭიროებს მყისიერ მოწესრიგებას. აღნიშნული ერთი მხრივ, ხელს შეუწყობს პრაქტიკაში წარმოშობილი ობიექტური შემთხვევების სამართლიან გადაწყვეტას, ხოლო, მეორე მხრივ, დააზღვევს იმ საფრთხეებს, რაც გარდამავალ ეტაპზე მიწის გასხვისების დროს შეიძლება შეიქმნას, — განმარტავენ კანონმდებლები.

„სესხის გასემის სანაცვლოდ, მიწა ჩაღებულ და, შესაბამისად, აღამიანს, რომელიც ვალს ვერ იხდის, ბანკი მიწას გაუყიდის“

ბაბა ვარდოსანიძე, „ქართული მიწის დაცვის“ კომიტეტის წევრი:
— ჩვენ კატეგორიულად მოვითხოვდით, რომ ჩვენ ერთ „ქართული მიწა არ გაიყიდება“ და მაგალითად მოგვყავდა უცხო ქვეყნები. მაგალითად, პოლონეთის კონსტიტუციაში წერია, რომ არა მხოლოდ სასოფლო-სამეურნეო მიწა, არამედ არ გაიყიდება ტყე, მთა, მდინარე, წყალი... ხელისუფლება წინააღმდეგობას ვეინევდა, განსაკუთრებით პარლამენტის თავმჯდომარე **ირაკლი კობახიძე** იყო წინააღმდეგი, არ ჩანერი სახით და საბანკო საქმიანობის ფარგლებში განსაზღვრული პირობით, გარდამავალ ეტაპზე მიენიჭება სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულებების მიწის ნაკვეთი საკუთრების უფლების ორგანული კანონით. შესაბამისად, სწორედ ამ ორგანულ კანონში უნდა იქნეს განთავსებული ის საგანგებო კანონის შემთხვევები, რომლებიც დღეს მოქმედი მორატორიუმით არ არის გათვალისწინებული. თუმცა, ორგანული კანონის ამოქმედებაში გარდამავალ ეტაპზე, სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთი საკუთრების უფლების მოპოვების ზოგიერთი საკითხი საჭიროებს მყისიერ მოწესრიგებას. აღნიშნული ერთი მხრივ, ხელს შეუწყობს პრაქტიკაში წარმოშობილი ობიექტური შემთხვევების სამართლიან გადაწყვეტას, ხოლო, მეორე მხრივ, დააზღვევს იმ საფრთხეებს, რაც გარდამავალ ეტაპზე მიწის გასხვისების დროს შეიძლება შეიქმნას, — განმარტავენ კანონმდებლები.

ჩაინერა: „ქართული მიწა უცხოელებზე არ გაიყიდება“, მაგრამ კონსტიტუცია ჯერ ხელმოწერილი არ არის. მორატორიუმი გამოცხადდა, მაგრამ ფარულად მაინც მიმდინარეობდა „მიწის კანონში“ ცვლილებების შეტანა. გაირკვა, რომ მორატორიუმი არ ვრცელდება ბანკებსა და ონლაინსესხების ორგანიზაციებზე. საქართველოს ბაზარზე ფიგურირებს 16 ბანკი, მათგან 15-ის კაპიტალი უცხოურია. ამ ბანკებს უდიდესი მოგება აქვთ, მათ შორის, მინიდანია.

— **„კანონპროექტის მომზადების მიზანია, „სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულებების მიწის საკუთრების შესახებ“ საქართველოს კანონის ისეთი ობიექტური შემთხვევების გათვალისწინება, როდესაც კომერციულ ბანკებს, მათი საქმიანობის სპეციფიკიდან გამომდინარე, გამოიწვევს სახის სახით და საბანკო საქმიანობის ფარგლებში განსაზღვრული პირობით, გარდამავალ ეტაპზე მიენიჭება სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთი საკუთრების უფლების მოპოვების ზოგიერთი საკითხი საჭიროებს მყისიერ მოწესრიგებას. აღნიშნული ერთი მხრივ, ხელს შეუწყობს პრაქტიკაში წარმოშობილი ობიექტური შემთხვევების სამართლიან გადაწყვეტას, ხოლო, მეორე მხრივ, დააზღვევს იმ საფრთხეებს, რაც გარდამავალ ეტაპზე მიწის გასხვისების დროს შეიძლება შეიქმნას, — განმარტავენ კანონმდებლები.**

— **გაურკვეველი და საეჭვო სწორედ ეს პუნქტია, რომელზეც განმარტებას ითხოვს საზოგადოება და პასუხი არ არის. რა „გამონაკლისზე“ საუბარი და ვის აქვს „საკუთრების უფლების მოპოვების უფლება“? ბანკების საქმიანობა ძალიან საეჭვოა. ვადაგადაცდილებულია სესხებმა ავტომატურად 2 მილიონის გადააჭარბა, დღეს სესხების საერთო ოდენობა 400 მილიონზეა ასული, ეს ნიშნავს, რომ დაჯარიმებულია მოსახლეობა და ბანკის მოვალეა. აქედან გამომდინარე, ბანკისთვის მინიჭება უფლებებისა, რომ მიწის გაყიდვა შეუძლია, დაუშვებელია.**

სესხის გატემის სანაცვლოდ, მიწა ჩაღებულ და, შესაბამისად, აღამიანს, რომელიც ვალს ვერ იხდის, ბანკი მიწას გაუყიდის. ბანკებს მორატორიუმი არ აქვთ. „ვარდების რევოლუციის“ შემდეგ მიწის გასხვისება დაიწყო უმონწყალოდ, ამ ცოდვაში ბანკებმა შეიტანეს წვლილი... მიწები გადაეცემა ვითომ ინვესტორებს, არადა, არანა-

ირი ინვესტიცია არ არის, მათ მხოლოდ ცხოვრების უფლება აქვთ. ანალოგიურს აპირებს ახლა საინვესტიციო ფონდის ხელმძღვანელი **დავით საბანაძე**. ის ამბობს, რომ ჩინელი ინვესტორები უნდა მოიზიდოს და გურიის მიწები გადასცეს ჩაის მოსაყვანად, მაგრამ მათ ცხოვრების უფლება აქვთ. **„უცხოელებისთვის ცხოვრების უფლების მიცემა ქვეყნის დემოგრაფიულ ვითარებაზე არის დამოკიდებული, მაგრამ არ არის დამოკიდებული მისი სახეობის მიხედვით. ანალოგიური რამ მოხდა კუმიშიც და ყველა ამ შემთხვევაზე ხელისუფლებამ ამბობს, რომ ნებისმიერი მიწის უფლებების მიწის უზარაზარი ფართობები მიჰყიდის არაბებს ბინადრობის უფლებით. ანალოგიური რამ მოხდა კუმიშიც და ყველა ამ შემთხვევაზე ხელისუფლებამ ამბობს, რომ ნებისმიერი მიწის უფლებების მიწის უზარაზარი ფართობები მიჰყიდის არაბებს ბინადრობის უფლებით. ანალოგიური რამ მოხდა კუმიშიც და ყველა ამ შემთხვევაზე ხელისუფლებამ ამბობს, რომ ნებისმიერი მიწის უფლებების მიწის უზარაზარი ფართობები მიჰყიდის არაბებს ბინადრობის უფლებით.“**

— **დავუშვათ, მიწის შესყიდვა სურს გლეხს. მას შეუძლია შეიძინოს მიწის ნაკვეთი გვერდით მდებარე მიწის ნაკვეთი?**

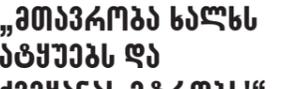
— არა, გლეხი მიწას ასე იოლად ვერ იყიდის. კანონის თანახმად, მან გარკვეული საბუთები უნდა წარადგინოს პარლამენტსა და მთავრობაში და იქ მიიღებენ გადაწყვეტილებას. **მიწის ყიდვა და გაყიდვა მხოლოდ ბანკებსა და ონლაინსესხების ორგანიზაციებს შეუძლიათ.** **გლეხს მხოლოდ პარალელურად მიწის უფლებების მიწის უზარაზარი ფართობები მიჰყიდის არაბებს ბინადრობის უფლებით.**

კანონი დამატებით და საეჭვოა, რადგან მთავრობა ძალიან ჩქარობს კანონპროექტის დაკანონებას. როგორც ჩანს, ეძებენ გზებს, როგორ მიჰყიდონ უცხოელებს მიწა. სხვა რა უნდა იფიქრო, როდესაც კონსტიტუციაში წერს „ქართული მიწა უცხოელებზე არ გაიყიდება“ და, ამასთანავე, ორგანულ კანონში შეგაქვს ცვლილება და მიწის ყიდვა-გაყიდვის უფლებას საქართველოში მოქმედ უცხოურ ბანკებს აძლევ?

ხანძრების გარეშე ინვესტიცია. **რამდენიმე თვის წინათ ევროკავშირმა 2008 წლის აბიზის ომის შემდეგ დაზიანებული მიწის უფლებების უფლება**

მდებარე დაზიანებული ტერიტორიების სარეაბილიტაციოდ გამოყოფილ მიწებს, ცეცხლი კი უზუსტად ამ ადგილებზე გაჩნდა... აღბრუნება, თანხები ბასანარი იყო. ეს ფაქტი საზოგადოებაში იმდენად იწვევს...

ასე რომ, ხელისუფლების სიჩქარე, დაბნეულობა, ბანკებისთვის უპირატესობის მინიჭება შეკითხვებს აჩენს, პასუხები კი არ არის... მიწა ჩვენი, ქართველ ხალხს ეკუთვნის და ყველა ვალდებული ვართ, დავიცვათ ის. ქართული მიწის არ ერთი გოჯი არ უნდა ჩაუვარდეს უცხოელს ხელში.

„მთავრობა ხალხს ატყუებს და ქვეყანას მტრობს!“

ბაბა კოლუაშვილი, აკადემიკოსი:

— 2017 წლის 26 ივლისს სახელმწიფომ გამოაცხადა მორატორიუმი სასოფლო-სამეურნეო მიწის უცხოელებისთვის მიყიდვაზე და უცებ, ავტომატურად მიწის უფლებების მიწის უზარაზარი ფართობები მიჰყიდის არაბებს ბინადრობის უფლებით. არ იცის სასოფლო-სამეურნეო მიწის რაოდენობა მესაკუთრეების მიხედვით, არ ვიცით, რომელი სასოფლო-სამეურნეო კულტურებია — ეს წარმოუდგენელია! მსოფლიოში არ არსებობს ქვეყანა, რომელიც მიწას არ აღრიცხავს და ყოველწლიურად მიწის ბალანსს არ აწარმოებს. არადა, ჩვენ მიწის მეტი არაფერი გავგვაჩნია.

— **დაიკანონებენ თუ არა გლეხები წინაპართა მიწებს, რომელსაც უკვე ამუშავებენ და ჯერ გაფორმებული არ აქვთ?**

— **ასეა, მორატორიუმის პირობებში, კიდევ ვიმეორებ: ვერაფერია ვერაფერი მიწის უფლებების მიწის უზარაზარი ფართობები მიჰყიდის არაბებს ბინადრობის უფლებით.** **მორატორიუმი ბრძოლაა კონსტიტუციის მიწის უფლებების შესახებ რომ შევიტყვე, მაშინვე დავრეკე ყველა სანთან, ვისაც ამ სფეროში**

«ხელისუფლება წინააღმდეგობას გვიწევდა, განსაკუთრებით პარლამენტის თავმჯდომარე ირაკლი კობახიძე იყო წინააღმდეგი, არ ჩანერი სახით და საბანკო საქმიანობის ფარგლებში განსაზღვრული პირობით, გარდამავალ ეტაპზე მიენიჭება სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთი საკუთრების უფლების მოპოვების ზოგიერთი საკითხი საჭიროებს მყისიერ მოწესრიგებას. აღნიშნული ერთი მხრივ, ხელს შეუწყობს პრაქტიკაში წარმოშობილი ობიექტური შემთხვევების სამართლიან გადაწყვეტას, ხოლო, მეორე მხრივ, დააზღვევს იმ საფრთხეებს, რაც გარდამავალ ეტაპზე მიწის გასხვისების დროს შეიძლება შეიქმნას, — განმარტავენ კანონმდებლები.»

«ქართული მიწა უცხოელებზე არ გაიყიდება», მაგრამ ფარულად მიმდინარეობდა „მიწის კანონში“ ცვლილებების შეტანა»

სიტყვა ეთქმოდა, და გავამზადდეთ წერილი პარლამენტში გასაგზავნად. ხელი მოაწერეს — აკადემიკოსებმა: **გომილა მარგველაშვილი, გიგა ბათიაშვილი, გიორგი ურუშაძე, პროფესორებმა: ანზორ მისხივილი, ჯუმბარ ფაჩულიძე, გადრი რამიშვილი, მისხილი ჯიბუტაძე. პრემიერმა კვირიკაშვილმა გვიპასუხა, — მიწა გაიყიდება მხოლოდ საქართველოს მოქალაქეებზე. პროექტში ეწერა ფრაზა: „კანონმდებლობით განსაზღვრულ უფლებამოსილ პირს“. კანონმდებლობით განსაზღვრული უფლებამოსილი პირი, „მიწის კანონში“ გამოიხატა, არის, რომელიც საბანკო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის უფლებების მიწის უზარაზარი ფართობები მიჰყიდის არაბებს ბინადრობის უფლებით.**

ვთხოვე კვირიკაშვილს, შეეკრიბა ყველა „ბანკერი“ და მათ აესხნათ, არის თუ არა გირავნობა საფუძველი იმისა, რომ მიწა გადაიტანო საკუთრებაში და გაყიდო. კანონით, მიწას ორი წლის ვადით აძლევენ, ანუ იმ ვადით, რომელიც კონსტიტუციას ძალაში შეასვლელად სჭირდება. **ამ ხელისუფლების წინააღმდეგობა არ შეიძლება.**

— **ბატონო ბაბა, შეუძლია თუ არა გლეხს გაყიდოს ან იყიდოს მიწა?**

— არა, მიწის ყიდვა-გაყიდვა არ შეუძლია არაბებს. მორატორიუმი გამოცხადებული სასოფლო-სამეურნეო მიწის ნაკვეთებზე და ამ პირობებში ვერაფერ ვერაფერს იყიდის და გაყიდის, გარდა ბანკისა. ამაში შედის საფრთხე, სათიბიც და სახანავიც...

2005 წლის შემდეგ ქვეყანას არ გაუკეთებია მიწის ბალანსი, არ არსებობს მინათმომსოვლის სისტემა, ქვეყანამ არ იცის სასოფლო-სამეურნეო სავარგულეების ოდენობა სახეობების მიხედვით, არ იცის სასოფლო-სამეურნეო მიწის რაოდენობა მესაკუთრეების მიხედვით, არ ვიცით, რომელი სასოფლო-სამეურნეო კულტურებია — ეს წარმოუდგენელია! მსოფლიოში არ არსებობს ქვეყანა, რომელიც მიწას არ აღრიცხავს და ყოველწლიურად მიწის ბალანსს არ აწარმოებს. არადა, ჩვენ მიწის მეტი არაფერი გავგვაჩნია.

— **დაიკანონებენ თუ არა გლეხები წინაპართა მიწებს, რომელსაც უკვე ამუშავებენ და ჯერ გაფორმებული არ აქვთ?**

— **ასეა, მორატორიუმის პირობებში, კიდევ ვიმეორებ: ვერაფერია ვერაფერი მიწის უფლებების მიწის უზარაზარი ფართობები მიჰყიდის არაბებს ბინადრობის უფლებით.** **მორატორიუმი ბრძოლაა კონსტიტუციის მიწის უფლებების შესახებ რომ შევიტყვე, მაშინვე დავრეკე ყველა სანთან, ვისაც ამ სფეროში**

გს მითითებებს იმაზე, რომ **მთავრობა ხალხს ატყუებს და ქვეყანას მტრობს.** ივლისში ხალხმა დიდი ამბავი ატყუა და შეშინებულმა მთავრობამ მორატორიუმი გამოაცხადა, ახლა კი შეცვალა. ცვლილების შესახებ რომ შევიტყვე, მაშინვე დავრეკე ყველა სანთან, ვისაც ამ სფეროში

გს მითითებებს იმაზე, რომ **მთავრობა ხალხს ატყუებს და ქვეყანას მტრობს.** ივლისში ხალხმა დიდი ამბავი ატყუა და შეშინებულმა მთავრობამ მორატორიუმი გამოაცხადა, ახლა კი შეცვალა. ცვლილების შესახებ რომ შევიტყვე, მაშინვე დავრეკე ყველა სანთან, ვისაც ამ სფეროში

გს მითითებებს იმაზე, რომ **მთავრობა ხალხს ატყუებს და ქვეყანას მტრობს.** ივლისში ხალხმა დიდი ამბავი ატყუა და შეშინებულმა მთავრობამ მორატორიუმი გამოაცხადა, ახლა კი შეცვალა. ცვლილების შესახებ რომ შევიტყვე, მაშინვე დავრეკე ყველა სანთან, ვისაც ამ სფეროში

გს მითითებებს იმაზე, რომ **მთავრობა ხალხს ატყუებს და ქვეყანას მტრობს.** ივლისში ხალხმა დიდი ამბავი ატყუა და შეშინებულმა მთავრობამ მორატორიუმი გამოაცხადა, ახლა კი შეცვალა. ცვლილების შესახებ რომ შევიტყვე, მაშინვე დავრეკე ყველა სანთან, ვისაც ამ სფეროში

გს მითითებებს იმაზე, რომ **მთავრობა ხალხს ატყუებს და ქვეყანას მტრობს.** ივლისში ხალხმა დიდი ამბავი ატყუა და შეშინებულმა მთავრობამ მორატორიუმი გამოაცხადა, ახლა კი შეცვალა. ცვლილების შესახებ რომ შევიტყვე, მაშინვე დავრეკე ყველა სანთან, ვისაც ამ სფეროში

ჩვენი

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

აშუაზიანეთში სიტუაცია საქართველოში ძალიან ჰგავს იმას, რაც წლების წინ საფრანგეთში მოხდა. ლიბერალური პოლიტიკის მიუხედავად, ევროპის 11-მა ქვეყანამ, პრაქტიკულად, აღიარა, რომ მხოლოდ 14 ათასი მიგრანტის მისაღებად არის მზად, ანუ ისინი აღიარებენ, რომ მათი მიღება ქვეყანაში საფრთხის შემცველია და ეს დაპირებული 500 მილიონი ევროს მიუხედავად. თანაც, 67-მილიონიანი მოსახლეობის საფრანგეთისთვის, აგრეთვე, მრავალმილიონიანი გერმანიისა და ესპანეთისთვის 50 ათასი მიგრანტი, ერთი შეხედვით, გაცივრად არ უნდა იყოს, მაგრამ ეს ქვეყნები მაინც ფრთხილდებიან, მაინც უარს აცხადებენ. რაც შეეხება საქართველოს, დარწმუნებით შეიძლება ითქვას, რომ ჩვენი ქვეყანა, 50 კი არა, ასი ათასი მიგრანტის მიღებაზე გამომთქვამს მზადყოფნას და მილიარდ ევროს მოხსნის.

500 მილიონი ევროს სანაცვლოდ ჩვენი ხელისუფლება 100 ათას ჩრდილოაფრიკელსაც ჩამოასახლებს

ბევრს, ალბათ, ახსოვს, როგორ გააფრიალა ფინანსთა მინისტრი დიმიტრი ქუმსიშვილს, როცა სვანეთში სუვენირი იყიდა, ქალმა კი, რომელსაც ხურდა უნდა დაებრუნებინა, ჯიბიდან ფულის ბლუჯა ამოიღო. ბლუჯა ლარების დანახვაზე ქუმსიშვილს თურმე ისე გააფრიალა, ვერ მოითმინა და ამის შესახებ პარლამენტის სხდომაზე მოყვა. სხვა საკითხია, რა ემართება ბატონ დიმიტრს, როცა ბიძინა ივანიშვილს უყურებს. დიდი ალბათობით, ბატონ ბიძინას ბლუჯა ჯიბით არ დააქვს, მაგრამ, არაერთი ბლუჯა რომ აქვს, ქუმსიშვილმა კარგად იცის და, სავარაუდოდ, ყოფილი პრემიერის ყოველ დანახვაზე ხანგრძლივი მრავალჯერადი ექსტაზი ემართება...

მკვლევლებისა და არაბული გაზაფხულის სახელით ცნობილი გადატრიალებების შემდეგ დემოკრატის უნდა წაეღო აფრიკის კონტინენტი, მაგრამ ამჟამად აფრიკისა და ახლო აღმოსავლეთის ბევრი ქვეყანა ცეცხლის ალშია გახვეული. მერე რა, რომ კადაფის მმართველობის პერიოდში ბევრი რამ უფასო იყო ლიბიაში; მერე რა, რომ კადაფის მმართველობის პერიოდში მოსახლეობის ერთ სულზე შემოსავლით ლიბია ევროპის წამყ-

ვეყვნებად, მაგრამ ეპიპიტი ტურიზმის სამყარო იყო, ახლა კი იქ ჩასვლა საშიშია და ესეც ევროპა-ამერიკის პოლიტიკის დამსახურებაა, რომლებმაც ევროპაში არაბული გაზაფხული მოიყვანეს თუ შეიყვანეს და ქვეყნის ეკონომიკასაც შეუწყვეს... შესაბამისად, განვითარებული ევროპა ახლა შიმშილის პირასაა, სიმართლე იმის მხარესაა, ვისაც უფრო მეტი ტყვე-ნამალი აქვს. სამასხლეობის ერთ სულზე შემოსავლით ლიბია ევროპის წამყ-

არის მწარე რეალობა, რომელზეც ახლა ხმადასმული არაა ევროპის მთელი პოლიტიკა, მაგრამ ფაქტია, რომ ნაპოლეონის ქვეყანაში ნამდვილი ფრანგი სანთლით საქებნია.

ანალოგიური რამის თქმა შეიძლება ევროპის გულზე — ბრიუსელზე. ექსპერიმენტი კი ჩაატარეს ბრიუსელის ცენტრში — დადგეს კამერა და ერთი საათის განმავლობაში დაითვალეს, რამდენმა თეთრმა ადამიანმა გაიარა პასუხი საინტერესო იყო: არც ერთმა!

ეს ყველაფერი კი იმიტომ მოგიყვებით, რომ ამჟამინდელი სიტუაცია საქართველოში ძალიან ჰგავს იმას, რაც წლების წინათ საფრანგეთში მოხდა. ლიბერალური პოლიტიკის მიუხედავად, ევროპის 11-მა ქვეყანამ, პრაქტიკულად, აღიარა, რომ მხოლოდ 14 ათასი მიგრანტის მისაღებად არის მზად, ანუ ისინი აღიარებენ, რომ მათი მიღება ქვეყანაში საფრთხის შემცველია და ეს დაპირებული 500 მილიონი ევროს მიუხედავად, ევროპის 11-მა მილიონიანი მოსახლეობის საფრანგეთისთვის, აგრეთვე, მრავალმილიონიანი გერმანიისა და ესპანეთისთვის 50 ათასი მიგრანტი, ერთი შეხედვით, ბევრი არ უნდა იყოს, მაგრამ ეს ქვეყნები მაინც ფრთხილდებიან, მაინც უარს აცხადებენ.

რაც შეეხება საქართველოს, დარწმუნებით შეიძლება ითქვას, რომ 500 მილიონი ევროს სანაცვლოდ ჩვენი ხელისუფლება არათუ 50 ათას, 100 ათასი მიგრანტის მიღებაზეც გამოთქვამს მზადყოფნას. პარლამენტზე და აფრიკიდან ჩასულმა მამრებმა სრულად აითვისეს ფრანგი მდედრები. ეს

ნაპოლეონის ქვეყანაში ნამდვილი ფრანგი სანთლით საქებნია

ვან ქვეყნებს უსწრებდა; მერე რა, რომ კადაფის პრეზიდენტობის პერიოდში ლიბია ამქვეყნიურ სამთხედ ითვლებოდა... ევროპასა და ამერიკას ამ სამთხედის ჯოჯოხეთად გადაქცევა აძლევდათ ხელს და აქციეს კიდევ. სუდანში, ჩადი და ეთიოპიაში არასდროს ითვლებოდა განვითარებულ

უმცირესობის წარმომადგენლებს შესაძლებლობა მისცა, ხმადასმული ესაუბრათ საკუთარ თავზე, კარიერა აენყოს, იმის შიშით, რომ რამე ფოთიანი არ დაედანაშაულებინათ, მათ სამსახურებშიც აწინაურებდნენ და აფრიკიდან ჩასულმა მამრებმა სრულად აითვისეს ფრანგი მდედრები. ეს

სწორედ ამიტომ ვეჭვობთ, რომ, როცა ევროკომისიის განცხადებას ნაიკითხავდა, ქუმსიშვილს და არა მხოლოდ მას, არამედ სრულიად მინისტრთა კაბინეტის ისე გააფრიალეს, ვინცლო რომელიმეს ურიალი ორგანიზაციის გადსვლდა. ევროკომისიის განცხადებაში კი შავით თეთრზე წერია: „ევროკომისია 500 მილიონ ევროს გამოუყოფს იმ ქვეყნებს, რომლებიც ჩრდილოეთ აფრიკიდან 50 ათას მიგრანტს მიიღებენ...“

რამოპულობა განაცხადა. „ჩვენ ალტერნატივა უნდა შევუქმნათ სახიფათო მარშრუტებს, რომლებიც ევროპაში არაღელვარებელი მიგრანტები ხვდებიან“, — აღნიშნა აგრამოპულობა. საუბარია მიგრანტებზე ლიბიიდან, ეგვიპტიდან, ნიგერიდან, სუდანიდან, ჩადიდან და ეთიოპიიდან. სხვათა შორის, ევროკავშირის 11-მა ქვეყანამ 14 ათასი მიგრანტის მიღებაზე მზადყოფნა გამოთქვა. ჯერ ის გავიხსენოთ, რომ ლიბიიდან, ანუ ქვეყნიდან, რომელიც ეკონომიკურად საკმაოდ მძლავრი და სტაბილური იყო, ადამიანები გარბიან. ლიბიის ლიდერის — მუამარ კადაფის

ყველა ღონეს ვიხმაროთ, ჩიბგარეზე საპარლამენტო არჩევნებისკენ რომ ნავიღას ქვეყანა

თელავის რაიონის სოფელ ყარაჯალის მკვიდრი ასტანოვ თაჰირი ადგილობრივი სკოლის დირექციას რელიგიური თავისუფლების შეზღუდვაში ადანაშაულებს და შესაბამის ორგანოებს რეაგირებისკენ მოუწოდებს. თაჰირის თქმით, შეზღუდვა იმაში გამოიხატა, რომ მისი შვილი დირექტორმა სკოლის შენობაში ჰიჯაბით არ შეუშვა და ამით მისი რელიგიური გრძნობები შეურაცხყო. სკოლის დირექტორი ელზა ამიროვა კი თავსაბურავის აკრძალვას სასწავლო დანესებულების განაწესის მოთხოვნით ხსნის, მაგრამ მოსწავლის მშობლები განაწესზე მალლა თავიანთ ტრადიციას აყენებენ და დირექტორს მოსწავლის რელიგიური ნიშნით დისკრიმინაციაში ადანაშაულებენ. ასტანოვ თაჰირმა თელავის მუნიციპალიტეტის რესურსცენტრს განცხადებით მიმართა და მომხდარზე რეაგირება მოითხოვა.

ლური“ სავიზო-საიმიგრაციო პოლიტიკა, დამაზიანებელია თუ არა სახელმწიფოსთვის დასავლური მულტიკულტურის მიხედვით და რა ფუნდამენტური ცვლილებები ამ კუთხით საჭირო? — „საქართველო და მსოფლიოს“ ესაუბრება ქართველთა მარშის ერთ-ერთი ორგანიზატორი ბიბა კორკოტაშვილი. — ბატონო გია, საქართველოში რელიგიური უმცირესობების, ამ შემთხვევაში მუსლიმანური თემის, წარმომადგენლები ჰიჯაბით სიარულის აკრძალვას პროტესტით უპირისპირდებიან. რა პროცესია ეს რელიგიურად და სად მიყვარათ მას? ხომ არ მივიღებთ უახლოეს მომავალში ისეთ დემოკრატიულ, როგორც ჩვენს სათაყვანებელ დასავლეთში, უკვე დიდი ხანია,

არსებობს? ევროპის რიგ ქვეყნებში მუსლიმან მიგრანტებს უკვე თავიანთი გეტოები აქვთ შექმნილი. საქართველოში აქვს თანამდებარე მუსლიმანები და რიგი, ალბათი და ტრადიციის, რომლებმაც საუკუნეა არ მოსწონს ან პირიტიანს და ევრაზიას, მის სიძველას კი ნუ ცდილობს, მაინც ვერაფერს მიაღწევს, მიგრანტებს იმ, სადაც იმის, რომ უკეთესი გარემოა, უკეთესი ტრადიციები. ვფიქრობ, ძალიან დიდი ყურადღებით უნდა ვაღვივოთ თვალი ამ პროცესებს, რათა სწორი დასკვნები გამოვიტანოთ, რათა ზუსტად იგვე უბედურება არ დაგვემართოს, რომელიც, უკვე დიდი ხანია, ევროპას სჭირს. ჩვენ

როგორც ჩანს, იმ „ზელიბერალური“ სავიზო-საიმიგრაციო პოლიტიკისა და გასამაგებელი პროდასავლური „ტოლერანტობის“ ფონზე, რომელიც ყველაფერი „განსხვავებულისადმი“ უპირობო შემწყნარებლობის მოთხოვნაში მდგომარეობს, ჰიჯაბი და ჰარამხანა კიდევ კარგა ხანს დარჩება „მეოცნებე-

თა“ მფარველობის მთავარ ობიექტად. ეტყობა, ის დრო არც ისე შორსაა, როცა ქვეყანაში ჩადრიან „მიგრანტებს“ თავიანთი შეუვალი უბნები და გეტოები ექნებათ, ხოლო ადგილობრივებს, ევროპელების მსგავსად, შიშა და ტერორში მოუწევთ ცხოვრება... რა საფრთხეებს შეიცავს საქართველოსთვის „ლიბერალ-

სკოლაში დღეს ვიღაც ჰიჯაბით არ მოუშვებენ გააპროტესტებს; მერე ქუჩაშიც მომრავლდებიან ასეთი ადამიანები და თავიანთი უფლებებზე დაგინყებენ ლაპარაკს; მერე ყველა ერთად ერთ რომელიც დასაწყისში ჩასახლებდა, სადაც სხვა ვეღარ შევა... ასე მოხდა თავის დროზე ევროპაში. რა გგონიათ, ერთ დღეში აღმოჩნდნენ ამ მდგომარეობაში? და ამ ყველაფრით გამწარებული მოქალაქე ერთ დღესაც ხმას რომ ამოიღებს, ეს ჩვენი „დვირფასი“ არასამთავრობო შემოთხუთებული სახეებით ტოლერანტობაზე დაინყებენ საუბარს. იმას კი არ ვამბობ, რომ

«სოციალურ ბაზუკატიუჩებან ზოგინათებს და ბეჩე იმასონ ტუჩისტს ფული შემოაქვსო»

www.geworld.net

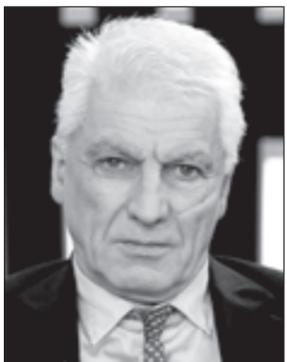
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„როგორი მზაკვრობებიც უნდა ამზადდეს ამ თუ იმ ტელევიზიამ, სადად მოაზროვნე ადამიანს ყოველთვის ეცოდინება, რომ კაცს არასდროს ერქმევა ძალი ან პირიქით; და მამაკაცი, რომელიც საკუთარ თავს ძალად ასალებს, ნორმალური კი არ არის, ჩავარდნილია უმძიმეს ცოდვაში, გარდა იმისა, რომ სწულეებითაც არის შავყრობილი“.

ტელეკომპანია „რუსთავი 2“ „სექსუალურ უმცირესობებზე“ სპეციალურ თოქშოუს აკეთებს, რომელსაც გვი და ლესბოსელი წამყვანები ეყობა. შესაბამისი განცხადება არხის გენერალურმა დირექტორმა ნიკა გვარამიამ მცირე ხნის წინათ მედიასთან გააკეთა და აღნიშნა, რომ გადაცემაში, რომელსაც შემეცნებითი ხასიათი ექნება, ძირითადად, ლგბტ პირებს მიიწვევენ. გვარამიას თქმით, ჰომოსექსუალიზმის თემის ასეთ ფორმატში მინორდება, „საზოგადოებრივი ცნობიერების ამაღლების“ თვალსაზრისით, გაცილებით ეფექტიანი იქნება, ვიდრე, უბრალოდ, მათ უფლებებზე საუბარი. თოქშოუს ეთერში გასვლის ზუსტი თარიღი ჯერჯერობით უცნობია, მაგრამ, როგორც კულუარებში საუბრობენ, სპეციალური ჯგუფი ამ თემაზე უკვე მუშაობს.

„რუსთავი 2“-ის შემოქმედებითი ჯგუფი „სექსუალური უმცირესობების“ პროპაგანდისტულ კამპანიას იწყებს და ამისთვის ტელეკომპანიის ხელმძღვანელობა საზოგადოების ცნობიერებაზე ზემოქმედების ყველაზე ეფექტიანი საშუალებების მიმართავენ. ნიკა გვარამიამ არც მალავს და განცხადებებში ნათლად მიაჩნია, რომ არხი თავის პროპაგანდისტულ პოტენცივალს მაქსიმალურად გამოიყენებს, კონკრეტულად, როგორც და რა ფორმით, არ ამბობს, მაგრამ დასავლეთში დიდი ხნის წინათ აპრობირებული ანალოგიური მედიაპროექტები გარკვეული დასკვნების საფუძველს ამთავრებენ იძლევა. რა ცვლილებებსა და „საგანმანათლებლო“ პროცესებზე გათვლილი რეალურად აღნიშნული თოქშოუს, რას ნიშნავს „ულტრალიბერალური“ გაგებით „საზოგადოების ცნობიერების ამაღლება“ და რა ინტერესი დგას სინამდვილეში ამ ყველაფრის უკან, — ამ საკითხებზე სასაუბროდ „საქართველო და მსოფლიო“ კომენტარისთვის საზოგადოებისთვის ცნობილ ადამიანებს დაუკავშირდა.

ის საქართველო, რომელიც ასეთ რაღაცებს უყურებს ტელეკრანზე, მის წინააღმდეგ არ აღდგება და რევოლუციას არ მოახერხებს, დაღუპულია. — „გამარჯვებული ხალხის ტელევიზიას“ — „რუსთავი 2“-ს რას ეტყვიან? — „რუსთავი 2“ გამარჯვებული ხალხის ტელევიზიაა? — ყოველ შემთხვევაში, ასე უნოდეს მათ თავიანთ თავს „ვარდების რევოლუციის“ შემდეგ. — ჩემი აზრით, ის ქვეყანა, რომელიც „რუსთავი 2“-ს გამარჯვებული ხალხის ტელევიზიად თვლის, მკვდარია. ჩვენ ხალხი არ ვყოფილვართ. ეს არის ყველაზე დიდი საშინელება და უბედურება, რაც შეიძლება არსებობდეს.

„ის არის პრის გადაგვარების დაუფარავი მსდელთა“

თამაზ მუხომანი, თავმჯდომარე პარტიისა „ერთიანი საქართველოსთვის“:

— რა უნდა ვთქვა?.. ეს არის ერის გადაგვარების დაუფარავი მცდელობა. როგორც ჩანს, ეს პროცესი უკვე გადამწყვეტ ფაზაში შედის. სხვა რა შეიძლება ამას დაეხმებოდეს? რაც შეეხება ტელეკომპანია „რუსთავი 2“-ს, არ ვიცი, მგლის თავზე სახარების კითხვა რამეს თუ უშველის, მაგრამ ფაქტია: ამ ტელეკომპანიის თანამშრომლებს აქვთ თავიანთი ამოცანა, გეგმა და ამ გეგმას გულმოდგინედ ასრულებენ. მეტი რა გითხრათ, შორს ვარ იმ აზრისგან, რომ ჩემი ლაპარაკი მათ რამეს უშველის. ერთადერთი, რისი გაკეთებაც ამ უზნეობის წინააღმდეგ შეიძლება, არის ის, რომ სხვა მედიასაშუალებებში უნდა გააძლიერონ ეროვნული ფასეულობების დაცვა. ვფიქრობ, დღევანდელ ვითარებაში ეს იქნება ყველაზე ეფექტიანი საშუალება ამ ანტიეროვნულ და ანტისახელმწიფოებრივ პროპაგანდასთან საბრძოლველად.

„უხიკანოვებისთვის სპეციალური გადასახლება მოეზადება პრისტიანული სამყაროს წინააღმდეგ გალაშქრება და ლმერთის გამოხატვა, თუმცა არ მიკვირს. რატომ არ მიკვირს, იცით? იმიტომ, რომ ქართველებმა, დიდი ხანია, სული გაყვიდეთ. აი, ეს არის დღეს საშინლარო რეალობა და

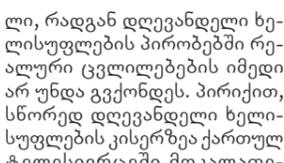
«რუსთავი 2» სოლოვიის პროპაგანდას იწყებს

„ესანი არიან ტელევიზიები, ანტიქართული, ქართველთა უსსო კალაპის პრისკაპი, რომლებიც არს გადაგვარებისკენ უბიძგებენ“.

ვაჟა ოთარაშვილი, პოეტი, „პატრიოტთა ალიანსის“ პოლიტიკური მდივანი:

— ამით კიდევ ერთხელ მტკიცდება, რომ „ნაციონალისტთა“ და „ქართულ ოცნებას“ შორის კოალიტაციას ფესვები ღრმად აქვს გადგმული; რომ საქართველოს ამჟამინდელი ხელისუფლება განუხრელად განაგრძობს საბაპაშვილის ანტიქართულ, ანტიქრისტიანულ, ანტიმართლმადიდებლურ გზას, რომლის მიზანი ერის სულიერი გადაგვარება და განადგურებაა. ამ ყველაფრის ფონზე ერთადერთი იმის თქმა შეიძლება, რომ ძალიან სამწუხაროა და გულსაკლავი, როცა ღვთისმშობლის ნიღბებზე ვეფხვანაშვილი გვარამიანსა და გაბუნიანსაირი ბინძური ადამიანები არსებობენ. კიდევ ვიმეორებ: ეს არის ქვეყნის მომავალი თაობების სოლომ-გომორულ ცოდვაში ჩაგდების მცდელობა და ამისთვის, ადრე თუ გვიან, პასუხი მოეთხოვება ყველას. ამ პასუხისმგებლობას ისინი ვერ გაეცევიან, იმიტომ, რომ „რუსთავი 2“-ის მიზანმიმართული ანტისახელმწიფოებრივი პოლიტიკა ზღვარს გადავიდა. ამ უმსგავსოებაზე საზოგადოებამაც უნდა აღიმაღლოს ხმა, ამას მხოლოდ ერთეულგვარს გამოსვლა და წინააღმდეგობა ვერ უშველის... — რა შეიძლება საზოგადოებამ გააკეთოს, როგორ უნდა დაუპირისპირდეს ამ პროცესებს? — საზოგადოება ამას სალი პოლიტიკური ძალების მხარდაჭერით უნდა დაუპირისპირდეს. ასეთი ძალაა „პატრიოტთა ალიანსი“. ვფიქრობ, დღეს ვისაც სამშობლოზე შესტიკვია გული, ქუჩაში უნდა გამოვიდეს. ჩვენ უნდა გადავყენოთ ამჟამინდელი ხელისუფლება და დავინიშნოთ რიგგარეშე საპარლამენტო არჩევნები. აი, ეს არის გამოსავალი, რადგან დღევანდელი ხელისუფლების პირობებში რეალური ცვლილებების იმედი არ უნდა გვქონდეს. პირიქით, სწორედ დღევანდელი ხელისუფლების კისერზე ქართულ ტელევიზიებში მოკალათებული ტელემედიების არსებობა. მე, მაგალითად, გვარამიას ვუნდობ ჩვეულებრივ ტელემედიას, რომელიც ჩვენი სამშობლოსა და ეროვნული ღირებულებების წინააღმდეგ იბრძვის. ადრეც ვთქვი და კიდევ ვაგიმეორებ: **ესანი არიან ტელევიზიები, ანტიქართული, ქართველთა უსსო კალაპის პრისკაპი, რომლებიც არს გადაგვარებისკენ უბიძგებენ**. აი, ამ უბედურების ზღვარზე დაღეს ქვეყანა და, თუ ეს ხალხი დროულად არ იქნა გასტუმრებული იქ, სადაც საჭიროა, ძალიან ბევრი ადამიანი ცნობიერებას შეინარავენ. ამიტომ ვამბობ ყველგან, სადაც კი ამის საშუალება მქონდება, რომ მათი არსებობა არარსებობა ჩვენს კისერზე ჩვენზე და მოკიდებული, კიდევ დიდხანს ისხდებიან ეს ტელემედიები ეთერში თუ დროზე მოსცილდებიან საზოგადოების თვალსაწიერს.

„რუსთავი 2“-ში იმუშავენ და იმ ბოროტებას ჩაუდგება სათავეში, რომელსაც ეს ტელევიზია ემსახურება, სინდისი არ აქვს! ასევე არ აქვთ არანაირი ღირსება და ადამიანობა „ქართული ოცნების“ დეპუტატებსაც, ისინი ისევ კოალიტაციის რეჟიმში არიან ნაცსექტასთან და ჩვეულ რეჟიმში განაგრძობენ პოლიტიკურ თანაცხოვრებას ამ ალვირასხნილ, დანაშაულებრივ ორგანიზაციასთან. ავიწყდებათ, რომ ეს უნამუსობა ასე მარტივად არ შერჩება, ერთ დღესაც ხალხს ყელში ამოუვა ეს უმსგავსობა და იბრძოლებს სისხლის უკანასკნელ წვეთამდე, ამ ნაძირლებსა და უსინდისობებს თავის ადგილს მიუჩენს. — კონკრეტულად რა უნდა გააკეთოს საზოგადოებამ ამ ეტაპზე? — საზოგადოებამ არ უნდა მიიღოს ეს ყველაფერი. ანტიქართული და ანტიმართლმადიდებლური ძალების გათვლებში მარტივია: მსგავსი თოქშოუებით თითოეულ ოჯახში, თითოეული ადამიანის ცნობიერებაში ცდილობენ შეღწევის, მაგრამ ჩვენ არ უნდა დაეკარგოს შვიცა და თეთრის გარეგის უნარი. ამისთვისაა ეკლესია, ამისთვისაა რწმენა და, როგორი მზაკვრობებიც უნდა ამზადდეს ამა თუ იმ ტელევიზიამ, სადად მოაზროვნე ადამიანს ყოველთვის ეცოდინება, რომ კაცს არასდროს ერქმევა ძალი ან პირიქით; და მამაკაცი, რომელიც საკუთარ თავს ძალად ასალებს, ნორმალური კი არ არის, ჩავარდნილია უმძიმეს ცოდვაში, გარდა იმისა, რომ სწულეებითაც არის შავყრობილი.

„ქაქს, როგორც „რუსთავი 2“-ში იმუშავენ და იმ ბოროტებას ჩაუდგება სათავეში, როგორც ეს ტელევიზია ემსახურება, სინდისი არ აქვს“

მამა გიორგი (რაზმაძე), ავჭალის წმინდა ქეთევან ნაშენის ტაძრის წინამძღვარი:

— ეს უკვე არის პირდაპირი, აშკარა დემონიზაცია. ეს არის ღვთის წინააღმდეგ გამოცხადებული ომი, რომელსაც უკვე არც მალავს; და ვინ დგას ამის უკან? — ის ხალხი, რომელსაც კაცობრიობის განადგურება, გათავისებება და გაპირუტყვევება უნდა. რაც შეეხება „რუსთავი 2“-ს, გვარამიას ცნობიერება ყველასთვის ცნობილია და ამ ადამიანს რომელ ზნეობაზე შეიძლება ელაპარაკო?! კაცს, რომელიც

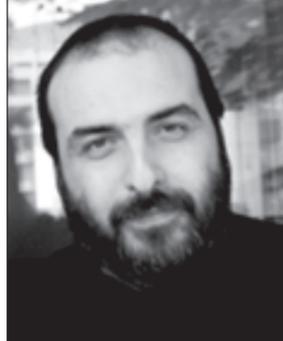

„რუსთავი 2“-ში იმუშავენ და იმ ბოროტებას ჩაუდგება სათავეში, რომელსაც ეს ტელევიზია ემსახურება, სინდისი არ აქვს! ასევე არ აქვთ არანაირი ღირსება და ადამიანობა „ქართული ოცნების“ დეპუტატებსაც, ისინი ისევ კოალიტაციის რეჟიმში არიან ნაცსექტასთან და ჩვეულ რეჟიმში განაგრძობენ პოლიტიკურ თანაცხოვრებას ამ ალვირასხნილ, დანაშაულებრივ ორგანიზაციასთან. ავიწყდებათ, რომ ეს უნამუსობა ასე მარტივად არ შერჩება, ერთ დღესაც ხალხს ყელში ამოუვა ეს უმსგავსობა და იბრძოლებს სისხლის უკანასკნელ წვეთამდე, ამ ნაძირლებსა და უსინდისობებს თავის ადგილს მიუჩენს. — კონკრეტულად რა უნდა გააკეთოს საზოგადოებამ ამ ეტაპზე? — საზოგადოებამ არ უნდა მიიღოს ეს ყველაფერი. ანტიქართული და ანტიმართლმადიდებლური ძალების გათვლებში მარტივია: მსგავსი თოქშოუებით თითოეულ ოჯახში, თითოეული ადამიანის ცნობიერებაში ცდილობენ შეღწევის, მაგრამ ჩვენ არ უნდა დაეკარგოს შვიცა და თეთრის გარეგის უნარი. ამისთვისაა ეკლესია, ამისთვისაა რწმენა და, როგორი მზაკვრობებიც უნდა ამზადდეს ამა თუ იმ ტელევიზიამ, სადად მოაზროვნე ადამიანს ყოველთვის ეცოდინება, რომ კაცს არასდროს ერქმევა ძალი ან პირიქით; და მამაკაცი, რომელიც საკუთარ თავს ძალად ასალებს, ნორმალური კი არ არის, ჩავარდნილია უმძიმეს ცოდვაში, გარდა იმისა, რომ სწულეებითაც არის შავყრობილი.

„კონკრეტულად რა უნდა გააკეთოს საზოგადოებამ ამ ეტაპზე“

საზოგადოებამ არ უნდა მიიღოს ეს ყველაფერი. ანტიქართული და ანტიმართლმადიდებლური ძალების გათვლებში მარტივია: მსგავსი თოქშოუებით თითოეულ ოჯახში, თითოეული ადამიანის ცნობიერებაში ცდილობენ შეღწევის, მაგრამ ჩვენ არ უნდა დაეკარგოს შვიცა და თეთრის გარეგის უნარი. ამისთვისაა ეკლესია, ამისთვისაა რწმენა და, როგორი მზაკვრობებიც უნდა ამზადდეს ამა თუ იმ ტელევიზიამ, სადად მოაზროვნე ადამიანს ყოველთვის ეცოდინება, რომ კაცს არასდროს ერქმევა ძალი ან პირიქით; და მამაკაცი, რომელიც საკუთარ თავს ძალად ასალებს, ნორმალური კი არ არის, ჩავარდნილია უმძიმეს ცოდვაში, გარდა იმისა, რომ სწულეებითაც არის შავყრობილი.

„ქაქს, როგორც „რუსთავი 2“-ში იმუშავენ და იმ ბოროტებას ჩაუდგება სათავეში, როგორც ეს ტელევიზია ემსახურება, სინდისი არ აქვს“

„ამ ე.წ. ლიბერალს ფულის მითი არაფერი არაფერი“

ზაზა შათირიშვილი, ფილოსოფოსი: — ამ ყველაფერს ვუკავშირებ არა მხოლოდ „რუსთავი

2“-ს. რესპუბლიკური პარტიის წინასაარჩევნო პროვოკაციული კლიბიკ ანალოგიური ხელნერისაა, ანუ რეალურად ხდება რა: ვინაიდან აქამდე დაფინანსება, ძირითადად, შეერთებული შტატების დეპარტამენტიდან მოდიოდა და ახლა ეს დაფინანსება შეწყდა, საჭირო შეიქნა დაფინანსების ახალი წყაროების მოძიება. შესაბამისად, ასეთი გადაცემა გამოიწვევს პროვოკაციას და მათი მიზანიც ეს არის. გაიხსენეთ თუნდაც 17 მაისი... ამის შემდეგ დაინერგა პროექტები, რომ არის დევნა, შევიწროება, ჩავგრა, დისკრიმინაცია და ა.შ. გათვლა ამაზე კეთდება... — რესპუბლიკური პარტიის წინასაარჩევნო კამპანია, რომელიც დიდხანს ეკლესიას და საპატრიარქოს დისკრედიტაციას აკეთებს, „რუსთავი 2“-ის კონკრეტულ ჩანაფიქრთან აკავშირებულია? — ერთი ხელნერაა და ვფიქრობ, ეს შემთხვევითი არ არის. ახლა წარმოიგვიჩინეთ ასეთი რამ: ვილაცამ ქუჩაში წამოარტყა ლგბტ თემის წარმომადგენელს, რაღაც უთხრა... მერე დაინერგა დასამენის წერილი და შეიქმნება პროექტი, რომ იჩაგრებიან, იდევნიებიან და ა.შ. ეს არის დღეს ერთადერთი შესაძლებლობა, რომ დასავლეთში გარკვეულ ძალებს რაღაცნაირად გამოსტყუონ დაფინანსება და ეს ლიბერალური ისტერიკა ამითაა გამოწვეული.

„ქაქს კი პერსპექტივა ამ პროვოკაციულ პოლიტიკას“

— არანაირი პერსპექტივა არ აქვს. უბრალოდ, ძალიან ფრთხილად უნდა ვიყოთ. ამისთვის საჭიროა მზიდება, თანაც მხოლოდ სიტყვიერი და ძალიან კულტურული, აკადემიური დონეზე. სხვა არანაირი შეხება, მივარდნა ან დახვედრა არ შეიძლება, ვინაიდან, კიდევ ვიმეორებ: ზუსტად ამაზე მათი ქმედებები გათვლილი. ამიტომ უნდა მოვუწოდოთ მოსახლეობას და ამაში თქვენ, ჟურნალისტებს, განსაკუთრებით დიდი როლი გაქონდათ, რომ არანაირ პროვოკაციას არ უნდა ავყვით. უბრალოდ, ვილაპარაკოთ მათი მერკანტიკური მიზნების შესახებ, რომ ამ ე.წ. ლიბერალს ფულის მითი არაფერი არის დაკავშირებული პროვოკაციასთან, იმიტომ, რომ, კიდევ ერთხელ ვამბობ: ასეთი პროვოკაციების შედეგად იქმნება ვითარება დასამენის წერილებისთვის, მოსხვედრებისა და პროექტებისთვის... — რესპუბლიკური პარტიის წინასაარჩევნო კამპანია, რომელიც დიდხანს ეკლესიას და საპატრიარქოს დისკრედიტაციას აკეთებს, „რუსთავი 2“-ის კონკრეტულ ჩანაფიქრთან აკავშირებულია? — ერთი ხელნერაა და ვფიქრობ, ეს შემთხვევითი არ არის. ახლა წარმოიგვიჩინეთ ასეთი რამ: ვილაცამ ქუჩაში წამოარტყა ლგბტ თემის წარმომადგენელს, რაღაც უთხრა... მერე დაინერგა დასამენის წერილი და შეიქმნება პროექტი, რომ იჩაგრებიან, იდევნიებიან და ა.შ. ეს არის დღეს ერთადერთი შესაძლებლობა, რომ დასავლეთში გარკვეულ ძალებს რაღაცნაირად გამოსტყუონ დაფინანსება და ეს ლიბერალური ისტერიკა ამითაა გამოწვეული.

„ქაქს კი პერსპექტივა ამ პროვოკაციულ პოლიტიკას“

— არანაირი პერსპექტივა არ აქვს. უბრალოდ, ძალიან ფრთხილად უნდა ვიყოთ. ამისთვის საჭიროა მზიდება, თანაც მხოლოდ სიტყვიერი და ძალიან კულტურული, აკადემიური დონეზე. სხვა არანაირი შეხება, მივარდნა ან დახვედრა არ შეიძლება, ვინაიდან, კიდევ ვიმეორებ: ზუსტად ამაზე მათი ქმედებები გათვლილი. ამიტომ უნდა მოვუწოდოთ მოსახლეობას და ამაში თქვენ, ჟურნალისტებს, განსაკუთრებით დიდი როლი გაქონდათ, რომ არანაირ პროვოკაციას არ უნდა ავყვით. უბრალოდ, ვილაპარაკოთ მათი მერკანტიკური მიზნების შესახებ, რომ ამ ე.წ. ლიბერალს ფულის მითი არაფერი არის დაკავშირებული პროვოკაციასთან, იმიტომ, რომ, კიდევ ერთხელ ვამბობ: ასეთი პროვოკაციების შედეგად იქმნება ვითარება დასამენის წერილებისთვის, მოსხვედრებისა და პროექტებისთვის... — რესპუბლიკური პარტიის წინასაარჩევნო კამპანია, რომელიც დიდხანს ეკლესიას და საპატრიარქოს დისკრედიტაციას აკეთებს, „რუსთავი 2“-ის კონკრეტულ ჩანაფიქრთან აკავშირებულია? — ერთი ხელნერაა და ვფიქრობ, ეს შემთხვევითი არ არის. ახლა წარმოიგვიჩინეთ ასეთი რამ: ვილაცამ ქუჩაში წამოარტყა ლგბტ თემის წარმომადგენელს, რაღაც უთხრა... მერე დაინერგა დასამენის წერილი და შეიქმნება პროექტი, რომ იჩაგრებიან, იდევნიებიან და ა.შ. ეს არის დღეს ერთადერთი შესაძლებლობა, რომ დასავლეთში გარკვეულ ძალებს რაღაცნაირად გამოსტყუონ დაფინანსება და ეს ლიბერალური ისტერიკა ამითაა გამოწვეული.

ითვლიან ხმებს, „ჭრიან, კარავენ“ და სურთ, ეს შაპიტოს ციკრის კლოუნად არჩვენებად შემოგვასალონ ქართულ საზოგადოებას. არადა, კარგად გვახსოვს, რომ ციხის კადრების გამოქვეყნების შემდეგ ნაცვანდა პოლიტიკურ საფლავში იწვა და მიწის მიყრალა აქლდა, მაგრამ ბიძინა, — კოპატიციაო და, აჰა, შედეგით — იმის მაგივრად, რომ ქართველთა სისხლში ხელგასვრილი ნაციონალიზმი ციხეში იხსენებ, ეს მერამდინე არჩვენებია, სარკილამო განარაგებინა და ტელესტუდიებიდან გვიღიმიან, დაგვიცინიან, სულში გვაფურთხებენ იმ ადამიანებს, რომლებმაც სააკაშვილის 9-წლიანი ფაშისტური რეჟიმის „სიკეთიანი“ საკუთარ თავზე ვიწვინეთ.

აპი მენაიფი
www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

არჩევნები, არჩევნები და კიდევ ერთხელ არჩევნები — აი, ჩვენი ლიბერალური მასმედიის ყურადღების მთავარი თემა დღეს, თუმცა რატომ მხოლოდ დღეს, ასე არ არის ბოლო 20-25 წელიწადი? — 1992-93 წლების სახელმწიფო გადატრიალების შემდეგ ყველა ხელისუფლება არჩევნებიდან არჩევნებამდე ფუჭი მოლოდინის რეჟიმში გვაცხოვრებდა და ახლა „ქართული ოცნება“ ასე იქცევა.

«ქართული ოცნების» სოროსული ავანგარდი

არადა, საქართველოში არჩევნები, პრაქტიკულად, არ ჩატარებულა, რადგან უმეტეს შემთხვევაში ამ ე.წ. არჩევნების შედეგები იმთავითვე იყო ცნობილი. ჩვენში ხომ, მეოთხედი საუკუნეა, თითქმის ყოველთვის მუშაობს ქოც-ნაცვლის მიერ ერთხმად შერისხული სტალინის ცნობილი სენტენცია: „არჩევნებს იგებს ის, ვინც ხმებს ითვლის!“

და კერადა, იმიტომაც, რომ ბიძინა ივანიშვილი ზოგჯერ ქართველი ხალხის შანტაჟსაც არ თაკილობდა, — თუ მარგველაშვილს პრეზიდენტად არ აირჩევთ, ნარმანიას — მერად, საერთოდ ნავალ პოლიტიკიდან და საქართველოდან, და ატეხავდა ბლავილის ივანიშვილის ბაგაზე დაბმული ე.წ. შემოქმედებითი ინსტრუქციები, ბიძინას მიერ პრეზიდენტად დასმული სატელევიზიო არხების ეთერში: არიქა, არ მიგვატოვოსო! ქართველი საზოგადოების „შემოქმედებითი ავტორიტეტები“ ერთმანეთს ეჯიბრებოდნენ მამამარჩენლის ლიქში და ამომრჩეველიც დაუფიქრებლად აძლევდა ხმას ჭორვილელის ფავორიტს.

2004 წ. იყო საქართველოს შსს-ს საგამოძიებო დეპარტამენტის ვაკე-საპურთალოს საგამოძიებო სამსახურის გამომძიებელი; 2005 წლიდან სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ წევრი, ადვოკატი სისხლის სამართლის სპეციალიზაციით.

*** თამარ ჩუგოშვილი** — ამჟამად პარლამენტის თავმჯდომარის პირველი მოადგილე, მუშაობდა საქართველოს მთავრობის ადმინისტრაციაში, იყო პრემიერმინისტრის თანაშემწე ადამიანის უფლებებისა და გენდერული თანასწორობის საკითხებში, ადამიანის უფლებათა სამდივნოს ხელმძღვანელი (2013-2014); 2010-2012 წლებში იყო საქართველოს ახალგაზრდა იურისტთა ასოციაციის თავმჯდომარე; 2005-2010 წწ. — საქართველოს ახალგაზრდა იურისტთა ასოციაციის საპარლამენტო მდივანი.

ამას დაემატათ პარლამენტის თავმჯდომარე **ირაკლი კობახიძის** აღიარება, რომ არ იცის, რა არის ეროვნული ცნობიერება და, ამ ყველაფრიდან გამომდინარე, შეიძლება ითქვას: **მალაქ ნახაშვილი-სუფლო პოსტაჟი ნამოსკუპავულ ქოცებს, არანაირი მორალური უფლება არ აქვთ, ნაცვალ „ის 9 წელიწადი“ ნამოაპახონ.**

და მთავარი: საქართველოს, ეროვნული კი არა, საერთოდ, არ ჰყავს ხელისუფლება, რადგან ისინი, ვისაც ხელისუფლებას ეძახიან, აშშ-ის ელჩის ფარული ბრძანებებისა და სოროსის არასამთავრობო ორგანიზაციების „რეკომენდაციების“ მიხედვით მოქმედებენ.

ქოცებს ნარმატებით განაგრძეს ბიძინას მიერ ანტი-დისკრიმინაციული კანონით დაწყებული „საქართველოს მომზადების“ საქმე და მომავალი წლის 17 მაისს თბილისში გეილლუმის ჩატარების შესახებ კანონიც მიიღეს. ასე რომ, ბიძინამ ეროვნული იმედო ხალხს გადააბარა პარლამენტი და აღმასრულებელი ხელისუფლება...

დავით მხიპია

ქართველებს მიაბიჭურად გვეჯეროდა, რომ, როგორც იქნა, აგვიხდა ნანატრი და ანი ქართული სახელმწიფოს მშენებლობას დაიწყებდა „ქართული ოცნება“, მაგრამ... სწორედ ეს მაგიური სიტყვა „მაგრამ“ შეიქნა წინამდებელი წერილის დაწერის მიზეზი.

ეს ის პერიოდი იყო, როდესაც, სარი რომ დაერჭო ივანიშვილს მინაში, იმასაც დაუფიქრებლად დასვადა ამომრჩეველი პრეზიდენტის სასახლესა თუ თბილისის მერიამში, რადგან ჯერ კიდევ სჯეროდა, რომ ივანიშვილი საქართველოს მეორე „აღმამენებელი“ იყო, თუმცა იგივე ამომრჩეველი, ცოტა ხნის შემდეგ უხერხულად იჩივდა მხრებს, როდესაც ივანიშვილი თავის ფავორიტს, ან უკვე პრეზიდენტს, **ბიორბი მარგველაშვილის**, დაუბრუნებდა, ან, როდესაც დედაქალაქის მერმა, სოფელ კოკის სასაფლაოს მსგავსად, საბურთალოზე რკინის „რემოტკეები“ მოაქცია ყვავილები და გაზონებო.

მენტი, მთავრობა ნეოლიბერალური იდეოლოგიის მიმდევარია. და აი, როგორც იქნა, მივადეთ მთავარ სათქმელს. როგორც **ფრიდრიხ შილერის** ნაწარმოების გმირი იტყოდა, „მაგრამ ვაკეთათ თავისი საქმე, მაგრამ უნდა ნავიდეოდ და გაზონებო.“

რის ქოცებს! მე კი პირიქით ვიტყვი: **ქოცებს პლუს ცოცხი, უდრის ნაცვალს!** ის, რაც დღეს ხდება ქოცებსა და ნაცვალს შორის, მხოლოდ ხელისუფლებისთვის, პირადი კეთილდღეობისთვის ბრძოლა და ქართველი ხალხისთვის სულერთია, მათგან რომელი გაიმარჯვებს, რადგან ორივეს ერთი მბრძანებელი ჰყავს — აშშ.

ნეჯერი; 2008-2009 წწ. — საქართველოს სახალხო დამცველის მრჩეველი; 2009-2011 წწ. — საქართველოს სახალხო დამცველის თანაშემწე მენეჯერი; 2011-2012 წწ. — აშშ-ის საერთაშორისო განვითარების სააგენტოს (USAID) დირექტორის მოადგილე; *** ვანო ზარდიაშვილი** — 2004 წელს იყო საქართველოს იუსტიციის მინისტრის აპარატის თანამშრომელი, საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის თანაშემწე; 2004-2006 წწ. — საქართველოს გენერალური პროკურორის მრჩეველი; 2007 წელს — თბილისის მერიის საერთო განყოფილების უფროსი; 2007-2010 წწ. — თბილისის მერიის ადმინისტრაციის საორგანიზაციო სამსახურის უფროსის მოადგილე; 2010-2012 წწ. — თბილისის საქალაქო სასამართლოს აპარატის უფროსი; *** მამუკა მდინარაძე** — ამჟამად საპარლამენტო უმრავლესობის ლიდერი, 2001-

ალბათ, გახსოვთ, ჯერ კიდევ პრემიერობისას რა პასუხი გასცა ბიძინამ ჟურნალისტს კითხვაზე — რა არის ხართ ერთნაირსქესიანთა შორის კორწინებების დაკანონებაზე საქართველოში? — საქართველო ჯერ არ არის ამისთვის მზად. რაც იმას ნიშნავდა, რომ დღეს თუ არ არის მზად, ხვალისთვის მოვამზადებო. ეს პარლამენტის რესპუბლიკელ სპიკერს რომ წამოსცდნოდა, ხომ წარმოგედგენიათ, რა გინას ატეხდა ივანიშვილის ჯიბის ინტელიგენცია?

და გამოდინარე იქიდან, რომ ბიძინა ივანიშვილი აღარ აქტიურობს მომავალ თვითმპირთა ქოცების მიმართ, საგარეოში, რომ იგი მართლაც ნავიდა ქართული პოლიტიკიდან. ყოველ შემთხვევაში, წამდვილად აღარ ჩაერევა მიმდინარე პოლიტიკურ პროცესებში, თუ განსაკუთრებულ საჭიროება არ იქნება. ასეთი რამ კი, პრაქტიკულად, გამორიცხებულია, რადგან საქართველოს პარლამენტში იდეოლოგიური იდილიაა. წინა მონვევის პარლამენტშიც უნდა ყოფილიყო იდილია და იქნებოდა კიდევ, მაგრამ 2012-ში აშკარად ვერ გამოვლენებდა ჭორვილელი მილიარდერი თავის ლიბერალურ და ამიტომ საკანონმდებლო ორგანოში იძულებით შეიყვანა მეტ-ნაკლებად ეროვნული ცნობიერების მქონე, თუმცა ბოლომდე „ვერემინოლი“ **ბიორბი თოფაძე, სოსო ჯაჭვიანი, ზვიად ზვიადაშვილი, თამაზ მამუკაძე, მურმან ლუმაბაძე** და კიდევ ერთ-ორი დეპუტატი (მათაც დაუჭირეს ანტიდისკრიმინაციულ კანონს მხარი), რომლებსაც შიგადაშიგ ვერბალური განცხადებებით თუ მუშტი-კრივით დისონანსი შექმნიდა ქოც-ნაცვლის იდეოლოგიურ პარმონიაში.

და კიდევ: **თხით ეს ადამიანები ვინ არიან და სად იყვნენ, რას აკეთებდნენ იმ ავანტიურ 9 წლის განმავლობაში?** ამ კითხვის პასუხად, ამონარიდებს გთავაზობთ რამდენიმე ბოლო ქოცის ბიოგრაფიებიდან: *** არჩილ თალაკვაძე** — 2007 წელს იყო ფონდი „ღია საზოგადოება საქართველოს“ ადამიანის უფლებათა დაცვის მონიტორინგის პროექტის მე-

როგორც ჩემმა კოლეგამ და მეგობარმა **ბაპურ სვანიძემ** შენიშნა ენამოსწრებულად, **ნაცვალ მდინე ცოცხი, უდრის ნაცვალს!**

როგორც ჩემმა კოლეგამ და მეგობარმა **ბაპურ სვანიძემ** შენიშნა ენამოსწრებულად, **ნაცვალ მდინე ცოცხი, უდრის ნაცვალს!**

„ქართული ოცნება“ არა მხოლოდ იმიტომ იგებდა არჩევნებს, რომ თვითონ ითვლიდა ხმებს და შედეგებს „ჭრიდა

და კიდევ: **თხით ეს ადამიანები ვინ არიან და სად იყვნენ, რას აკეთებდნენ იმ ავანტიურ 9 წლის განმავლობაში?**

P.S. ამ არჩევნებსაც, ალბათ, „ქართული ოცნება“ მოიგებ, მაგრამ გააჩნია, რა ანგარიშით?! თუ აქამდე ქოცებს ტოტალური უპირატესობა გარანტირებული ჰქონდათ, ახლა ასე არ არის საქმე, რადგან „ვინც გველს რძეს ასმევს, თავადვე უორკვეცხოსო შხამს“, — ბრძანებდა დიდი კონსტანტინე გამსახურდია... აქედან გამომდინარე, კაცმა არ იცის, რა შედეგს მიადნევენ ქოცების მიერ მოსულიერებულნი, მარტივ მამრავლებად დაშლილი (ან იქნებ — გაშლილი) ნაცვლის გველის წინილები. ქართველ ხალხს, დედაეკლესიისა (ქართველი ერის ერთადერთი გულშემატკივარი ინსტიტუციის) და მისი პატრიარქის ხელისუფლებით დისკრედიტაციის ფონზე, უკანონო მიგრანტების არნახული მოძალევა, ეროვნული იდენტობის დაკარგვისა და სამშობლოში ნაცუმცირესობად ქცევის რეალური საფრთხე ემუქრება და ამიტომ მისთვის სულერთია, ალხანა მოვა თუ ჩალხანა, მაგრამ ერთხელ აუცილებლად დამთავრდება ეს „სულერთობა“ და ქართველი ხალხი ნაცვალსაც და ქოცებსაც ხელისუფლებიდან გაყრის. ასეთი რამ კი, როგორც წესი, არჩევნების გზით არ ხდება და, სოროსის შიბაქებო, ცეცხლს ნუ ეთამაშებით!

**ბაკჩა სვანიძის
სააპოკრიფო მკვლელობა**

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

თბილისის მერის არჩევნების მთავარი მემორანდამი არის ის, რომ 2012 წელს ჩვენ, ყველანი, ვფიქრობდით, რომ 2016 წლის საპარლამენტო არჩევნებისთვის ნაცები საერთოდ გაქრებოდნენ პოლიტიკური ასპარეზიდან და უკვე 2017 წლის ადგილობრივი თვითმმართველობის არჩევნებში ერთი კანდიდატიც აღარ იყოფოდა. არადა, როგორც ცნობილი მემორანდამიდანაც სწავლით, წელს დედაქალაქის მერად არათუ ერთი, არამედ სამი ნაცი იყრის კენჭს(!): ზალიკო უდუმაშვილი, ელენე ხოშტარია, გიორგი ვაშაძე.

«ქართული ოცნება» თავისი კანდიდატებთან და იქვე, აღაშინებს ეპოქას, ნაციონალურ გეგმას და მიზანს საქართველოში ტრიუმფით დაბრუნება სურს

დავინყებ კომედით: თბილისის მერობის «დამოუკიდებელმა» კანდიდატმა, მსოფლიოს რეკორდსმენმა აფერისტობაში, მორიგი აფერისტ-რეკორდი დამყარა — უფლებამოსილების ამონურვამდე ორი კვირით ადრე, «პროტესტის ნიშნად», «ვადამდე» დატოვა თბილისის საკრებულო. არ მკითხვით, აქ ბრწყინებულ რატომ გამოვიყენე. რეალურად დამოუკიდებელ კანდიდატს ამდენი ფული არ ექნება ასეთი ძვირად ღირებული «პიარის» სანარმოებლად და ამდენი ტელევიზიის ეთერის ამ დროით მოსასყიდად...

ალეკო ელისაშვილი საკრებულოდან «პროტესტი» წასვლას სპეციალური ბრიფინგი მიუძღვნა და «გულდათუთულმა» განაცხადა: «იმის შემდეგ, რაც 29 სექტემბერს თბილისის საკრებულოში მოხდა, მე, უბრალოდ, მორალური უფლება აღარ მაქვს, სამსახურში ვიარო».

თვითმმართველობის არჩევნებში ერთი კანდიდატიც აღარ იყოფოდა. არადა, როგორც ცნობილი მემორანდამები ვითარდება, ხოლმე მოულოდნელი და მეტად რომანტიკული სიუჟეტები, წელს დედაქალაქის მერად არათუ ერთი, არამედ სამი ნაცი იყრის კენჭს(!): ზალიკო უდუმაშვილი, ელენე ხოშტარია, გიორგი ვაშაძე.

არადა, როგორც «პროტესტის ხმები» ამბობენ, «წმ. ელისა» არც მანამდე დადგინდა სამსახურში. მისი საკრებულოს სხდომებზე გამოცხადება პირდაპირ პროტესტული იყო იმისა, აშუქებდნენ თუ არა საკრებულოს იმ კონკრეტულ სხდომას ტელეკამერები.

ბრძოლის ხერხებით უფრო ხოშტარია და უდუმაშვილი უახლოვდებიან ერთმანეთს, ვაშაძე «კონსტრუქციულს» «ანუება» და «მე იუსტიციის სახლები ავაშენე»-მიჯვადან ვერაფრით გამოდის. მთავარი «დამრტყმელი ძალა» მაინც ზალიკოა. რატომ ზალიკო?

კომ ზალიკო? იმიტომ ზალიკო, რომ ამ კაცმა უტიფრობის, უნამუსობისა და ყველაფერზე წამსვლელიობის ისეთი უნარი გამოამჟღავნა, აქამდე ჩვენითვის ცნობილი არც ერთი ნაციისთვის რომ არ შეგვიჩინებია. აი, სწორედ აქ იკვრება საარჩევნო მემორანდამის ჯაჭვიც და ამავე თვისებებით შეგვიძლია ზაალს თავისუფლად შევადაროთ «ქართული ოცნების» მერობის კანდიდატი ქაბაძე.

კიდევ უფრო მძაფრად დაგვანახვა მთელი ის ამბიციონობა, საზიზრობა და გულსამრევილობა, რაც ამ «ვახელისმას» ახლდა თან 2008 წელს. სწორედ მაშინ განაცხადა კახა კალაძემ, რომ «შორეულ პერსპექტივაში» აქვს პოლიტიკური მიზნები და, შესაძლოა, საქართველოს პრეზიდენტობაზეც კი იფიქროს...

29 სექტემბერს მომხდარს რაც შეეხება, შეგახსენებთ, რომ იმ დღეს თბილისის საკრებულოში ყოფილიყო და გრივალთ მიცვივდნენ თბილისის მერობის კანდიდატების: «ნაციონალური მოძრაობიდან» ზაალ უდუმაშვილისა და «ევროპული საქართველოდან» ელენე ხოშტარია. მხარდამჭერები თავიანთი ბელადებითურთ, ხოლო საკრებულოს თავმჯდომარე ალიბეგაშვილი იძულებული შეიქნა, პატრული გამოეძახებინა ვითარების დასარეგულირებლად.

ინტერნეტში გავრცელდა 2008 წლის ჩანაწერი, სადაც კახა კალაძე, მაშინ ჯერ კიდევ მოქმედი ფეხბურთელი, «რუს-თავი 2»-ზე, იმგაბრიტოლის სტუდიაში (გადაცემა «პრაიმ-თაიმი») ზის და პრეზიდენტობის კანდიდატ მიხეილ სააკაშვილს კაი პატარალოცებით უყუყუნებს თვალებს. დიას, ნესით, ადამიანებს ეს ისედაც უნდა ახსოვდეთ, რომ მაშინ, როდესაც ბირბლიანის ამბავი უკვე ჩავლილია, 7 ნოემბერი მომხდარი და ტელეკომპანია «იმედი» სასტიკად დარბეული, კახა კალაძე მოგვიჩვენებდა, მეორე ვადით აგვეჩიჩია «ქვეყნის აღმშენებელი პრეზიდენტი» მიხეილ სააკაშვილი. ინტერნეტით გავრცელებულმა ვიდეოკადრებმა კი

როგორც ჩანს, მის ამ «ოცნებებს» მიხედვით სააკაშვილმა მეორე ვადით პრეზიდენტობის განადღებისთანავე შეაჭრა ფრთები და კალაძეს «თავის ადგილზე» დაჯდომისკენ მოუწოდა! აი, ეს იყო ის მიზეზი, რომლის გამოც ბოლო წლებში ყველაზე ტიტულოვანი ქართველი ფეხბურთელი მიშას დაუპირისპირდა. მისი ამბიციების სამი მეთხედი მაინც რომ დაეკმაყოფილებოდა, აშკარაა, რომ კახა კალაძეს არც გირგვლიანის ამბავი ააღვლევდა დიდად, არც 7 ნოემბრის აქციის დარბევა გაუფიქრებდა ნამუსს და არც «იმედის» დარბევას ინაღვლევდა. ყოველივე ეს მხოლოდ მას შემდეგ შეიქნა მისთვის «პრინციპული», როცა მიშასგან ვერ მიიღო ის, რასაც ელოდა...

«ქართული ოცნება» თავისი კანდიდატებთან და იქვე, აღაშინებს ეპოქას, ნაციონალურ გეგმას და მიზანს საქართველოში ტრიუმფით დაბრუნება სურს. თუნდაც განაცხადება იმის თაობაზე, რომ 2018 წელს საქართველოში პენსიები ერთი თეთრითაც ვერ მოიმატებს! ასეთი განცხადება ამ წინასწარ ჩვენოდ, გოწიანად, რომელიმე ოპოზიციური პარტიის ლიდერმა გააკეთა? არა, ბატონო, ეს განცხადება ეკუთვნის «ოცნების» მთავრობის ფინანსთა მინისტრის მოადგილე გიორგი კაპაშვილს. ეს ხალხს არა მხოლოდ პენსიების ზრდას, არამედ ქვეყნიურ საბრუნველსა და არანახულ აყვავებას სპირდებიან.

აი, ეს «გააპროტესტა» ალექსო ელისაშვილი უფლებამოსილების ვადის ამონურვამდე ორი კვირით ადრე და ისე განაცხადა: «ასეთი უღირსი ფაქტის გამო, აქ ჩემი ფეხი აღარ იქნება», თითქოს თბილისის საკრებულოში მანამდე არაფერი მომხდარა უღირსი, მიუღებელი და გასაპროტესტებელი.

ამ წარმოდგენელ კომედიას მიჯრით ენაცვლება ტრაგედია. კერძოდ, სოციალურ ქსელებში გამოჩნდნენ ადამიანები, ალექსო ელისაშვილის «წმინდანობისა» რეალურად სჯერათ. «აი, ახლა ხომ მაინც ნათელია, რომ ალექსო არანაირი თანამდებობები არ აინტერესებს! აგერ, საკრებულოდანაც საკუთარი ნებით წავიდა!» — წერენ ისინი. ასეთ ტრაგედიაზე ენა ნამდვილად ვერ აწერს, ამიტომ სჯობს, ისევე ამ სტატიის მთავარ ღერძს, მელოდრამას, დაუბრუნდეთ.

თბილისის მერის არჩევნების მთავარი მემორანდამი არის ის, რომ 2012 წელს ჩვენ, ყველანი, ვფიქრობდით, რომ 2016 წლის საპარლამენტო არჩევნებისთვის ნაცები საერთოდ გაქრებოდნენ პოლიტიკური ასპარეზიდან და უკვე 2017 წლის ადგილობრივი

თავის მხრივ, არც ნაცები აკლებენ ხელს. ნაციონალურ მიერ გაპროტესტებული ნებისმიერი საკითხი ხომ ხალხში უკურეაქცია იწვევს. რეალურად გასაპროტესტებულნიც რომ იყოს რამე, თუკი ნაცები ვინმეს ლანდებენ და აპირიტიკებენ, დატული სექსის ამ უწყინარი ატრიბუტის ასე უადგილოდ ხსენება, ალბათ, ნატას ქვეცნობიერში 2012 წლამდე მის საქმიანობას უკავშირდება. ვინ იცის, ეულინაბა იქნებ ფიქრობდა კიდევ: ხომ არ სჯობს, საერთოდ, შევეშვა ყველაფერს და ჩემს ძველ საქმიანობას მივუბრუნდეთ?! მაგრამ...

ასეთი სიახლოველი და მოუპოვებელი საქართველოს პოლიტიკურ ისტორიას არ ახსოვს. ნახვას ხელს აქვით ხელისუფლებაში ქოხების ყოფნა, რადგან ეს ერთადერთი კალაა, როგორც მთი არსებობის უფლებას დაუბრუნებს, არ დასჯის დამსახურებისა და არ გააქრობს პოლიტიკური ასპარეზიდან. ქოხებს, თავის მხრივ, კალიან აქვით ხელს ნახვას ყოფნა ქართულ პოლიტიკაში «მთავარ ოპოზიციურ კალადა», რადგან ეს ერთადერთი კალაა, როგორც, ნებისმიერი ბრალდებისა და კრიტიკის საპასუხოდ, ნამოქალაქი «9 წელს», ხოლო მთავრობისადმი უკმაყოფილების შემთხვევაში, ხალხს შაუნიანება: მანიაკი ნახვები დაბრუნდებიანო

დატული სექსის ამ უწყინარი ატრიბუტის ასე უადგილოდ ხსენება, ალბათ, ნატას ქვეცნობიერში 2012 წლამდე მის საქმიანობას უკავშირდება. ვინ იცის, ეულინაბა იქნებ ფიქრობდა კიდევ: ხომ არ სჯობს, საერთოდ, შევეშვა ყველაფერს და ჩემს ძველ საქმიანობას მივუბრუნდეთ?! მაგრამ...

არა უშავს, გუბავა მოვა!

ის ვინმე უმაღლეს მართლმადიდებელი იქნება? ნაცების კრიტიკისა და უშვერილანდლვა-გინების უპირველესი ობიექტი კი სწორედ ბიძინაა და ამიტომაც გვიჩნდება ლოგიკური ეჭვი: სულაც ბიძინა ხომ არ აფინანსებს ან უკვე «ჩამოლაბორანტებულ» «ნაციონალურ მოძრაობას» და მის ლიდერებს?

თუ დაუკვირდებით, როდესაც ბიძინას ძალიან უნდა, რომ მის მიერ ნამოწყვდილი საქმე თუ პროექტი ძალიან მოახონოს ხალხს, იმნამსვე ამ პროექტის კრიტიკას და მის წინააღმდეგ სასტიკ ბრძოლას იწყებენ ნაცები.

ნაცებზე საშინლად აღრენილი ხალხი კი იმნამს დადებითად განწყობა ხოლმე იმის მიმართ, რასაც ისინი ებრძვიან. სადღესოდ ზუსტად ეს ხდება «პანორამა თბილისის» საკითხის გარშემოც. ნაციონალურმა თავიანთი მედგარი და შეუპოვარი წინააღმდეგობით და მისი წინააღმდეგო აქციების გამართვით, მგონი, უკვე «პანორამის» ყველაზე პრინციპულ მოწინააღმდეგეებსაც კი შეაყვარეს «პანორამა».

ასეთი სიახლოველი და მოუპოვებელი საქართველოს პოლიტიკური ისტორიას არ ახსოვს. ნაცებს ხელს აძლევთ ხელისუფლებაში ქოცების ყოფნა, რადგან ეს ერთადერთი ძალაა, რომელიც მათ არსებობის უფლებას დაუტოვებს, არ დასჯის დამსახურებისა და არ გააქრობს პოლიტიკური ასპარეზიდან. ქოცებს, თავის მხრივ, ძალიან აძლევთ ხელს ნაცების ყოფნა ქართულ პოლიტიკაში, მთავარი ოპოზიციური ძალად, რადგან ეს ერთადერთი ძალაა, რომელსაც, ნებისმიერი ბრალდებისა და კრიტიკის საპასუხოდ, ნამოქალაქი «9 წელს», ხოლო მთავრობისადმი უკმაყოფილების შემთხვევაში, ხალხს შაუნიანება: მანიაკი ნაცები დაბრუნდებიანო. როგორც დედა ამინებს ჭირვეულ შვილს: «ნუ ტირი, თორემ ზუა ნავიყვანსო!» — ეს კი უკვე «უჟასების», ანუ საშინელებათა ჟანრია.

ამავე ჟანრიდან იყო ის, რომ საკრებულოში მივარდნილი «პარტიზანი მეზაღე» ნატა შირაძე, რომელსაც, ალბათ, ეგონა, ემანდ, მეც ჩემთვის სასტიკად გამოვიყენებ ხელს რამესო, «ოცნებამაც» უგულუბელყო და «ნაციონალურმა». როდესაც თბილისის საკრებულოში ნაც-ქოცური მღელვარე პოლიტიკური სპექტაკლი დასრულდა და დალილი ნაცები და ქოცები, ალბათ, სადმე რესტორანში ერთად დასხდნენ, — მოდი, წარმატებული სპექტაკლის აღსანიშნავად კაი პური ვჭამოთო! — მხოლოდ ეული ნატა ვერაძე იდგა საკრებულოს წინ მოწყენილი და მოთქვამდა: პოლიტიკის მის საქმიანობას უკავშირდება. ვინ იცის, ეულინაბა იქნებ ფიქრობდა კიდევ: ხომ არ სჯობს, საერთოდ, შევეშვა ყველაფერს და ჩემს ძველ საქმიანობას მივუბრუნდეთ?! მაგრამ...

არა უშავს, გუბავა მოვა!

„ფაშიზმი არა მხოლოდ მართვის სისტემაა, არამედ, უპირველესად, აზროვნების სისტემა“, — წერდა ბენიტო მუსოლინი და, შესაძლოა, ეს ერთ-ერთი საკვანძო ფორმულირებაა მისი მოძრაობის ისტორიაში. ფაშიზმი ძლიერი შესამოქმედებელი და, ორგანიზმის (ერი იქნება თუ ინდივიდი) გადარჩენის შემთხვევაშიც კი, თანამდები პრობლემაა აქტუალურად ადამიანების განმავლობაში არ კარგავს.

ლიბერალიზმი
საპროგრესო მხარე
www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

რევოლუციური ფაშიზმი

ბოლო დროს, განსაკუთრებით „ქართველთა მარშის“ შემდეგ, დაპირისპირებული მხარეები ხშირად იყენებენ ისეთ ტერმინებს, როგორცაა „ლიბერალური ფაშიზმი“, „ქართული ფაშიზმი“, „ჩვეულებრივი ფაშიზმი“ და ა.შ. ერთი შეხედვით, ეს მხოლოდ პროპაგანდისტული იარაღივითაა, მაგრამ შესაძლოა, ვითარება გაცილებით საგანგაშო იყოს.

ტერმინს „ფაშიზმი“ საქართველოში, როგორც წესი, მას შემდეგ იყენებენ, როდესაც რეჟიმის სისასტიკის ან რადიკალური ქსენოფობიის აღწერა სჭირდება. ამასთანავე, პოლიტიკოსებისა და პროპაგანდისტების ნაწილი მიიჩნევს, რომ, თუ ოპონენტს ფაშისტს უწოდებენ, ეს მასთან დისკუსიის აუცილებლობისგან გაათავისუფლებს და მისი განადგურების (ამ ეტაპზე უფრო პოლიტიკურის, ვიდრე ფიზიკურის) იდეას ლეგიტიმურს გახდის. ამ კონტექსტში, ფაშიზმი 99%-ის შემთხვევაში გამოიყენება, როგორც მეტაფორა ან იარაღი. ხოლო იმისთვის, რომ ნამდვილი ფაშისტები გამოვავლინოთ, აუცილებელია, გავანალიზოთ მათი მიდგომა ისეთი ფუნდამენტური საკითხების მიმართ, როგორცაა, მაგალითად, „ერი და სახელმწიფო“.

მუსოლინი რასის ფაქტორს ერთობ სკეპტიკურად აფასებდა: „რასა 95 პროცენტით შეგროვდება“, — წერდა ის. დურჩე საკითხს დასავლური ტრადიციის კალაპოტში განიხილავდა, რომლის თანახმად ერი სახელმწიფოზე მიბუღილი ფენომენია. საბოლოო ჯამში, ჩვენ ვსაუბრობთ ზღვარზე სამოქალაქო ნაციონალიზმსა და ეთნიკურ ნაციონალიზმს შორის. მუსოლინი სახელმწიფოს ღირებულებათა პირამიდის მწვერვალზე ათავსებდა, მაშინ, როდესაც ჰიტლერი განიხილავდა მას, როგორც ინსტრუმენტს, რომელიც რასის ინტერესებს ემსახურება.

ალბათ, აუცილებელია ბოდიშის მოხდა ორი დიქტატორის ესოდენ უხვი ციტირებისთვის, თუმცა ამჯერად ეს აუცილებელია. „ფაშისტისთვის ყველაფერი სახელმწიფოშია და არაფერი ადამიანური და სულიერი არ არსებობს და არანაირი ფასი არ აქვს სახელმწიფოს ფარგლებს გარეთ. ამ თვალსაზრისით, ფაშიზმი ტოტალიტარულია და ფაშისტური სახელმწიფო, როგორც ყველა ღირებულების სინთეზი და ერთობლიობა, ხალხის ცხოვრების ახსნას ახდენს, ავითარებს მას და მის რიტმს აძლიერებს, — წერდა მუსოლინი „ფაშიზმის დოქტრინაში“, — ერი კი არ ქმნის სახელმწიფოს, როგორც ამას აცხადებს ძველი ნატურალისტური მიდგომა, რომელიც საფუძვლად დაედო XIX საუკუნის ეროვნულ-სახელმწიფოებს, პირიქით — სახელმწიფო ქმნის ერს“.

მატალია, ამ ეტაპზე დაიკისიკება მნიშვნელოვანწილად თეატრალიზაციის, მხარეები ერთმანეთს ლანკვის ხარჯზე პიარულად ინარჩუნებენ, შესაბამისად, ერთმანეთს სჭირდებიან, მაგრამ მთავარი, რომ ისინი მოქმედებენ ანტიდემოკრატიული, არადემოკრატიული ტრადიციის კალაპოტში და ხელს უწყობენ იმ იდეების გავრცელებას, რომლებიც არც ერთი ერისთვის კარგი არაფერი მოუტანია.

საბჭოთა კავშირში ფაშისტური პიტლერისა და მუსოლინის რეჟიმს უწოდებდნენ, მაშინ, როდესაც დასავლეთში საუბრობდნენ ნაციტურ გერმანიასა და ფაშისტურ იტალიაზე. ამ ტერმინოლოგიური სხვაობის ერთ-ერთი მიზეზი ისაა, რომ საბჭოთა მარქსისტული მანიაკალიზმი, თავისი დიქტატორული რასისტული დოქტრინით, მარგინალურ გადახრად თვლიდნენ. გარკვეული ლოგიკა ამაში იყო — მარტივად რომ ვთქვათ, იდეოლოგიას, რომელიც, პიტლერის მიხედვით, ამა თუ იმ ეთნოსის (ან რასის) წარმომადგენელს აპრიორი პირველობას ანიჭებს, ნაკლები მანიაკალიზმია, ვიდრე ეთნოსების წარმომადგენლები მოხიბვლის. იტალიური ფაშიზმი არ ეყრდნობოდა ისეთ მძლავრ სახელმწიფოს, როგორც გერმანიის ნაციზმი, მაგრამ იდეოლოგიური გავლენის თვალსაზრისით უფრო საშიში იყო.

იმის გამო, რომ გერმანია და იტალია ომში მოკავშირეები იყვნენ, ხოლო სოციალისტურ დანაკში სხვაობას ნაციტებსა და ფაშისტებს შორის თითქმის არ ამჩნევდნენ, დღეს ყველამ როდესაც იცის, რომ პიტლერსა და მუსოლინის სახელმწიფოს როლის მიმართ დიამეტრალურად განსხვავებული მიდგომა ჰქონდათ. „რასა და არა სახელმწიფო არის ზეადამიანის გაჩენის მთავარი წინაპირობა, ამიტომ ჩვენი სახელმწიფოს მთავარი ამოცანა გახდება ზრუნვა ისტორიის ისეთი სახელმძღვანელოს შექმნაზე, რომლებშიც მთავარ ადგილს რასობრივი პრობლემა დაიკავებს“, — წერდა ადოლფ ჰიტლერი „მაინ კამფში“.

თავიდანვე მცემლები ხშირად მიუთითებენ იმაზე, რომ მათმა ბელადმა ლიბერალური ეკონომიკური რეფორმები გაატარა, მაგრამ საქმე ისაა, რომ ზოგადი ლიბერალიზაციისა და ფორმალური რეგულაციების შემცირების პარალელურად, ძლიერდებოდა სახელმწიფოს კონტროლი ეკონომიკური ცხოვრების ყველა ასპექტზე; იმ ნიშნებს ტყუილად

ტარული პროპაგანდა, შეუწყნარებლობა განსხვავებული აზრის მიმართ და ა.შ., მაგალითად ლმერის, რომ გარკვეული შიდა და გარე ფაქტორების თანხვედრის გამო, ბენიტო მუსოლინის სახელმწიფოს ტოტალიტარული მართვა საქართველოში კონტროლის სფეროს მაქსიმალური გაფართოება ვერ შეძლო და მიხეილ სააკაშვილთან ერთად ისტორიის სა-

საუბარია არა იმდენად მარგინალურ ნეონაციტურ ფეხზე, რამდენადაც შედარებით ფრთხილ და საშიშ ადამიანებზე.

„სახელმწიფო მხოლოდ ინარჩუნებს რასას, ხოლო ეს უკანასკნელი განსაზღვრავს კულტურის დონეს... ჩვენმა დღევანდელმა სახელმწიფომ, როგორც ფორმალურმა მექანიზმმა, შეიძლება გარკვეული პერიოდი იარსებოს, მაგრამ ჩვენი რასა მონამულაა, რაც შეუქცევადად ამცირებს ხალხის კულტურულ დონეს და შემზარავი მოვლენების მიზეზი ხდება“, — წერდა ადოლფ ჰიტლერი. ამ კონტექსტში, ჩვენ შეგვიძლია გავიხსენოთ საუბრები საქართველოზე, რომელიც ილუზება იმის გამო, რომ მართვის სადგურები ანტიეროვნული ძალების ხელშია. მაშინ, როდესაც, რადიკალი ნაციონალისტების აზრით, სახელმწიფო ერის (ამ შემთხვევაში ეთნიკური გაგებით) უზენაესი ინტერესების რეალიზაციის, პრივილეგიებულ მდგომარეობაში მისი ჩაყენების ინსტრუმენტად უნდა იქცეს. ამ პროპაგანდის ფართოდ გავრცელებას ხელს უწყობს ის, რომ ქვეყანა მართლაც დაღუპვის პირასა და

ვინ წაგვიტოვებდა, რომ ჰიტლერისა და მუსოლინის უნაყოფიერი კოლაბიჯი, XXI საუკუნეში ესოდენ უხეიერი ფორმით საქართველოში გავრცელდებოდა?

არ უნდებენ ბიზნეს-ტერორის ან დიდი წინების პერიოდს. მანიაკური ეტატიზმის, სახელმწიფოსგან კერპის შექმნის გარდა, ჩვენ შეგვიძლია გავიხსენოთ ორიენტაცია ბელადზე, რომელიც ასევე გვახსენებს იტალიის გამოცდილებას, პოპულარული, მილიტარიზმი (ყოველ შემთხვევაში საწყის პერიოდში), არსებითად ტოტალი-

არ უნდებენ ბიზნეს-ტერორის ან დიდი წინების პერიოდს. მანიაკური ეტატიზმის, სახელმწიფოსგან კერპის შექმნის გარდა, ჩვენ შეგვიძლია გავიხსენოთ ორიენტაცია ბელადზე, რომელიც ასევე გვახსენებს იტალიის გამოცდილებას, პოპულარული, მილიტარიზმი (ყოველ შემთხვევაში საწყის პერიოდში), არსებითად ტოტალი-

არ უნდებენ ბიზნეს-ტერორის ან დიდი წინების პერიოდს. მანიაკური ეტატიზმის, სახელმწიფოსგან კერპის შექმნის გარდა, ჩვენ შეგვიძლია გავიხსენოთ ორიენტაცია ბელადზე, რომელიც ასევე გვახსენებს იტალიის გამოცდილებას, პოპულარული, მილიტარიზმი (ყოველ შემთხვევაში საწყის პერიოდში), არსებითად ტოტალი-

ნაგვეზე აღმოჩნდა. არანაირი ლიბერალური ფაშიზმი საქართველოში არ არსებობს, მიუხედავად იმისა, რომ გოლდბერგის ცნობილმა ნიგნმა ეს ტერმინი მთელ მსოფლიოში ფრიად პოპულარული გახადა. ეს არის ჩვეულებრივი, შეიძლება ითქვას, ბანალური ფაშიზმი. მან მოკლა სანოლს მიჯაჭვუ-

არ უნდებენ ბიზნეს-ტერორის ან დიდი წინების პერიოდს. მანიაკური ეტატიზმის, სახელმწიფოსგან კერპის შექმნის გარდა, ჩვენ შეგვიძლია გავიხსენოთ ორიენტაცია ბელადზე, რომელიც ასევე გვახსენებს იტალიის გამოცდილებას, პოპულარული, მილიტარიზმი (ყოველ შემთხვევაში საწყის პერიოდში), არსებითად ტოტალი-

მიუხედავად იმისა, რომ ქართველი საზოგადოების დიდა ნაწილი უარყოფს იმ თუ შენიღბული ფაშისტური და ნაზისტური იდეები, მათი გავლენის ნეიტრალიზებას კიდევ საკმაოდ დრო დასჭირდება.

1936 წლის თებერვალში, სტალინის ინიციატივით, პოლიტიბიურომ მოინდონა ფართომასშტაბიანი ამინსტია, რომლითაც პატიმრობიდან გათავისუფლდნენ რაზმინი და მისი მებრძოლები. მათ აღუდგინეს სამსახურებრივი უფლებები და დაეხმარნენ საზოგადოებრივი ავტორიტეტის დაბრუნებაში. რაზმინს 1943 წელს სტალინმა პირველი ხარისხის სტალინური პრემიაც კი გადასცა მცენიერებაში შეტანილი წვლილისთვის.

გვიმოც ონიანის სააპოკრიფო გვერდი

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

1932 წლებში — ცენტრალური კომიტეტის წევრი, 1919-1924 წლებში — ცენტრალური კომიტეტის პოლიტიბიუროს წევრობის კანდიდატი, 1924-1929 — წლებში ცენტრალური კომიტეტის პოლიტიბიუროს წევრი, 1928 წელს აირჩიეს საბჭოთა კავშირის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილ წევრად.

რიგით მეორე ტროცკისტი **ალექსეი რიკოვი** 1924 - 1930 წლებში იყო საკავშირო მთავრობის მეთაური; ლენინის სიცოცხლეში, 1921-1924 წლებში კი — მისი მოადგილე; ლენინის გარდაცვალების შემდეგ — მთავრობის ხელმძღვანელი; 1922-1930 წლებში — ცენტრალური კომიტეტის პოლიტიბიუროს წევრი, საორგანიზაციო ბიუროს წევრი.

მიხაილ ტომსკი, 1921-1930 წლებში ცენტრალური კომიტეტის პოლიტიბიუროს, აგრეთვე, ორგბიუროს წევრს, სტალინი არასოდეს თვლიდა სანდო და მიუმხრობელ კაცად. ტომსკი ეკონომიკის საკითხებში ყოველთვის ბუხარინის მხარეს იყო.

1926-1927 წწ. „გაპარტიანებული ოპოზიცია“

1926 წლის ოქტომბრის კონფერენციაზე სტალინმა მონაწილეებს დაუსაბუთა ზინოვიევის ქარაფუტული მიღობა და მისი ზეპირი სხელმწიფო მხანაგრობის სქემა, შედეგად კლანუმა ზინოვიევი გაათავისუფლა დაკავებული თანამდებობიდან, სოლო «კავოლუხიის დამონი» ტროსკი გაპოიყვანა ხანტკალური კოიტიტის პოლიტიბიუროს წევრობის კანდიდატობიდან

უროს შემადგენლობიდან; ეს ბედი გაიზიარა ტომსკიმაც. ხელისუფლებაში ადგილს ინარჩუნებდა ბუხარინი, რაც, გარკვეულნილადა, სტალინის ნებაც იყო. იგი ინარჩუნებდა ძველ ურთიერთობას სტალინთან და თანაგრძობის გამოსახატავად გადაწყვიტა კიდევ, გამოეშვა „ტექგაზეთი“, რისთვისაც 1931 წლის 20 ოქტომბერს წერილით მიმართა სტალინს, გაზეთის პირველი ნომრისთვის გაეგზავნა სადირექტივო სურვილები და მისალმება.

სტალინმა 3 ნომბერს წერილითვე უპასუხა ბუხარინს: „ძნელია, გამოგვზავნოთ მისალმება, რადგან ჩემთვის უცნობია, რომელ რიცხვში აპირებთ გაზეთის პირველი ნომრის გამოშვებას და რა სადირექტივო რჩევას მიიჩნევთ

სატიროდ. დაწერეთ თვითონ მოკლე, მარტივად, არაამბულბული ტონით მისალმება. ტექსტი გააცანით კავანოვიჩს და მოაწერეთ ჩემი გვარი. სტალინი“ (სტალინის პირადი არქივი. ფ. 558, აღწერა 11, საქმე 76, ფურცელი 87).

ძნელია, იპოვო გამოქვეყნებულ პოლიტიკურ ლიტერატურაში თუ სტალინის ახალგახსნილ პირად არქივში ან სხვა ისტორიულ არქივებში დოკუმენტი, რომ სტალინი რომელიმე მომენტში ან საკითხის განხილვა-გადაწყვეტილებისას შეშინებული გამოიყურებოდა.

სტალინის გენერალური ხაზი ერთნაირი იყო, როგორც სახელმწიფოს აღმშენებლობის, ისე პარტიის ერთიანობის საკითხში. ის ყოველთვის ემიჯნებოდა წგრევას და მოუნო-

დებდა პარტიას ერთიანობისა და შრომისკენ: „პინოციტობიდან უნდა გადაინიცვლოთ მცხროველიოვის ფარმეზი“, — ამბობდა ოპოზიციონერთა პოზიორობით შეწუხებული სტალინი.

1921 წელს დააპატიმრეს დიდი ჯგუფი ინჟინერ-ტექნიკოსებისა, რომელთა მიერ შექმნილი იყო ალტერნატიული „სამრეწველო პარტია“ (პრომპარტია). ახალშექმნილი პარტიის საქმიანობა შეფასდა, როგორც სახლმწიფოს წინააღმდეგ მიმართული ქმედება. ახალი პარტიის გავლენიან ხელმძღვანელ ბირთვს უკვე მოუხსნო ფესვების გადგმა საზღვარგარეთ, ამის შესახებ სადაზვერვო აგენტურამ სხვადასხვა არხით მიანოდა ინფორმაცია სტალინს.

1930 წლის 6 აგვისტოს სტალინს აცნობეს, რომ გამოძიებაში დაკითხა საბჭოთა კავშირში ერთ-ერთი გამოჩენილი ეკონომისტი ნიკოლაი კონდრატიევი, რასაც მოჰყვა ვლადიმერ ბრომანის, პრომპარტიის ერთ-ერთი ხელმძღვანელისა და აგრარიკოსი ეკონომისტის — მაქაროვის — დაკითხვის ოქმები. ადგილობრივი საგამოძიებლო ორგანოებიდან მიღებული მასალები თითქმის ერთი ერთზე დაემთხვა დაზვერვის მონაცემებს, რის გამოც სტალინმა განრისხებულმა მისწერა მოლოტოვს და საყვედური გამოთქვა ლეონიდ რაზმინის მიმართ, რომელიც გოელროს პროექტის ერთ-ერთი ავრტო-

რი იყო და დაახლოებული ლენინსა და სტალინთან. რაზმინი პირველი დირექტორი გახლდათ თბოენერგეტიკის ინსტიტუტისა, რომელზეც აწყობილი იყო ქვეყნის ინდუსტრიულიზაცია და ელექტროფიკაცია. პრომპარტიის ლიდერი რაზმინი გაასამართლეს და ციხეში ჩასვეს. ოთხ კედელს შორის მოქცეული მეცნიერი სხვადასხვა განმარტებას და მონანიების წერილებს უგზავნიდა სტალინს და არწმუნებდა, რომ მეცნიერები, რომლებიც უკვე მიხვდნენ თავიანთ შეცდომებს და ფიქრობენ მომავალში მათ გამოხსორებაზე, გამომწყვედული არიან ციხის კედლებში, მეტ სარგებლობას მოუტანენ ქვეყანას, თუ ციხიდან გათავისუფლდებოდნენ.

1936 წლის თებერვალში, სტალინის ინიციატივით, პოლიტიბიურომ მოინდონა ფართომასშტაბიანი ამინსტია, რომლითაც პატიმრობიდან გათავისუფლდნენ რაზმინი და მისი მებრძოლები. მათ აღუდგინეს სამსახურებრივი უფლებები და დაეხმარნენ საზოგადოებრივი ავტორიტეტის დაბრუნებაში. 1943 წელს სტალინმა რაზმინს პირველი ხარისხის სტალინური პრემიაც კი გადასცა მცენიერებაში შეტანილი წვლილისთვის.

„უამრავია სტალინის მიერ დამნაშავეს უმაცრასად დასჯის ფაქტები, მაგრამ ასევე უამრავია გამოსწორების გზაზე დამდგარი ოპოზიციონერების, პირადი მტრების თანაგრძობისა და დიდების მწვერვალზე მათი აყვანის ფაქტებიც. ამიტომ მოვუწოდებ ყველას, მათ შორის, ჩემს მკითხველს, ნუ ჩათვლით სტალინს ჩვეულებრივ ადამიანად და ნუ მოითხოვთ მისგან ერთპიროვნულად მისთვის სასარგებლო და მისთვის მარტივ მიდგომას.“

1951 წელს ლიკანში დასასვენებლად მყოფმა სტალინმა ასე უპასუხა ქართველი კომუნისტებისგან დავალებამიქცემულ მორის ტორაშს ქართულ „დიდი“ პიროვნების შეწყალების შუამდგომლობის თაობაზე:

„ამხანაგო ტორაშ, მე კონტინენტების ურთიერთკავშირების მოგვარების საკითხები მანუხებს და არა ვინრო ოჯახური ურთიერთობებისა.“

მიუხედავად იმისა, რომ სტალინი ზოგჯერ სხვის ოჯახურ საქმეებშიც ერეოდა, მორის ტორაშისთვის გაცემულ პასუხში, კარგად ჩანს, რომ ეს ჩვენი ოჯახური საქმეა და შენ ნუ ჩაერევი.

როდესაც 1920-1930-იან წლებში სტალინის ბრძოლისა და მოღვაწეობის პერიოდების აღწერას დავასრულებთ და გადავალთ საბოლოო შედეგებზე, რომლის ბოლო აკორდიც 1937-38 წლები იყო, მკითხველი მიხვდება, ყველაფერი ისა არ იყო, როგორც სტალინის გარდაცვალების შემდეგ ხელისუფლების შემდეგ ხელისუფლების მიერ დაწესებული სტალინიანი (გაბრკელება შემდეგ ნომერში)

სწორად «მეხლოეებულა ოპოზიციონეკებულა» გაპოასალეს სიხოხსლეს ქიროვი, როდესაც შეთქმული ტროსკისტ-ზინოვიეველები მიერ დაქირავეებულა გველელა სოლნის დაქაფანევი კავოლუკი დაახალა სტალინის უახლოეს თანამებრძოლს. ეს არაპრატისულ პირობას სსსრკში პარტიის წევრობის ნაკომადგენლები

გრიგოლ ონიანი

სტალინი

საკითხული, განსილი და გაგონილი

უკაღლავა!

„ბობლუსისა“ და „ლიბრას“ მაღაზიათა ქსელში, აგრეთვე, მეტროპოლიტენის სადგურებთან: „მარჯანიშვილი“, „რუსთაველი“, „თავისუფლების მოედანი“ შეგიძლიათ შეიძინოთ საერთაშორისო ორგანიზაცია „სტალინის“ თავმჯდომარის, ბატონი გრიგოლ ონიანის წიგნი „სტალინი“, რომელშიც თავმოყრილია ფაქტობრივი მასალები კავშირის ისტორიაში უდიდესი პოლიტიკოსის, დიპლომატისა და მხედართმთავრის — სტალინის შესახებ.

გეგენა

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

2003 წელს აშშ-მა ბრალი დასდო ირანს ფარულად ბირთვული იარაღის შექმნაში და ამის შედეგად დაიწყო მრავალწინანი დრამატული ეპოქა, რომლის მორიგი, მეტად რთული ეტაპი ამ დღეებში ჩვენ თვალწინ ვითარდება. დაახლოებით შედგომი ზრდა ხელს შეუწყობს ირანის მიერ ბირთვული შეიარაღების ფორსირებულ შექმნას. ეს კი, თავის მხრივ, ბიძგს მისცემს თურქეთის ბირთვულ პროგრამას. მართალია, დღეს ირანმა და თურქეთმა მიანდნით ურთიერთგაგება სირიაში, მაგრამ არის საკითხები (მათ შორის, რა თქმა უნდა, ბირთვულიც), რომელთა მიმართ თურქეთი რეაგირებს ძალთა ბალანსის დარღვევას ვერ დათანხმდება. გამორიცხული არაა, სულ რაღაც ათ წელიწადში საქართველო ბირთვული სახელმწიფოების რკალში აღმოჩნდეს.

ბრაზი ირანის წინააღმდეგ, ანუ საქართველო ბირთვულ რკალში

აშშ-ირანის ურთიერთობა მკვეთრად დაიძაბა — ყურადღების ცენტრში ირანის ბირთვული პროგრამაა. შემდგომი ესკალაციის შემთხვევაში, საქართველო შეიძლება დაზარალებულთა შორის აღმოჩნდეს. სიტუაცია მას შემდეგ გაართულდა, რაც აშშ-მა ახალი სანქციები შემოიღო იმ პირებისა და ორგანიზაციების წინააღმდეგ, რომლებიც, აშშ-ის ხელისუფლების მტკიცებით, თეირანის სარაკეტო პროგრამის განვითარებას ხელს უწყობენ, და ირანს რამდენიმე დამატებითი შეზღუდვა დაუწესა. ირანის პრეზიდენტმა განაცხადა, რომ ბირთვული შეთანხმებიდან გასვლა აშშ-ს ძალიან ძვირი დაუჯდება, პარლამენტმა კი დაამტკიცა კანონპროექტი, რომელიც სარაკეტო პროგრამისთვის ნახევარი მილიარდი დოლარის გამოყოფას ითვალისწინებს.

შეთანხმება ირანის ბირთვულ პროგრამასთან დაკავშირებით ათწლიანი კონსულტაციების შემდეგ, 2015 წლის 15 ივლისს, დაიდო. მას ხელი, ერთი მხრივ, ირანმა, მეორე მხრივ კი „ბირთვული კლუბის“ წევრებმა მოაწერეს — აშშ-მა, საფრანგეთმა, დიდმა ბრიტანეთმა, ჩინეთმა და რუსეთმა. მან დაადასტურა ირანის უფლება, განავითაროს მშვიდობიანი ბირთვული პროგრამა, მაგრამ მისი ბირთვული ობიექტები ატომური ენერჯის საერთაშორისო სააგენტოს კონტროლქვეშ მოაქცია; გამდიდრებული ურანის დიდი ნაწილი ქვეყნიდან გაიტანეს. კონტროლის ამ მექანიზმის შექმნის სანაცვლოდ, დასავლეთის ქვეყნებმა ირანისთვის სანქციების ეტაპობრივი მოხსნის პირობა დაედეს. როდესაც ეს პროცესი დაიწყო, ირანის ეკონომიკის მდგომარეობა გაუმჯობესდა, თუმცა განმუხტვა დიდხანს არ გაგრძელდება. ახალმა ადმინისტრაციამ ცალსახად ანტიირანული პოზიცია დაიკავა და მალევე სანქციების ახალი პაკეტი „გამოაცხა“. სანქციებზე საუბრისას, ერთ-ერთი მხრივ უნდა გავიფიქროთ პირობითად „ბირთვული“ და „არაბირთვული“ სანქციები — თეირანი მიიჩნევს, რომ ბოლოორნიშნული სანქციები 2015 წლის შეთანხმებას ეწინააღმდეგება, მაშინ, როდესაც ვაშინგტონში თვლიან, რომ ამ სანქციებს ბირთვულ პროგრამასთან საერთო არაფერი აქვს.

ტრამპი ყოველთვის აკრიტიკებდა ობამას „ბირთვული შეთანხმებისთვის“, რადგან, მისი აზრით, „ამან ირანს ცალმხრივი უპირატესობა მიანიჭა“. ახალი პრეზიდენტის განცხადებებმა დააფიქრეს კომენტატორები იმაზე, რომ აშშ შეთანხმებიდან გავა, ისე როგორც 2003 წელს გაიდგა ბირთვული პრობლემის გადაწყვეტის ჩარჩო შეთანხმებიდან ჩრდილოეთ კორეასთან (სამ წელიწადში ამის შემდეგ ჩრდილო კორეელებმა პირველი ბომბი ააფეთქეს). მედიაში დაიწყო შეთხზვა იმის თაობაზე, ვინ გაუა შეთანხმებიდან პირველი — აშშ თუ ირანი. აშშ-ის წარმომადგენელმა გაეროში, ნიკი ჰილიმ, განაცხადა, რომ შეთანხმება თეირანს შესაძლებლობას აძლევს, „მთელი მსოფლიო მძევლად აიყვანოს“ და მისი ღირებულება ეჭვქვეშ დააყენა. ამ და სხვა მსგავსმა კომენტაჟებმა ევროპული დიპლომატია აღაშფოთა. ევროკავშირის უმაღლესმა კომისარმა საგარეო საკითხებში, ფადრიკა მოგერინი, აღნიშნა, რომ „ეს შეთანხმება რომელიმე ერთ სახელმწიფოს არ დაუდია და ის მთელ საერთაშორისო საზოგადოებას ეკუთვნის“.

აქ მნიშვნელოვანია ერთი იურიდიული ნიუანსი — აშშ-ის პრეზიდენტი ვალდებულია, 90 დღეში ერთხელ დაადასტუროს, რომ ირანი ბირთვულ შეთანხმებას ასრულებს. ამის გაკეთება დონალდ ტრამპს უკვე ორჯერ მოუხდა. ორივე შემთხვევაში საუბრობდნენ იმაზე, რომ მან ეს შეიძლება არ გააკეთოს, მაგრამ, კულუარული ინფორმაციით, პირველადელი გადაწყვეტილება უსაფრთხოების საკითხებზე მომუშავე მრჩეველებმა შეაცვლევინეს. „მარტო ჩემზე რომ იყოს დამოკიდებული, ჯერ კიდევ 180 დღის წინათ ვიტყვოდი, რომ ისინი შეთანხმებას არღვევენ“, — განაცხადა ტრამპმა „ჟოლ სტრიტ ჯორნალისტის“ მიცემულ ინტერვიუში.

დღის წესრიგში შეიქცა კვლავ დადგეს ირანის ბირთვული ობიექტების დაბოვების, მის წინააღმდეგ საპარო კაპანის წარმოების ილა. ...ნებისმიერი ნაბიჯი ამ მიმართულებით რუსეთის გააქტიურებას გამოიწვევს. იმ შემთხვევაში კი, თუ საუბარი არა ბირთვულ, არამედ მხოლოდ სარაკეტო პროგრამას შეეხება, აშშ-მა შეიძლება ახალი ანტიირანული სისტემების განლაგებისთვის, ნატოს წევრ და არანავრ პარტნიორებთან შესაბამისი პოლიტიკის რეალიზებისთვის, რასაც, ბუნებრივად, შეინააღმდეგება რუსეთი. აგვარად, სდღეს სამხრეთ სირიაში განვითარებულ პროცესებს კარგად უნდა შევხედოთ. აშშ-ის მიმართადა: „ისრაელი არ დაუშვებს ირანულ კონსოლიდაციას ჩრდილოეთ საზღვარზე. ეს სამხედრო საფრთხე გვექმნება არა მხოლოდ ჩვენ, არამედ ჩვენს არაბ მეზობლებსაც“.

აქ შეიძლება განდგეს კითხვა: რატომ ეხება ისრაელი იმ შეთანხმებას, რომლის მონაწილე არ არის და რა გზით აპირებს მიზნის მიღწევას? უნდა გავითვალისწინოთ, რომ აშშ-სა და ისრაელს განსაკუთრებული ურთიერთობა აქვთ, რომელიც დონალდ ტრამპის გაპრეზიდენტების შემდეგ უპრეცედენტოდ თბილი გახდა. ტრამპმა, როგორც მინიმუმ, ყურადღებით მოუხსინა ისრაელის პრემიერ და, დიდი ალბათობით, მის რჩევებს გაითვალისწინებს.

ცხადია, ჩამოთვლილი მოთხოვნები ირანისთვის აპრიორი მიუღებელია და მათ შესრულებაზე უარს იტყვის. ნეონაპუს წინადადებები, შემდგომი ესკალაციის გარდა, სავარაუდოდ, არაფერს მოიტანს. გასათვალისწინებელია, რომ ისრაელის პრემიერი არა მხოლოდ აშშ-ს მიმართადა: „ისრაელი არ დაუშვებს ირანულ კონსოლიდაციას ჩრდილოეთ საზღვარზე. ეს სამხედრო საფრთხე გვექმნება არა მხოლოდ ჩვენ, არამედ ჩვენს არაბ მეზობლებსაც“.

ზოგადად, აპელირება არაბი მეზობლების ინტერესების მიმართ, ისრაელის ლიდერების რიტორიკაში არც ისე ხშირია, თუმცა ის საცხებით შეესაბამება დიდი ანტიირანული კოალიციის შექმნის სულისკვეთებას, რომელიც რეგიონში დონალდ ტრამპის ვიზიტის დროს გამოიხატა. მის ერთ-ერთ ყველაზე მნიშვნელოვან გამოცხადებად „არაბული ნატო-ს“ შექმნის იდეა უნდა ჩავთვალოთ.

რეზოლუციებს დაბლოკავენ, მაგრამ მათ, დიდი ალბათობით, დაეხმარებიან დიდი ბრიტანეთი, ევროპული სახელმწიფოების ნაწილი და საუდის არაბეთი, ახალშექმნილ „არაბულ ნატოსთან“ ერთად.

ამ უაღრესად რთულ სიტუაციაში არის ერთი ლიმიტი — მომგრევი მომენტიც: საქმე ისაა, რომ ირანის ბირთვული პროგრამის სათავეებთან ამერიკელები იდგნენ. 1967 წელს პირველი კვლევითი რეაქტორი თეირანში სწორედ მათ დაამონტაჟეს და პლუტონიუმით მოამარაგეს. მნიშვნელოვანი როლი ირანის ბირთვული პროგრამის განვითარებაში ფრანგმა სპეციალისტებმაც შეასრულეს.

შაჰის დამხობის შემდეგ ჰომეინის ხელისუფლებამ უარი თქვა ბირთვული ობიექტების მშენებლობის პროგრამაზე და ქვეყანა ადგილობრივი და უცხოელი მეცნიერების დიდმა ნაწილმა დატოვა, თუმცა შემდეგ მან გადაწყვიტა შეეცადა. ახალი სამეცნიერო ცენტრი ჩინეთის დახმარებით შეიქმნა, ხოლო რუსეთმა ბუშერის ატომური ელექტროსადგურის მშენებლობა დაიწყო.

2003 წელს კი აშშ-მა ბრალი დასდო ირანს ფარულად ბირთვული იარაღის შექმნაში და ამის შემდეგ დაიწყო მრავალწინანი დრამატული ეპოქა, რომლის მორიგი, მეტად რთული ეტაპი ამ დღეებში ჩვენ თვალწინ ვითარდება.

დაახლოებით შემდგომი ზრდა ხელს შეუწყობს ირანის მიერ ბირთვული შეიარაღების ფორსირებულ შექმნას. ეს კი, თავის მხრივ, ბიძგს მისცემს თურქეთის ბირთვულ პროგრამას. მართალია, დღეს ირანმა და თურქეთმა მიანდნით ურთიერთგაგება სირიაში, მაგრამ არის საკითხები (მათ შორის, რა თქმა უნდა, ბირთვულიც), რომელთა მიმართ თურქეთი რეგიონში ძალთა ბალანსის დარღვევას ვერ დათანხმდება. გამორიცხული არაა, სულ რაღაც ათ წელიწადში საქართველო ბირთვული სახელმწიფოების რკალში აღმოჩნდეს.

დღის წესრიგში შეიძლება კვლავ დადგეს ირანის ბირთვული ობიექტების დაბოვების, მის წინააღმდეგ საპარო კაპანის წარმოების იდეა. როდესაც ადრე ეს საკითხი დასავლურ მედიაში და საექსპერტო წრეებში განიხილებოდა, ყოველთვის საუბრობდნენ დონალდ ტრამპის ვიზიტის დროს გამოიხატა. მის ერთ-ერთ ყველაზე მნიშვნელოვან გამოცხადებად „არაბული ნატო-ს“ შექმნის იდეა უნდა ჩავთვალოთ.

ამგვარად, მთავარი პრობლემა „ბირთვული შეთანხმების“ დარღვევაში როდი მდგომარეობს. გარკვეული სირთულეების მიუხედავად, „მაგატ“-ის ინსპექტორები ადასტურებენ, რომ ირანის ხელისუფლება თავის ვალდებულებებს ასრულებს, მაგრამ საქმე ისაა, რომ ირანის ბირთვული შეიარაღების აწარმოების დემონსტრაციის, ახალი სანქციების შემოღებისა და ანტიირანული კოალიციის შექმნის ერთ-ერთი საუკეთესო საშუალებაა. აშშ და ისრაელი, ალბათ, ვერ შეძლებენ თავიანთი სტრატეგიის გამოყენებას გაეროს გადაწყვეტილებებით, რადგან რუსეთი და ჩინეთი ანტიირანულ

ლუკა მესაია

ტერიტორიული მთლიანობის საკითხი მხოლოდ საქმიანი პოლიტიკური ძალისხმევით შეიძლება გადაიჭრას და არა უსაბნო ლაქლახით — „რუსეთი აბრეშოვი და ოკუპანტია“, ხოლო აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის ხელისუფლებები — „ეგრეთ წოდებულნი“ და სეპარატისტები. ამას გავყვებით, 24 წელიწადია, წარუმატებლად, იძნებ წარმატებულადც ხელისუფლებისთვის, და ასევე განვხილავთ მომავალშიც, თუ გონს არ მოვებავით.

განხილვის
ისტორია

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

შეპარდნაძე-სააკაშვილის ნახელო

27 სექტემბერს საქართველომ სოხუმის დაცემა გაიხსენა და გმირთა მოედანზე მემორიალი გვირგვინებით შეამკო. 24 წელი გავიდა იმ ავადსახსენებელი დღიდან, ქართულმა პოლიტიკამ რომ არგუნა ხალხს. 27 სექტემბერს ომში დაღუპულთა მემორიალთან მივიდა „ქართული ოცნება“ — საქართველოს სახელისუფლო პარტია, რომლის წარმომადგენელთა უმრავლესობას 5 წლის წინათ სულაც არ ახსენებდა 27 სექტემბერი. დარწმუნებული ვარ, ხელისუფლებიდან წასვლის შემდეგაც არ გაახსენდება.

24 წლის წინათ საქართველო „გონიერმა“ ხელისუფლებამ, პოლიტიკურმა წრემ („პატრიოტული“ შემართებით გაჟღერებული ხალხის ნაწილმა) გადადგა ნაბიჯი საკუთარი ხალხის, ქვეყნის წინააღმდეგ და ჯარი მიაციენა სოხუმს, სრულიად აფხაზეთს „წესრიგის აღსადგენად“.

შედეგი — ქართველთათვის დაკარგული აფხაზეთი. ლტოლვილები, მრავალი წლის განმავლობაში გაუსაძლის პირობებში ცხოვრება უსახლკაროდ, ლუკმაპურის საშოვნელად თბილისისა და სხვა ქალაქების ბაზრებში ხეტიალი.

24 წლის განმავლობაში ქვეყნის ხელისუფლებამ ვერ მოახერხა ლტოლვილთა ბინით დაკმაყოფილება, დასაქმება, მათთვის ელემენტარული პირობების შექმნა.

აფხაზეთის ომმა 10 000-ზე მეტი ქართველი შინა-ნაპირზე წესრიგის ვითორი დამყარების სურვილმა — გამოიწვია საქართველოს დაყოფა საქართველოდ და აფხაზეთად ჩვენს გონებასა და გულში და, რაც უნდა ვიძახოთ, „ჩვენ ერთნი ვართ, ძმები, დედა და ნათესავები“, არაფერი გამოვა, ვინაიდან თვითონვე გადავდგით ერთმანეთის დასაშორებელი საბედისწერო ნაბიჯი.

ჩვენ თვითონვე მივუშვიტ ტანკები, სხვა სამხედრო ტექნიკა აფხაზეთზე — საქართველოს ძირძველ მინაზე, ანუ საქართველოზე, იმ აფხაზეთზე, ქართველზე, სომეხზე, სხვაზე, რომლებიც ერთად ცხოვრობდნენ ამ მხარეში. 60 000 აფხაზი და 350 000 ქართველი ერთმანეთს დევნიდნენ. ამ უთანასწორო ბრძოლაში უმცირესობამ იძალა, — შევიწროა მამულის დაცვის აუცილებლობა. 350 000-მა ქართველმა საკუთარ მამულად დანარჩენი საქართველო ჩათვალა და ფეხით, წამებით, მსხვერპლით მოაშურა თბილისს. მას შემდეგ ისინი აქ არიან. არიან სხვაგანაც, საერთო ფერხულიდან, თუ ამას ფერხული ჰქვია, განცალკევებით მყოფნი.

რაც შევარდნაძის ხელისუფლებამ მოახერხა ლტოლვილებისთვის, იყო სამინისტროების შექმნა აფხაზეთის „შემოსარიგებლად“, თბილისში აფხაზეთის საკანონმდებლო და აღმასრულებელი ორგანოების ჩამოყალიბება და ა.შ. ის, რაც აფხაზეთის ომის მთავარ-

მა შემოქმედმა შევარდნაძემ მოახერხა, იყო ხალხის დარწმუნება თავის „უმანკოებასა“ და სხვის დანაშაულში. ეს იყო სხვა რუსეთი, რომელმაც ჩაითრია საქართველო მზაკვერულ გეგმაში და ომიც დაანწყებინა საკუთარი ხალხის წინააღმდეგ.

ამ ვერსიას საქართველოს იმპაშინდელი ხელისუფლება რეგულარულად გაიძახოდა, რაც ბრიყული თავის მართლებს იყო. ვინ დაიჯერებს, აფხაზეთა ძალებზე ათჯერ მეტი ქართული სამხედრო ძალისა და შეიარაღების სავალალო დამარცხებას? თუ ამას დავუმატებთ აფხაზეთის ავტონომიის მიცხოვრებ 350 000 ქართველს, 60 000 აფხაზის გადარჯვება, მართლაც, დაუჯერებელია.

მაგრამ ისტორიაში არც ისე იშვიათად ნახავთ ცნობას მცირე სამხედრო ძალის ძლიერსა და მრავალრიცხოვანზე გამარჯვების შესახებ. ქართველთა მარცხი ობიექტური მოსაზრებით რომ ყოფილიყო განმტკიცებული, უმაღლესი თი გაიხსენეს. ხან რა ითქვა და ხან რა: აფხაზეთა მხარეს რუსეთის რეგულარული არმიის ბრძოლა, ჩრდილოკავკასიელთა დახმარება, დაქირავებული რუსი „ბოვიკები“ და ა.შ.

აფხაზეთის ომში რუსი დაქირავებული მეომრებისა და ჩრდილოკავკასიელთა მონაწილეობა გაკვირვებას არ იწვევს. დღეს სირიაში ტერორისტების მხარეს რუსეთის, დღეს სწორი სახელმწიფოების მოქალაქეები რომ იბრძვიან, გასაკვირია? მიუხედავად იმისა, რომ აფხაზეთა მხარეს ათობით და ასობით რუსი თუ სხვა ეროვნების წარმომადგენელი იბრძოდა, ქართული მხარე, აფხაზეთში მცხოვრებ ქართველებთან ერთად, გაცილებით მეტი იყო, მაგრამ...

გასული საუკუნის 90-იანი წლების „გმირი“ ხელისუფლებმა ცოცხალი აღარ არის. არის დაკარგული აფხაზეთი და კიდევ სამხრეთ ოსეთი — შევარდნაძისა და მისი ხელისუფლების პოლიტიკის გამგრძელებელი **სააკაშვილის** ნახელოვი.

საქართველოს ხელისუფლება, პარტიული ელიტა იმ კატეგორიას მიეკუთვნება, რომელსაც წარსული საბედისწერო შეცდომებიდან დასკვნები არ გამოაქვს. ანალოგიური შეცდომა და გაცილებით მძიმე შედეგი — მძინარე ცხინვალზე შეტევა, მარცხი და 24 წლის წინათ დე ფაქტოდ დაკარგულის დე იურედ აღიარება.

1992 წლის აფხაზეთის ომიდან 2008 წლის ცხინვალის ომამდე არაერთი წელიწადია, არაერთი განსჯა, ფიქრი, ჩატვიხილი ხიდის ვითომ აღდგენის მცდელობა, საქართველო-

«ოზიქტური» დასავლეთი ყოველთვის ხდილობდა გონგაგონილი ქართველი პოლიტიკოსების დაყვავებას, თავზე ხელის გადასებას და ებტი ანტირუსული პოლიტიკისთვის გაყოყანებას. ქართული პოლიტიკა ან ვერ ხედავს, ან დანახვა არ უნდა, რომ დასავლეთს, აშშ-ის ჩათვლით, ფხაზეთი კიდეც საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობა და, დასაშვინი ფრანგების თქმის გარდა, არაფერს აკეთებს ან რა უნდა გააკეთოს, როდესაც

ში შემავალი ავტონომიების წარმომადგენლებთან მოლაპარაკებების ციკლი, ლაპარაკი (ჩვენი მხრიდან) მშობასა და მეგობრობაზე... და ისევ ომი, ისევ მარცხი, რომელსაც მოჰყვა რუსეთის მიერ აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დამოუკიდებელ სახელმწიფოებად გამოცხადება, რუსეთის აგრესიორად, ოკუპანტად, მტრად შერაცხვა და განუწყვეტელი ლანძღვა-გინება.

1992 წლის ომით დაწყებული, სოხუმის დაცემით დამთავრებული და 2008 წლის მარცხით გაგრძელებული ანტირუსული რიტორიკის არც ფორმა და არც შინაარსი არ შეცვლია. ამ ხნის განმავლობაში საერთაშორისო სარბიულზე ბეწერი რამ მოხდა საყურადღებო, აღსანიშნავი, მისაბაძი, ჩვენთვის საინტერესო, მაგრამ ჩვენ უცვლელი ვართ, ერთ ადგილას მყარად მდგომი, რუსეთის მყარად მაგინებელი. ჩნდება კითხვა: როდესაც ევროკავშირის სპეცკომისიამ 2008 წლის ომის დაწყებისა და მძინარე ცხინვალზე აგრესორად გამოცხადება, რატომ არის რუსეთი აგრესორი?

როგორც იქნა, უკვე ჩვენშიც ამბობენ, რომ ომი ქარ-

თულმა მხარემ დაიწყო და, მიუხედავად ამისა, ალოგიკურად საუბრობენ რუსულ აგრესიაზე. თუ ომი ქართულმა მხარემ დაიწყო და რუსეთმა გვიპასუხა, ამას სხვა შეფასება უნდა ჰქონდეს.

ისევე, როგორც 1992 წლის ომის შემდეგ, 2008 წელსაც გაიხსნა რუსეთის მიერ საქართველოს ომში ჩათრევის მითი. ამ „ჩათრევამ“ სკოლის წლები გამახსენა და იმხნად გაერცვლებული მოსაზრება — უფროსკლასელთა მიერ უმცროსკლასელების „ცუდ“ საქმეში ჩათრევა. სსრკ-ს ცუდი პოლიტიკოსის ყოფილი წევრისა და საგარეო საქმეთა მინისტრ შევარდნაძის „უმცროსკლასელობა“ ისეთივე დაუჯერებელი ამბავია, როგორც მისი „ჩათრევა“ ავანტიურაში.

გარდა ამისა, არჩვენებში გამარჯვებული პოლიტიკოსის (საკავშირის) ტუშუმშოვარად და „ჩათრეულად“ გამოცხადება საკუთარი თავის შეურაცხყოფაა, მაგრამ რა გაეცხოვრა, ასეთები ვართ — შეუცვლელი, ჯიუტად ერთ ადგილზე მდგომი დიდყურა ცხოველივით.

24 წელია, ვლანძვავთ რუსეთს, თავსლავს ვასხამთ მსოფლიოში. ანალოგიურად ვიქცევით ყოფილი ავტონომიების მიმართ — აფხაზეთს,

სამხრეთ ოსეთს მოვიხსენიებთ სეპარატისტებად, ადამიანის უფლებების უხემ დამრღვევებად, ტრეფიკინგის ნაკრძალად, სეპარატისტების მიერ არჩვენების გზით არჩეული ხელისუფლებას — უკანონოდ, ეგრეთ ნოდებულად, ორი ყოფილი ავტონომიის ხელისუფლებას — კანონიერად. რომელს „დაამშვენებდა“ ე.წ. ისევეც ნათელია. იქაური ე.წ. მართავს აფხაზეთსა და სამხრეთ ოსეთს. აქაური?

24 წლის განმავლობაში საქართველოს ყველა ხელისუფლებას დასავლეთის გულის მოგებას აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის თემით, რუსულ აგრესიაზე ყვირილით ცდილობდა და, აქედან გამომდინარე, ფინანსური დახმარების მიღებას.

„ობიექტური“ დასავლეთი ყოველთვის ცდილობდა გონგაგონილი ქართველი პოლიტიკოსების დაყვავებას, თავზე ხელის გადასებას და მეტი ანტირუსული პოლიტიკისთვის გამოყენებას. ქართული პოლიტიკა ან ვერ ხედავს, ან დანახვა არ უნდა, რომ დასავლეთს, აშშ-ის ჩათვლით, ფხაზეთი კიდეც საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობა და, დასაშვინი ფრანგების თქმის გარდა, არაფერს აკეთებს ან რა უნდა გააკეთოს, როდესაც

საქართველოს ყველა ხელისუფლებას, დღევანდელის ჩათვლით, ტერიტორიების დაკარგვით გამოწვეული ტრაგედია თავის ბედნიერებად აქვს გადაქცეული.

ტერიტორიული მთლიანობის საკითხი ის მსუყე სატყუარაა, საკუთარი ხალხისთვის მიწოდებული, რომელიც უცხოეთში მოგზაურობის, ხუთვარსკვლავიან სასტუმროებში ცხოვრების, მსოფლიოს მაღალი რანგის პოლიტიკოსებთან შეხვედრების შესაძლებლობას იძლევა. ტერიტორიული მთლიანობის თემა დასავლელ პოლიტიკოსებსაც ხიბლავთ, ვინაიდან საქართველოს დასამარებლად სხვადასხვა კონსულტაციაში შესაძურ დაფინანსებას იღებენ.

ორივე მხარე კმაყოფილია — იქითაც და აქეთაც, უკმაყოფილო არის ის, ვის თავზეც ეს ფარსი ტრიალებს — საქართველო. ესოდენ ერთსულთა ვინ ფერხულში ვინ ისურვებს საქმის დასრულებას? — არავინ. სწორედ ამიტომ 24 წლის განმავლობაში ვიხსენებთ სოხუმის დაცემას და კიდევ არაერთი 24 წლის განმავლობაში ვავიხსენებთ. ვავიხსენებთ შერეულად, ზედაპირულად, ცინიკურად. ვავიმეორებ: ან. 27 სექტემბერს წინა დღე იმის წინა ხელისუფლების რომელმაც წარმომადგენელმა მიაკითხა გმირთა მემორიალი?

24 წლის განმავლობაში არც ერთმა ხელისუფლებამ არ იფიქრა საკითხის მოსაგაგრებლად სერიოზული ნაბიჯის გადადგმაზე, არც გმირთა მოედნიდან ყველაზე გადატვირთული ვაჯვარედინიდან გმირთა მემორიალის შესაბამის ადგილზე გადატანაზე. არც ერთ ხელისუფლებას სირცხვილის განცდა არ გასჩენია მაღალი რანგის უცხოელი სტუმრების მემორიალთან მიყვანისას.

საქართველოს ხელისუფლებას ხელს აძლევს ყოფილი ავტონომიებთან შექმნილი სტატუს კვო. მას არ სურს პირდაპირი, ორმხრივი მოლაპარაკება რუსეთთან. ქართულ პოლიტიკას სირცხვილი არ აწუხებს, როდესაც აცხადებს, რომ რუსეთთან მარტო საქართველო ნათავებს, საქართველომ რუსეთთან მხოლოდ დასავლელი „პარტნიორების“ თანხლებით უნდა გამართოს მოლაპარაკება. ასეთი ქვეყნის სუვერენიტეტი, თავისუფლება და დამოუკიდებლობა განა არ დგება ეჭვის ქვეშ?

ტერიტორიული მთლიანობის საკითხი მხოლოდ საქმიანი პოლიტიკური ძალისხმევით შეიძლება გადაიჭრას და არა უსაგნო ლაქლახით — „რუსეთი აგრესორი და ოკუპანტია“, ხოლო აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის ხელისუფლებები — „ეგრეთ ნოდებულები“ და სეპარატისტები. ამას გავყვებით, 24 წელიწადია, წარუმატებლად, იქნებ წარმატებულადც ხელისუფლებისთვის, და ასევე განვხილავთ მომავალშიც, თუ გონს არ მოვეგებთ.

ჰამლეტ ჭიკაშვილი,
პოლიტოლოგი

საარქივო მასალების შესწავლით დადგინდა, რომ იოსებ ჯუღაშვილს 1907 წლის 13 ივნისს თბილისში განხორციელებულ ექსპროპრიაციასთან არაფერი აკავშირებდა; მეტიც, ერევანის მოედნიდან ფული გაიტაცეს არა სოციალ-დემოკრატებმა, არამედ სოციალისტ-რევოლუციონერებმა (ესეირებმა). ოპერაციას ხელმძღვანელობდნენ ესეირების წევრები.

ინტერნეტსაიტებზე, უცხოელი ავტორების ძველ თუ ახალშექმნილ ნივთებში სტალინზე უმნიშვნელოვანეს და სკანდალურ ამბავთა შორის ლამის პირველ ადგილზეა ბესო ჯუღაშვილის ახალგაზრდობის წლების „ცოდვა“ — ბანკის ექსპროპრიაციად მონათლული ძარცვა თბილისში.

ამ „ტერორისტულ აქტს“ ისე შთამბეჭდავდა აღწერენ, რომ ძნელია, არ ერწმუნო მავანთა მტკიცებას. 1907 წლის 13 ივნისს, დღის 10 საათსა და 30 წუთზე თბილისის მთავარ, ერევანის მოედანზე ბომბების აფეთქებამ მთელი ქალაქი შეაზანზარა. ხმა გავარდა, რომ თანხის გადატანისას თავს დაესხნენ ფულით დატვირთულ თბილისის ბანკის ეტლს და თვალის დახამხამებაში გაძარცვეს. კარგად ორგანიზებულ მძარცველთა ბანდას კი ბესო ჯუღაშვილი ხელმძღვანელობდა... მეტიც, იმ გოგონების ვინაობასაც ასახელებენ, სტალინს რომ „გვერდით ედგნენ“ ტერაქტისას... ამ ტერაქტს თავის დროზე ფრანგული „ლე ტემპიკ“ გამოეხმაურა და ინგლისური „დეილი მირორი“...

ორციელეს სოციალ-დემოკრატებმა (რსდმპ თბილისის კომიტეტმა). ოპერაციის საერთო ხელმძღვანელი იყო იოსებ ჯუღაშვილი, ხოლო უშუალო შემსრულებელი სიმონ ტარ-პიტროსიანი (კამო). საარქივო მასალების შესწავლით დადგინდა, რომ იოსებ ჯუღაშვილს 1907 წლის 13 ივნისს თბილისში განხორციელებულ ექსპროპრიაციასთან არაფერი აკავშირებდა; მეტიც, ერევანის მოედნიდან ფული გაიტაცეს არა სოციალ-დემოკრატებმა, არამედ სოციალისტ-რევოლუციონერებმა (ესეირებმა). ოპერაციას ხელმძღვანელობდნენ ესეირთა პარტიის წევრები:

- 1) სარქის ალექსანდრეს ძე ოთაროვი — მეშჩანი, 48 წლის, სომხურ-გრიგორიანული აღმსარებლობისა, ამიერკავკასიის ოლქის სადაზღვევო საზოგადოების აგენტი, მცხოვრები თბილისში, მაღალკენების ქუჩაზე, №50 სახლში;
- 2) ვასილ ვასილის ძე პილ-ევიკი — მემამულე, 22 წლის, ამიერკავკასიის რკინიგზაზე ფოსტის გადაზიდვის მერვე განყოფილების თანამშრომელი, მცხოვრები თბილისში, სადგურის ქუჩაზე, №12 სახლში.

უფრო დანვრლივებით, საარქივო მასალების მიხედვით, საქმის ვითარება შემდეგნაირად წარმოგვიდგება: ერევანის მოედნიდან გატაცებული ფულის საქმის ძიების პროცესში 1907 წლის 13 ივნისიდან 9 ნოემბრამდე ძიებას ეჭვიც კი არ აღძვრია ექსპროპრიაციის სიმონ ტერ-პეტროსიანის (კამოს) მონაწილეობის თაობაზე. კამოს შესახებ გამოძიების მასალებში ცნობები ჩნდება 1907 წლის 9 ნოემბრიდან, მას შემდეგ, რაც იგი ბერლინში დააპატიმრეს. გერმანიის პოლიციამ კამოს ორი ბრალდება წაუყენა: ავსტრია-უნგრეთის მოქალაქე დიმიტრი მირსკის პასპორტით ცხოვრება (ეს პასპორტი კამომ თბილისში, აბანოსი მოპარა ავსტრია-უნგრეთის დილომატი დიმიტრი მირსკის) და ასაფეთქებელი ნივთიერების შენახვა.

რაც შეეხება ერევანის მოედნიდან ფულის გატაცებას, კამოსთვის ეს ბრალდება არ წაუყენებიათ. 1908 წლის მარტში, ერევანის მოედანზე განხორციელებული ექსპროპრიაციიდან ცხრა თვის შემდეგ, ქუთაისის ციხეში მყოფმა პატიმარმა, ტერორისტმა არსენ ძარსიძემ ქუთაისის დროებით გენერალ-გუბერნატორს წერილობით მარტისთვის კამოს მონაწილეობა ექსპროპრიაციაში დამტკიცებულად მიიჩნია. ამასთანავე, კამო ოპერაციის ხელმძღვანელობდაც ჩათვალეს. საიდან უნდა სცოდნოდა არსენ ძარსიძეს ერევანის მოედანზე განხორციელებულ ექსპროპრიაციაში კამოს მონაწილეობის თაობაზე? საარქივო მასალების შესწავლით დადგინდა, რომ არსენ ძარსიძე არა პროვოკატორი იყო, არამედ ურევდა. თავის ჩვენებაში არსენ ძარსიძე აღნიშნავდა, რომ კამო გენერალ-პიტროსიანი კამოს მონაწილეობაში მონაწილეობდა. ცნობილია, რომ ეს სიცრუეა.

ძიების მასალებში თბილისში, ერევანის მოედანზე, განხორციელებულ ექსპროპრიაციის საქმეში იოსებ ჯუღაშვილის ხსენებაც კი არ არის, მასზე ეჭვიც კი არავის მიუტანია. სოციალ-დემოკრატების (ბოლშევიკების) დაკავშირება 1907 წლის 13 ივნისს თბილის-

მონათლული თუ არა სტალინი თბილისში ბანკის გახურებულ ქარხანაში?

1908 წელს ვლადიმერ ლენინის უახლოესი თანამშრომელი იოსებ ჯუღაშვილი თბილისიდან გატაცებული ბანკის საქაღინო ბარათების გადახურებისას კვლავ დააპატიმრეს ვლადიმერ ლენინის დაახლოებული პირები: ნიკოლოზ სემეშკო (შემდეგში საბჭოთა რუსეთის ჯანმრთელობის დაცვის სახალხო ომისარის), სარარაშვილი (კოლმედიკ გრიგოლ ზინოვიევის მეუღლე) და სხვები, თუმცა ძიებას 1912 წელსაც კი არ ჰქონდა იმის დამამტკიცებელი საბუთები, რომ ექსპროპრიაცია თბილისში სოციალ-დემოკრატებმა — იოსებ ჯუღაშვილმა და სიმონ ტერ-პეტროსიანმა — განხორციელეს.

ნანაწილად დადგინდა, რომ იოსებ ჯუღაშვილი თბილისში სოციალ-დემოკრატების (ბოლშევიკების) დაკავშირება 1907 წლის 13 ივნისს თბილის-

ში ერევანის მოედანზე განხორციელებულ ექსპროპრიაციასთან შემდეგ ვითარებაში მოხდა: 1908 წელს ვლადიმერ ლენინის უახლოესი თანამშრომელი იოსებ ჯუღაშვილი (იგივე მაქსიმ ლიტვინოვი, შემდეგში საბჭოთა კავშირის საგარეო საქმეთა სახალხო კომისარის) შევიცარიაში დააპატიმრეს თბილისში, სადა იმ დროის საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრის თხოვნით იოსებ ჯუღაშვილი დაიკავშირდა ვლადიმერ ლენინთან და დაავადავდა, რადგან გატაცებული ფული ბოლშევიკების ლიდერ ვლადიმერ ლენინთან აღმოჩნდა.

ნის შემდეგ ესეირები მიხედნენ, რომ ფულს ქალაქიდან ვერ გაიტაცებდნენ და დახმარებისთვის ყველაზე შესაფერის კაცს — კამოს მიმართეს. საარქივო მასალებიდან არა ჩანს, მაგრამ გამორიცხული არ არის, რომ კამომ საქმის კურსში ჩააყენა იოსებ ჯუღაშვილი, რომელიც იმხანად ბაქოდან თბილისში დაბრუნდა. კამომ თბილისიდან საზღვარგარეთ ფულის გატანის ოპერაცია უნაკლოდ განახორციელა, მაგრამ ესეირები მოატყუა და ფული ვლადიმერ ლენინს მიუტანა. ცხადია, დამოუკიდებლად კამო ასეთ ნაბიჯს არ გადადგამდა, მას ვლადიმერ ლენინმა დაავადავდა, მაგრამ ვისი დავალებით მოქმედებდა კამო, საარქივო მასალებიდან არც ეს დგინდება.

ამრიგად, აღნიშნული მასალების მიხედვით, 1907 წლის 13 ივნისს თბილისში, ერევანის მოედანზე განხორციელებულ ექსპროპრიაციაში იოსებ ჯუღაშვილი არ მონაწილეობდა...

იოსებ ჯუღაშვილს თბილისში განხორციელებული ექსპროპრიაცია მოგვიანებით, 1918 წელს, გაუხსენა ლეიბ ტროცკიმ (ბრომშტიმმა). მან იოსებ ჯუღაშვილს საჯაროდ დასალო ბრალი ტერორისტებთან კავშირში. ვლადიმერ ლენინმა საქმე განსახილველად პარტიულ სასამართლოს გადასცა. ბოლშევიკური პარტიისა და საბჭოთა რუსეთის ლიდერმა თავი დაიხრია და ობიექტურობის დაცვის მიზნით პარტიული სასამართლოს თავმჯდომარედ იმხანად ემიგრაციიდან დაბრუნებული მენშევიკების ერთ-ერთი აღიარებული ლიდერი იული მარტოვი (ცედაკოვი) დაასახელა. იული მარტოვის სასამართლოს თავმჯდომარედ დანიშნულ კმაყოფილებით შეხვდა ლეიბ ტროცკი. პარტიულმა სასამართლომ გულმოდგინედ იმუშავა, მოუსმინა ლეიბ ტროცკისა და იოსებ ჯუღაშვილისაც.

განაჩენი ასეთი იყო: იოსებ ჯუღაშვილს 1907 წლის 13 ივნისს თბილისში განხორციელებულ ექსპროპრიაციასთან კავშირი არ ჰქონია. მიუხედავად ზემოთ აღნიშნულისა, 1907 წელს თბილისში განხორციელებულ ექსპროპრიაციასთან კავშირის დადგენის მიზნით ტერორისტების თავს არ ესპოდა. სამაგიეროდ, თბილისიდან გამავალი ყველა გზა შეკრული იყო, ველაბარიც ალყაში იყო მოქცეული. რამდენიმე დღის ლოდინ-

პასტახან გურული, ჟურნალი „ისტორიანი“, №1

SOS

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

1897 წელს რუსეთის იმპერიის იმპანიონად საზღვრები 1 352 500 ქართველი ცხოვრობდა, მათ შორის, კავკასიაში — 1 350 000, საქართველოში — 1 336 700. ქუთაისის გუბერნიაში თითქმის 2-ჯერ მეტი ქართველი ცხოვრობდა (868 800), ვიდრე თბილისის გუბერნიაში (467 600). ამრიგად, რუსეთის იმპერიაში მცხოვრები ქართველები, შეიქმნა ითქვას, თავიანთ ძველანაში ბინადრობდნენ (98,8 პროცენტი).

2002-2014 წლებში ქართველების რაოდენობა ნახევარი მილიონით შეეზარდა

კატასტროფული დემოგრაფიული ვითარება საქართველოში — ერი გაქრობის ზღვარზე

გაგრძელება. დასაწყისი იხ. №34-35 (410-411)

ქართველი დემოგრაფები, სპეციალისტები, კარგა ხანია, განგაშის ზარებს არისებენ ქვეყანაში შექმნილი კატასტროფული დემოგრაფიული ვითარების გამო. მეზობელ ქვეყნებში მოსახლეობის რაოდენობა განუხრელად იმატებს, საქართველოში კი, ვითარების გაუმჯობესების მცდელობის მიუხედავად, დემოგრაფიული მდგომარეობა კატასტროფულია. ამას მოწმობს 2014 წელს ჩატარებული საყოველთაო აღწერის მონაცემები, რომელთა მიხედვით, საქართველოს მოსახლეობა 1992-2014 წლებში 5,4 მლნ-დან 3,7 მლნ-მდე შემცირდა. საქართველოში შექმნილ მწვავე დემოგრაფიულ ვითარებას ეძღვნება ცნობილი ქართველი დემოგრაფის, პროფესორ ანზორ თოთაძის ნაშრომი „რად არ გაფიქრებს შენი მოდემის გადაშენება, ანუ თანამედროვე დემოგრაფიული ვითარება ეროვნული კატასტროფის ტოლფასია“, რომელიც მან 2017 წელს წიგნად გამოსცა. წინამდებარე წერილს სწორედ ამ წიგნიდან მოყვანილი მონაცემები დაედო საფუძვლად.

2002 წელს საქართველოში 28 დიდი სოფელი აღირიცხა, რომელთა მოსახლეობა, ცალ-ცალკე აღებული, 5 ათას კაცს ჭარბობდა, ამჟამად ასეთი სოფლების რაოდენობა 12-მდე შემცირდა. თუ 2002 წელს 143 სოფელი იყო გაუკაცრიელებული, 2014 წელს ასეთი სოფლების რაოდენობამ 223 შეადგინა: 1-5 კაცი ცხოვრობს 157 სოფელში, ხოლო 6-10 კაცი — 98 სოფელში. 2002 წელს 905 სოფელში 100 კაცამდე ცხოვრობდა (სოფლების 24,7 პროცენტი), ამჟამად 1306 სოფელში (36,0 პროცენტი) ცხოვრობს 100 კაცამდე. ისინი, ძირითადად, მოხუცები არიან. უფროსად ძნელია ასეთ მცირერიცხოვან სოფლებში ინფრასტრუქტურის განვითარება — გზის, წყლისა და გაზის გაყვანა, მცხოვრებთა კეთილდღეობაზე ზრუნვა. ისიც სათქმელია, რომ მეტად რთული პროცესია შიგა მიგრაციის შედეგად სოფლის მოსახლეობის ახალ საცხოვრებელ ადგილზე დამკვიდრება, მათი ადაპტაცია, გარკვეულწილად, თავისუფლების დაკარგვა, უმეტესად ქალაქური ცხოვრების ყაიდაზე გადასვლა.

კახეთში — 53, ხოლო შიდა ქართლში 44 გაუკაცრიელებული სოფელია. მხოლოდ გურიაში არ არის გაუკაცრიელებული სოფელი. მცირერიცხოვანი სოფლების რაოდენობითაც პირველ ადგილზეა მცხეთა-მთიანეთის რეგიონი, სადაც 72 სოფელში 1-5 კაცი ცხოვრობს, ხოლო 6-10 კაცი — 39 სოფელში (სულ 111 სოფელი). აგრეთვე, ბევრია მცირერიცხოვანი (1-10 — კაციანი) სოფლები სამეგრელო-ზემო სვანეთის (37 სოფელი), შიდა ქართლის (29 სოფელი), რაჭა-ლეჩხუმისა და ქვემო სვანეთის (27 სოფელი) რეგიონებში. ამ სოფლების დიდი ნაწილი საქართველო-რუსეთის საზღვრის პირას მდებარეობს და დემოგრაფიული უსაფრთხოების თვალსაზრისითაც ეს მეტად პრობლემური საკითხია. ამასთანავე, ეს

ადამიანები ადგილის სიყვარულის, თუ იმის გამოც, რომ ნასასვლელი არსად აქვთ, თავიანთი სიცოცხლის უკანასკნელ დღეებს ითვლიან და მეტიც მძიმე, არადაამიანურ პირობებში ცხოვრობენ. მცირერიცხოვანი სოფლების ყველა მცხოვრები ხანდაზმულია და მათ, განსაკუთრებით — ხანგრძლივ ზამთარში ჯანმრთე-

ლობის გაუარესებასა და სიცოცხლის მარტოობაში დასრულებას ფიქრი და შიში არ ტოვებთ. ამჟამად საქართველოში 39 ერთკაციანი სოფელია (მცხოვრებთაგან 28 მამაკაცი და 11 ქალი), 46 — ორკაციანი (57 მამაკაცი და 35 ქალი), 27 — სამკაციანი (58 მამაკაცი და 26 ქალი)... **საქართველოს 157 სოფელი 1-5 კაცი ცხოვრობს (255 მამაკაცი და 157 ქალი).**

საქართველოს ისტორიული მოსახლეობის განვითარება

განსაკუთრებით საგანგაშოა ის, რომ მოსახლეობის განვითარება საქართველოს ისტორიული კუთხეები — რაჭა-ლეჩხუმი, თუშეთი, ფშავი, ხემსურეთი და სხვა მთიანი რეგიონები. მაგალითად, 1939

მხრილი №1

მესტიისა და ლენტეხის მუნიციპალიტეტების მოსახლეობის რაოდენობა 1959-2014 წლებში (მოსახლეობის აღწერების მიხედვით)

მუნიციპალიტეტები	წლები					
	1959	1970	1979	1989	2002	2014
მესტიისა	16 311	17 891	17 584	14 709	14 248	9 316
ლენტეხისა	14 692	13 479	12 974	11 411	8 991	4 386
ჯამი	31 003	31 370	30 558	26 120	23 239	13 702

2014 წელს ქართველების რაოდენობა, 1989 წელთან შედარებით, 562 889 კაცით შეეზარდა, ხოლო 2002 წელთან შედარებით — 436 669 კაცით. ქართველების რაოდენობა, ძირითადად, 2002-2014 წლებში შეეზარდა. ბოლო ორ აღწერათაშორის პერიოდში ქართველების რაოდენობა ყველა რეგიონში შეეზარდა, თბილისის გარდა (მოიმატა 86 092 კაცით). განსაკუთრებით შეეზარდა ქართველების რაოდენობა იმერეთის (159 202 კაცით), სამცხე-აფხეთის (130 952 კაცით), შიდა ქართლის (38 903 კაცით) და გურიის (27 674 კაცით) რეგიონებში

წელს რაჭაში 67 ათასი კაცი ცხოვრობდა, ამჟამად კი იმ მსოფლიო 17,3 ათასი კაცი ცხოვრობს — ძირითადად, უფროსი ასაკის ადამიანები. ამასთანავე, დროებითმა და სეზონურმა მიგრაციამ ამჟამად მუდმივი და შეუქცევადი ხასიათი მიიღო. ძალიან ცოტანი დარჩნენ ე.წ. მოზამთრე რაჭველებიც. რაჭის მოსახლეობისაგან დაცლას კიდევ უფრო მეტად იწვევს მოსახლეობის ბუნებრივი კლება, ანუ გარდაცვლილთა სიჭარბე ახალშობილებთან შედარებით, 1990-2015 წლებში რაჭაში მოსახლეობის ბუნებრივმა კლებამ 9 762 კაცი შეადგინა, ანუ 9 762 კაცი მეტი გარდაიცვალა, ვიდრე დაიბადა. **თუ სავარაუდოდ და სავარაუდოდ გავთვლით ღონისძიებები არ განხორციელდა და რაჭა ღვთის ნაზარად დარჩა, ორ-სამ ათწლეულში იგი მოსახლეობისგან დაიცილებს. ბოლო 50 წელიწადში ერთი წელიც არ ყოფილა, რაჭის მოსახლეობა არ შემცირებულა. ანალოგიური ვითარება სხვა მთიან რეგიონებშიც.**

არანაკლები მძიმე ვითარებაა ჩვენს შესანიშნავ ისტორიულ პროვინცია სვანეთში — როგორც ზემო, ისე ქვემო სვანეთში. როგორც ჩანს, რაჭის დაავადება მეზობელ რეგიონსაც გადაეღო.

(იხ. ცხრილი №1)
XX საუკუნეში სვანეთის მოსახლეობის რაოდენობა შედარებით სტაბილური იყო, ხოლო XXI საუკუნის დასაწყისში, 2002-2014 წლებში, მისი მოსახლეობა კატასტროფულად შემცირდა: მესტიისა — 14 248-დან 9 316 კაცამდე, ანუ 4 932 კაცი; ხოლო ლენტეხისა — 8 991-დან 4 386-მდე, ანუ 4 605 კაცი, ე.ი. ლენტეხის მოსახლეობა 12 წელიწადში განახევრდა. **სულ რაჭაში, 10 წელიწადში ლენტეხის მოსახლეობისგან დაიცილებს 562 889 კაცი, ხოლო ლენტეხისა — 436 669 კაცი.**

სვანეთში მოსახლეობის რაოდენობის მნიშვნელოვანი შემცირება, სხვა დემოგრაფიულად მძიმე რეგიონებისგან განსხვავებით, მეტად ინტენსიურმა მიგრაციულმა პროცესებმა გამოიწვია.

კიდევ ერთი პერპლექსი — მოსახლეობის დაბერება

მოსახლეობის 2014 წლის აღწერის მონაცემების ანალიზის შედეგად, ჩანს, რომ ჩვენი ქვეყნის მოსახლეობის დაბერების დონე არაერთ აქლიან მაღალი, არამედ, თუ შეიძლება ასე ითქვას, გადამაბერებელია. 60 წლისა და უფროსი მოსახლეობის წილი მოსახლეობაში 20,0 პროცენტს უდრის.

დემოგრაფიული განვითარების მაჩვენებლები მეტად სახიფათოა საქართველოსთვის. დემოგრაფიული განვითარების საფუძველი უნდა იყოს, საერთოდ, კავკასიაში ბოლო ხანს ისა დაიწყო, რომ, თუ ტენდენცია შენარჩუნდება და სახელმწიფო, მთლიანად ერი სულაღწერს, ▶

SOS

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

თუ ყოველი ძალი გააჩენს ორ ბავშვს, ასეთი ერი დიდი ხნის შემდეგ ამოწყდება. და, თუ ძველები სხვა, რომელიმე ერის წარმომადგენლები შედარებით მაღალი ნაყოფიერებით გამოირჩევიან, ვითქვამთ, ამ ერის წარმომადგენელი ყოველი ძალი სამ და მეტ ბავშვსაც კი აჩენს, ტიტულოვანი ერის (რომელმაც სახელი მისცა ძველებს) წარმომადგენლები უმცირესობაში აღმოჩნდებიან.

საბავშვო ღონისძიებები არ განასორცინდება, ამ მიზნით, რომელზეც გვიპრობა, მოსულ მთავრობას სისხლი დაგვიღვრება, საპატრონო მინიშნებების მატარებელი და სულიერი კულტურაც შეგვიძინება, აღარ დარჩება „სსრკის მკურნალობის მეთოდები“. დეპრესიული — მოსახლეობის აბსოლუტური რაოდენობის შემცირება, რისთვისაც მოსახლეობის თვითმკურნალობას, ერი-სა და მისი კულტურის გაძლიერება, სულ რაღაც ორ-სამ ათწლეულში დასრულდა, სულ რაღაც ორ-სამ ათწლეულში დასრულდა, სულ რაღაც ორ-სამ ათწლეულში დასრულდა, სულ რაღაც ორ-სამ ათწლეულში დასრულდა...

მეტი ქართველი ცხოვრობდა, ვიდრე აღმოსავლეთ საქართველოში. მხოლოდ 1989 წელს გათანაბრდა მათი რაოდენობა — როგორც აღმოსავლეთ, ისე დასავლეთ საქართველოში 1894 ათასი ქართველი ცხოვრობდა. მოსახლეობის 2014 წლის აღწერის მონაცემების მიხედვით, საქართველოში 3 224 504 ქართველი ცხოვრობდა, ანუ ძველების მთლიანი მოსახლეობის 86,8 პროცენტს ქართველები შეადგენენ. მათი წილი მნიშვნელოვნად გაიზარდა 1989 წელთან შედარებით (16,7 პროცენტული პუნქტი). ამასთანავე, 2014 წელს ქართველების რაოდენობა, 1989 წელთან შედარებით, 562 889 კაცით შემცირდა, ხოლო 2002 წელთან შედარებით — 436 669 კაცით. ქართველების რაოდენობა, ძირითადად, 2002-2014 წლებში შემცირდა. ბოლო ორ ალწარმობის პერიოდში ქართველების რაოდენობა ყველა რეგიონში შემცირდა, თბილისის გარდა (მოიმატა 86 092 კაცით). განსაკუთრებით შემცირდა ქართველების რაოდენობა იმერეთის (159 202 კაცით), სამცხე-ჯავახეთის (130 952 კაცით), შიდა ქართლის (38 903 კაცით) და გურიის (27 674 კაცით) რეგიონებში.

მხრილი №2

ქართველების რაოდენობა აღმოსავლეთ და დასავლეთ საქართველოში 1886-2014 წლებში (ათასი)

Table with 7 columns: Year, Eastern Georgia, Western Georgia. Rows for 1886, 1897, 1939, 1979, 1989, 2002, 2014.

ნახევარი თბილისი ცხოვრობდა. თბილისში ცხოვრობდა იეზიდები და ქურთები. საინტერესოა იმის აღნიშვნაც, რომ აღმოსავლეთ საქართველოში 232 ათასი აზერბაიჯანელი ცხოვრობდა, ხოლო დასავლეთში — 545, სომხები კი შესაბამისად — 160 ათასი და 8 ათასი. 2014 წელს საქართველოში 3 097 600 კაცი (83,4 პროცენტი) მართლმადიდებელი იყო, 398,7 ათასი (10,7 პროცენტი) — მაჰმადიანი, 109 ათასი (2,9 პროცენტი) გრიგორიანული, კათოლიკე იყო 19,2 ათასი (0,5 პროცენტი), იეჰოვას მოწმე — 12,4 ათასი (0,3 პროცენტი), სხვა აღმსარებლობას 13,9 ათასი კაცი (0,4 პროცენტი) მისდევდა. საქართველოს 19,1 ათასი მცხოვრები (0,5 პროცენტი) არც ერთ სარწმუნოებას არ აღიარებდა და, ფაქტ-

ობრივად, ათეისტი იყო. წინა აღწერის მონაცემებთან შედარებით აჭარის მოსახლეობაში გაიზარდა მაჰმადიანური სარწმუნოების მიმდევართა წილი, როგორც აბსოლუტურად, ისე შეფარდებით. 2002 წელს აჭარაში მაჰმადიანურ სარწმუნოებას აღიარებდა 115 161 კაცი (30,6 პროცენტი), ხოლო 2014 წელს — 132 852 (40,0 პროცენტი). ამ მაჩვენებელმა განსაკუთრებით მოიმატა ხულოს, შუახევისა და ქედის მუნიციპალიტეტებში. (იხ. ცხრილი №3)

ისეთებიც, რომლებიც ერთი ბავშვით იფარგლებიან. საერთოდ, შობადობის ოპტიმალური დონის პირობებში ერთმა-ნემატან ჰარმონიულად უნდა იყოს შერწყმული ოჯახისა და საზოგადოების ინტერესები. ვერაფერს დავაძალებთ მეტი ბავშვის ყოლას, თავს ვერ მოვახვევთ მათთვის მიუღებელი ოჯახური ქცევის ნორმებს, მაგრამ ხომ შესაძლებელია, რომ ასეთ პირობებში დაჩქარდეს დემოგრაფიის პროცესი? რომელსაც გაანალიზებთ? რომელსაც გაანალიზებთ? რომელსაც გაანალიზებთ? რომელსაც გაანალიზებთ?

საქართველოს მოსახლეობის ეროვნული შემადგენლობა

ბოლო 25 წლის განმავლობაში საქართველოს მოსახლეობის ეროვნული შემადგენლობა არნახულად შეიცვალა, მაგრამ ეს მხოლოდ საქართველოში არ მომხდარა. ყველა ყოფილ მოკავშირე რესპუბლიკაში ანალოგიური პროცესები აღინიშნა. ქართველები XIX საუკუნესა და თითქმის მთელ XX საუკუნეში დასავლეთ საქართველოში უფრო მეტი რაოდენობით ცხოვრობდნენ, ვიდრე აღმოსავლეთ საქართველოში. 1886 წელს რუსი მოსაქლეების მიერ შედგენილი საოჯახო სივრცის მიხედვით, საქართველოს მოსახლეობა 1 731 449 კაცი იყო. მათგან 1 218 696 კაცი, ანუ მთლიანი მოსახლეობის 70,4 პროცენტით, ქართველი გახლდათ. თბილისის გუბერნიის, ანუ აღმოსავლეთ საქართველოში, 396 673 ქართველი ცხოვრობდა, მათგან 173 149 კაცი — 42,4 პროცენტით. 1897 წელს რუსეთის იმპერიის იმერეთის გუბერნიის იმერეთში 1 352 500 ქართველი ცხოვრობდა, მათ შორის, კავკასიაში — 1 350 000, საქართველოში — 1 336 700. ქუთაისის გუბერნიის იმერეთში 2-ჯერ მეტი ქართველი ცხოვრობდა (868 800), ვიდრე თბილისის გუბერნიის იმერეთში მცხოვრები ქართველები, შეიძლება ითქვას, თავიანთ ქვეყანაში ბინადრობდნენ (98,8 პროცენტი).

მხრილი №3

საქართველოს მოსახლეობის ეროვნული შემადგენლობა 1989, 2002 და 2014 წლებში

Table with 7 columns: Nationality, 1989, 2002, 2014, Change 1989-2002, Change 2002-2014. Rows for Total, Georgian, Russian, Armenian, Abkhaz, Ossetian, Chechen, Dagestan, Ingush, Ossetian, Abkhaz, Georgian, Chechen, Dagestan, Ingush, Ossetian, Abkhaz.

* 1939 წლის აღწერის შემდეგ იეზიდები აღირიცხებოდნენ ქურთებთან ერთად. 2002 წლის აღწერისას ისინი ცალკე გამოიყვანა იეზიდთა ცენტრ „რაზიზუნის“ მოთხოვნით. * 2002 წლის აღწერამდე ქისტები „დანარჩენი ეროვნებებიდან“ არ გამოიყოფოდნენ.

გვარი ქალბატონების გარეშე, რომელიც დაღვრილი შედგება ორ ათწლეული წინადადში გაიწიეს მოგვცემს და ხანგრძლივ პერიოდშიც შედარებით მაღალი ნაყოფიერებით გამოირჩევიან, ვითქვამთ, ამ ერის წარმომადგენელი ყოველი ძალი სამ და მეტ ბავშვსაც კი აჩენს, ტიტულოვანი ერის (რომელმაც სახელი მისცა ძველებს) წარმომადგენლები უმცირესობაში აღმოჩნდებიან.

ყოველი ქალის მიერ ორი ბავშვის გაჩენის შემთხვევაში, როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, მოსახლეობის გამრავლების თვალსაზრისით, მხედველობაში უნდა მივიღოთ შემდეგი გარემოებები: ყველა ცოცხლად დაბადებული გოგონა ვერ მიაღწევს ნაყოფიერების ასაკს; არსებობს უნაყოფო ქორწინებები, მათ შორის, ნეპაყოფობითი უნაყოფობა, როდესაც ქალზე არ სურთ ბავშვების ყოლა; ქალების გარკვეული რაოდენობა, საერთოდ, არ ქორწინდება. ამასთანავე, დედების მიერ ბავშვთა გაჩენის რაოდენობაზე გავლენას ახდენს ქორწინების შეწყვეტა — დაქვრივება ან განქორწინება. ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით, მოსახლეობის ერთი და იმავე რაოდენობით გასამრავლებლად საჭიროა, ყოველმა დაქვრივებულმა წყვილმა გააჩინოს 2,6 ბავშვი, ხოლო ყოველმა ქალმა — 2,1 ან 2-2 ბავშვი. წინა წლებში ყოველი ქალი საშუალოდ აჩენდა 1,5-1,7 ბავშვს და მშობლების ანაზღაურება ხდებოდა მხოლოდ 71-81 პროცენტით. ამჟამინდელი მდგომარეობა, ყოველი ქალის მიერ სამი და, მით უმეტეს, 4 ბავშვის გაჩენის შემთხვევაში ხდება მოსახლეობის გაზარდვა. ამჟამინდელი მდგომარეობა, რაც ესოდან საჭიროა ჩვენი ქვეყნისთვის.

მთავარია, სახელმწიფო და მთავარი არაა იზრუნოს იმისათვის, რომ ყოველმა ქალმა გააჩინოს მისი ბავშვი. საზოგადოებრივი მოქალაქის უნდა გახდეს ქართველთა ცხოვრების ნორმა. დასასრულად, ერთი მთავარი დემოგრაფიული მოვლენის შესახებაც უნდა ითქვას: 2002 წელს საქართველოს მოსახლეობა 4 371 534 კაცი იყო, ხოლო 2014 წელს — 3 713 804 კაცი. 2003-2014 წლებში საქართველოს მოსახლეობის ბუნებრივი მატება 102 137 კაცი შეადგინა. 2003-2014 წლებში საქართველოდან საზღვარგარეთ წავიდა და იქ, ერთ წელზე მეტია, ცხოვრობს დაახლოებით 759 867 კაცი.

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

მუამარ კადაფი: „როგორც ჩანს, ალაჰი მუსლიმებს უმასვილოდ, უიარალოდ, აჩუქებს გამარჯვებას ევროპაში. ჩვენ არ გვჭირდება ტერორისტები, თვითმკვლელები. სულ რაღაც, 20 წელიწადში მილიონობით მუსლიმი ევროპას მუსლიმანურ კონტინენტად აქცევს“.

«პარიზის ღვთისმშობლის გარეშე»

მილიონობით მიგრანტმა, რომლებიც მიზეზთა გამო — ომი, აუტანელი სოციალურ-ეკონომიკური ვითარება, ტერორისტების ძალადობა — ახლო აღმოსავლეთისა და ჩრდილოეთ აფრიკის ქვეყნებიდან მიანყდა ევროპას, თავშესაფრისა და უკეთესი ცხოვრების ძებნის მიზნით, ევროკავშირის სახელმწიფოებში გამოიწვია მწვავე კრიზისი, რომელმაც წარმოქმნა არა მხოლოდ ახალი პრობლემები და გაამწვავა ლტოლვილების განაწილების შესახებ არსებული ძველი წინააღმდეგობები დუბლინის შეთანხმების (დუბლინის ხელშეკრულებით ევროკავშირის სახელმწიფოებს შორის გაფორმდა რეგლამენტი, რომელიც არეგულირებს სხვა ქვეყნების მოქალაქეებისთვის თავშესაფრის მიცემის პროცედურას. ხელმოწერილია 1990 წელს) ქვეყნებს შორის, არამედ ევროკავშირის ერთიანობას საფრთხეც კი შეუქმნა, რადგან ამ გაერთიანების წევრები — ჩეხეთი, უნგრეთი, პოლონეთი და სლოვაკეთი — უარს ამბობენ მსოფლიოს ცხელი წერტილებიდან წამოსული მიგრანტების მიღებაზე. და კიდევ: ე.წ. მიგრაციულმა კრიზისმა ნათლად წარმოაჩინა მულტიკულტურის კრახი.

დასაკავებლად. სენ-დენი ჩამონათვალშია იმ დასახლებული პუნქტებისა, რომლებსაც საფრანგეთში უწოდებენ „ზონებს ხელისუფლების ბარაჟი“ (zones sans-droit). ასეთი ტერიტორია კი ქვეყანაში დაახლოებით 30-ია. პოლიცია, სასწრაფო სამედიცინო დახმარების წევრები, მეხანძრეები და მამაკაცი (ცდილობენ, შეძლებისდაგვარად, თავი შეიკავონ ამ ადგილებში გამოჩენისგან, რადგან, შესაძლოა, ადგილობრივი კრიმინალური დაჯგუფებების მსხვერპლი აღმოჩნდნენ. ამას, ბელგიაში შექმნილი ვითარების მსგავსად, აქვს „ისტორიული“ ფესვები. გასული საუკუნის 60-70-იან წლებში საფრანგეთის დედაქალაქის გარეუბნებში აქტიურად აშენებდნენ ე.წ. იაფ საცხოვრებლებს. პარიზის შემოგარენში მდებარე ამ სახლებში დასახლდნენ ალჟირელები, მაროკოელები და საფრანგეთის ყოფილი კოლონიებიდან წამოსულნი. 1980-იანი წლების დასაწყისში ამ რეგიონებში მცხოვრებთა უმრავლესობა სამუშაო ძალად გამოიყენეს, მაგრამ ეკონომიკური კრიზისის შემდგომ მათი 40 პროცენტი უმუშევარი დარჩა. შედეგად, ბევრმა მათგანმა შეეფარა დანაშაულებრივი დაჯგუფებები, რომლებმაც თუმცა არალეგალური, მაგრამ მაინც — სამუშაო შესთავაზეს.

ის, რასაც ევროპელები საუკუნეების განმავლობაში ხელმეუხეხებულ ფასეულობად მიიჩნევდნენ, მიუღებელი აღმოჩნდა ახალი ევროპელებისთვის — ახლო აღმოსავლელი და აფრიკელი მიგრანტებისთვის, რომლებიც ბოლო ათწლეულის განმავლობაში დასახლდნენ დიდ ბრიტანეთში, საფრანგეთში, გერმანიაში, ბელგიაში, ნორვეგიაში და სხვა ქვეყნებში, სადაც ისინი იაფ მუშახელად მიიწვიეს და იმედად იყვნენ, რომ ადგილობრივ მოსახლეობას შეერწყმოდნენ და ნამდვილ ევროპელებად იქცეოდნენ, მაგრამ დასახულ მიზნებს ვერ მიაღწევდნენ.

დიდმა ბრიტანეთმა და გერმანიამ ფსონი მულტიკულტურულ რიზზე დადეს — სხვადასხვა ეთნოსისა და რელიგიის კომფორტულ თანაარსებობაზე; საფრანგეთს კი განზრახული ჰქონდა, მიგრანტები ადგილობრივ მოსახლეობაში აეთქვეფა, თავისი კულტურული ფასეულობები მოეხვია თავს მათთვის. შედეგად სოციალური და დაძაბულობა დუბლინის წერტილს მიალენა: გაღიზიანებულია ის, ვინც ევროპაში ცხოვრობდა და ისიც, ვინც ჩავიდა.

მიგრანტებს ფუნდამენტალისტები. იმატებს ტერორიზმის საფრთხე.

რატომ იზიდავს ტერორისტებს ევროპის ქვეყნების დედაქალაქები

მოლანაპი და სპარაკე-კი ბრიუსელთან, სან-დენი პარიზის შემოგარენში, ნოი-კელნი ბერლინში, რინკე-ბიუ და ჰუსბიუ სტოკჰოლმში — ეს ის რაიონებია, რომლებშიც, ძირითადად, ცხოვრობენ მიგრანტები, გამეფებულია კრიმინალი და სიღარიბე. ლონდონში კი 33 რაიონიდან 10-ში, მათ შორის, ცენტრში, მოსახლეობის ნახევარზე მეტი მიგრანტია.

ულის ჩასადენად მოღვნიტეკში ემზადებოდნენ. სწორედ აქ იმალეოდა მთავარი ექვმიტანილი **სალაზ აბდისალა-მი**, მაგრამ მისი დაპატიმრების შემდეგ **თაჰი „გამორჩენა“ ბელგის დედაქალაქის მუორა რაიონში — სპარაკემა. სწორედ იმ ცხოვრობდნენ ისლამისტი რადიკალები, რომლებმაც მატროპოლიტანი და პაროპორტი ააფეთქეს პარიზში, სადაც ბანდუბაჟულია ნატოს შტაბ-ბინა და ევროპარლამენტის შენობა(1).**

2,9 მლნ იმიგრანტი, ძირითადად, **ინდოელები** — 15-16%, **კარიბის ზღვის აუზის ქვეყნებიდან და აფრიკიდან ჩამოსული შავკანიანები** — 13%; **ირლანდიელები** — 7%; **ბანგლადეშელები** და **პაკისტანელები** — 5-6%; **ჩინელები** — 2%; **არაბები, პოლონელები, ვიეტნამელები** და **სხვები**, ჯამში — 33%; **ჩინელები** — 2%; უმეტესობას აქვს ბრიტანეთის მოქალაქეობა.

ზონები ხელისუფლების ბარაჟი

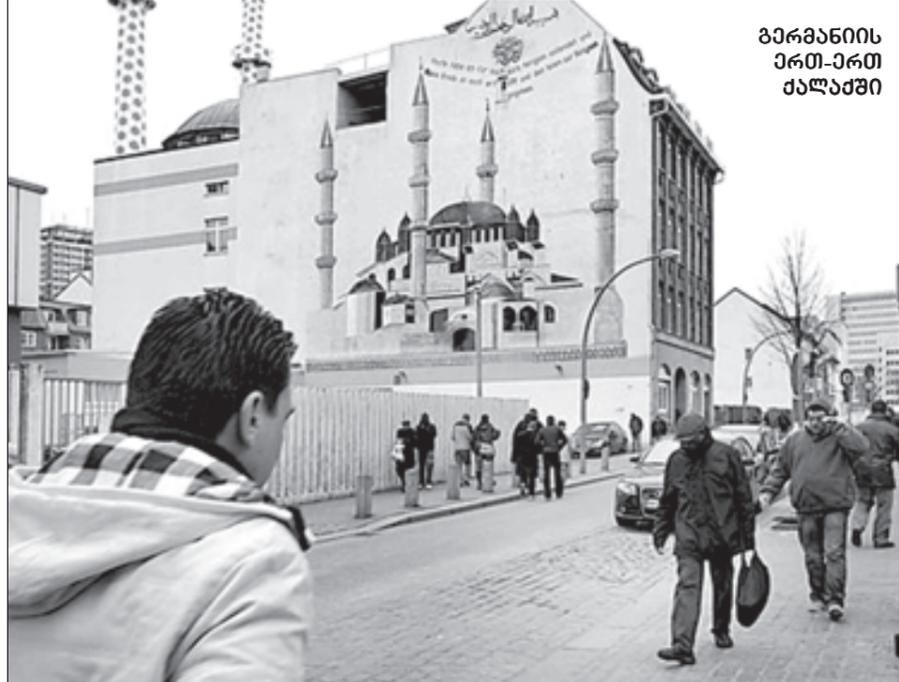
პარიზისადმი მიძღვნილ ნებისმიერ გზამკვლევაში შეგიძლიათ ნაიკითხოთ, რომ დედაქალაქის გარეუბან სენ-დენიში არის საფრანგეთის ერთ-ერთი ისტორიული სინდინდე — პირველი გოთიკური ტაძარი ევროპაში, სადაც XIII საუკუნიდან კრძალავდნენ საფრანგეთის მეფეებს. სწორედ აქ, სენ-დენიში, ჩაატარეს ფრანგმა პოლიციელებმა სპეცოპერაცია 2015 წლის 13 ნოემბრის ტერორისტული აქტის მოწყობაში ექვმიტანილთა

* „ჩვენ ძალიან ვღელავდით საფრანგეთში ჩამოსული ადამიანების იდენტობაზე და საკმარის ყურადღებას არ ვაქცევდით იდენტობას ჩვენი ქვეყნის მოსახლეობისა, რომელმაც მიიღო ისინი. რა თქმა უნდა, პატივი უნდა ვცეთ განსხვავებას, მაგრამ ჩვენ არ გვინდა საზოგადოება, რომელშიც გვერდიგვერდ იცხოვრებენ ცალკეული თემები“, — განაცხადა საფრანგეთის ყოფილი პრეზიდენტი **ნიკოლა სარკოზიმ**. ის, რაც არ სურდა საფრანგეთის ექსპრეზიდენტს, ახლა რეალობაა მილიონობით ფრანგისთვის. **პანონები, რომლებიც საზოგადოების მოთხოვნით მიიღეს, არ მუშაობს. მახალითა, კანონმა საზოგადოებრივი თავშესაფრის ადგილებში ჰიჯაბის ტარების აპრეციალური შესახებ გამორიცხა. მისი მიზანია ანკლავების, რომლის მოსახლეობის უმრავლესობა არც კი ფიქრობს მკვიდრ მოსახლეობასთან ურთიერთობას, ფაქტობრივად, შეიქმნა სახელმწიფოებრივი სახელმწიფოების საჭიროება კი არ არსებობს — სოციალური დახმარების ისეთი სისტემა შეიქმნა, რომელიც მუშაობს სურვილი არააქვს ამის.**

ერთიანი ევროპის დედაქალაქის — ბრიუსელის — კომუნა მოღვნიტეკმა სახელი გაითქვა 2015 წლის ნოემბერში პარიზში მოწვეული ტერაქტების შემდეგ. გამომძიებლები მივიდნენ დასკვნამდე, რომ ტერორისტები, რომლებმაც მოაწყვეს ტერაქტები საფრანგეთის დედაქალაქში, დანაშაუ-

* „1960-იანი წლების დასაწყისში ჩვენმა ქვეყანამ მუშახელად უცხოელები მოიწვია. გარკვეული დროის განმავლობაში თავს ვიტყუებდით და ვამბობდით: ისინი ჩვენთან არ დარჩებიან, ოდესმე წავლენ, მაგრამ ასე არ მოხდა. რა თქმა უნდა, ჩვენი მიდგომა გამომდინარეობდა მულტიკულტურული იდეიდან, რომ გვერდიგვერდ ვიცხოვრებდით და ერთმანეთს დაეფასებდით. ეს მიდგომა სრულიად ჩაფლავდა“, — აღიარა გერმანიის კანცლერმა **ანგელა მერკელმა**.

* „ჩვენ ვერ შევქმენით ისეთი საზოგადოება, რომელშიც ცხოვრებასაც მოსურვებდნენ სხვადასხვა კულტურის წარმომადგენლები. ისინი თავს არ მიიჩნევენ ამ საზოგადოების ნაწილად. ამასთანავე, ჩვენ იმის უფლებას ვაძლევთ ამ მონოკულტურულ ჯგუფებს, რაც ეწინააღმდეგება ევროპულ ფასეულობებს. როდესაც თეთრი ადამიანი გამოთქვამს დისკრიმინაციულ, რასისტულ თვალსაზრისს, ჩვენ სამართლიანად ვეცხვებით მას, მაგრამ, როცა ამას სხვა ფერის კანის მქონე ადამიანები აკეთებენ, ძალიან ვფრთხილობთ, მეტიც — გვეშინია, საჯაროდ გამოვიყენოთ მათ წინააღმდეგ“, — განაცხადა 2015 წელს დიდი ბრიტანეთის იმჟამინდელი პრემიერმინისტრმა **დევიდ კამერონმა**.

გარემანის ერთ-ერთი ძალაქი
მაგრამ ეს სქემა ზოგჯერ არ მუშაობდა, მაგალითად, 2005 წელს პოლიციელების მცდელობა, დაეპატიმრებინათ ორი არასრულწლოვანი ნარკომოვაჭრე, სოციალური მღვლეარება გამოიწვია. საფრანგეთის დედაქალაქის თანამგზავრ ქალაქებში იფეთქა არეულობებმა. ამბოხებულები წვავდნენ მანქანებს, ძარცვავდნენ მაღაზიებს, ბანკომატებს. ვითარება კიდევ უფრო გამწვავდა საფრანგეთის ის იმჟამინდელი მინისტრისა და ქვეყნის მომავალი პრეზიდენტის — **ნიკოლა სარკოზის** მწვავე განცხადებებმა, როდესაც ამბოხებულებს საზოგადოების ნარჩენები უწოდა. ორი წლის შემდეგ კვლავ მოხდა შეტაკება ახალგაზრდებსა და პოლიციელებს შორის. აღსანიშნავია, რომ, თუ ამბოხებულები 2005 წელს მოლოტოვის კოქტეილებს უშენდნენ სამართალდამცველებს, ამჯერად ცეცხლსასრო-

გეოგრაფიკული მსოფლიო
კვანძი

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ნებისმიერ არს გაუჭირდება არსებობა, თუ ოჯახში ბავშვის ყოლის კოეფიციენტი 1,9-ია, ხოლო 1,3 კოეფიციენტის შემთხვევაში, ერი შეწყვეტს არსებობას... 2011 წელს საფრანგეთში შობადობის კოეფიციენტი იყო 1,8; ბრიტანეთში — 1,8; გერმანიაში — 1,3; საბერძნეთში — 1,3; იტალიაში — 1,2; ესპანეთში — 1,1. ევროკავშირის ქვეყნებში ამჟამად შობადობის კოეფიციენტი, საშუალოდ, 1,38-ია. სწორედ ამის გამო ამჟამად სპეციალისტები, რომ უკან დასაბრუნებელი გზა აღარ არსებობს და მალე ევროპა ისეთი, როგორც იყო, აღარ იარსებებს.

ლი იარაღი გამოიყენეს. შედეგად დაიჭრა რამდენიმე პოლიციელი. და, მიუხედავად იმისა, რომ დააპატიმრეს არეულობის რამდენიმე მონაწილე, მასობრივი გამოსვლების ორგანიზატორები და კოორდინატორები ხელშეუხებელი დარჩნენ, „ზონები“ კი ნახევრად იატაკქვეშეთში განაგრძობდნენ არსებობას საფრანგეთის სახელმწიფოს პარალელურად.

2015 წლის ნოემბრის ტერაქტების შემდეგ საფრანგეთის პოლიცია პერიოდულად ატარებს რეიდებს მიგრანტებით დასახლებულ ზონებში, მაგრამ ადგილობრივების თქმით, ეს უფრო საჩვენებელი აქციაა, რომელიც არჩევნების წინ ტარდება ხოლმე.

„პატარა მოგადიშო“, „არაბული საამიროები“ და „პატარა აზრიკა“

„ზონები ხელისუფლების გარეშე“ არის ევროპის ქვეყნების, პრაქტიკულად ყველა დედაქალაქში. სტოკჰოლმში ეს არის „პატარა მოგადიშო“ (მოგადიშო — სომალის დედაქალაქი) — ასე ეძახიან შედეგების დედაქალაქის მცხოვრებნი გარეუბან რიკენბიუს. ოფიციალური მონაცემებით, იქ მოსახლეობის 90 პროცენტი მიგრანტებისგან შედგება. არაოფიციალური სახელწოდება კი რიკენბიუს მალეღა დიასპორის გამო მიიღო. დარბევა, ხანძარი, პოლიციელებთან შეტაკება იქ ჩვეულებრივი ამბავია.

დანის დედაქალაქ კოპენჰაგენში ცუდი რეპუტაციით სარგებლობს ტინბერიანის რაიონი. ეთნიკური დანიელები პირველივე შესაძლებლობისთანავე ტოვებენ ამ რაიონს, რომელიც, ფაქტობრივად, იმიგრანტების დასახლებად იქცა, სადაც სალაფიტმა მუსლიმებმა შარიათის კანონებიც კი ამოქმედეს. თავისი „უხელისუფლებო ზონა“ აქვს, რა თქმა უნდა, ბერლინსაც.

ნოიკელნი ყველაზე არასასურველ და კრიმინალურ რაიონად ითვლება გერმანიის დედაქალაქში. ამ კვარტალს „ჩამოსულთა გატოს“ ეძახიან. ნოიკელნის მოსახლეობის 25% სიღარიბის ზღვარს ქვემოთ ცხოვრობს, მაგრამ ბევრი არც ეძებს სამუშაოს, რადგან სოციალურ დახმარე-

ბას იღებს და არც დანაშაულის ჩადენაზე ამბობს უარს. მიუხედავად იმისა, რომ ნოიკელნიში მცხოვრებთა რაოდენობა ბერლინის მოსახლეობის 10%-ზე ნაკლებია, გერმანიის დედაქალაქში ჩადენილი დანაშაულის 20 პროცენტი სწორედ ნოიკელნელებზე მოდის.

პარიზის ცალკეულ რაიონებში იმიგრანტთა რაოდენობა 50%-ს აღწევს, ქალაქის გარეუბნები კი მეორე გერმანიის ნებისმიერ რაიონზე უფრო მაღალი იქცა თავისი კანონებით.

ამჟამად საფრანგეთში იმიგრანტების რაოდენობა, ოფიციალური მონაცემებით, მოსახლეობის 20%-ს შეადგენს, არაოფიციალური მონაცემებით — 40%-ს. პარიზის რაიონ გუტ დ'ორს, „პატარა აზრიკას“ ეძახიან, იქ ყოველი მეორე მცხოვრები ალჟირელი, სენეგალელი ან კონგოელია. ამ რაიონში საღამოს სტიქიურად ჩნდება ბავშობები — ყიდიან მოპარულ ნივთებს. **ფონტენ-ნ-რუსა** და **ლა შაპელი** მოსახლეობის მესამედი იმიგრანტია. პარიზის 5 სხვა რაიონში კი ვადმოსახლებულები პარიზელთა საერთო რაოდენობის მეოთხედს შეადგენენ.

პარიზის მე-13 ოლქში ცხოვრობენ ჩინელები, აღმოსავლეთის რკინიგზის სადგურთან — პაკისტანელები, თურქები და ბანგლადეშელები. ქალაქ მარსელში კი, სადაც 800 ათასი კაცი ცხოვრობს, მოსახლეობის ნახევარი ჩრდილოეთ აფრიკელი იმიგრანტია.

„ფრანგების იმედი, რომ იმიგრანტები ასიმილირდებოდნენ, ფერფლად იქცა, — ამბობს ფრანგი ჟურნალისტი რობერ დელიუ, — რა სკანდალი აგორდა, როდესაც ფრანგმა აკრძალეს?! — მიტინგები, ჩხუბი პოლიციასთან, მშობლებმა სკოლებიდან შვილები გაიყვანეს და შინ ასწავლიან. სპეციალისტთა გათვლებით, 2030 წელს საფრანგეთში მოსახლეობის 25% მუსლიმანი იქნება, 40% — უცხოელი. ფრანგების შობადობის მაჩვენებელი კატასტროფულად დაეცა, გასტარბაიტერებისა კი იმატებს. დიდი ქალაქები — პარიზი, მარსელი, ლიონი — გარშემორტყმულია ეთნიკური გეტოებით, სადაც მთავარი ავტორიტეტები მეჩეთების იმამები არიან. 2012 წელს ისლამისტიმა

«სპეციალისტთა გათვლებით, 2030 წელს საფრანგეთში მოსახლეობის 25% მუსლიმანი იქნება, 40% — უცხოელი. ფრანგების შობადობის მაჩვენებელი კატასტროფულად დაეცა, გასტარბაიტერებისა კი იმატებს. დიდი ქალაქები — პარიზი, მარსელი, ლიონი — გარშემორტყმულია ეთნიკური გეტოებით, სადაც მთავარი ავტორიტეტები მეჩეთების იმამები არიან. 2012 წელს ისლამისტიმა მუსლიმანი იქნება, 40% — უცხოელი. ფრანგების შობადობის მაჩვენებელი კატასტროფულად დაეცა, გასტარბაიტერებისა კი იმატებს. დიდი ქალაქები — პარიზი, მარსელი, ლიონი — გარშემორტყმულია ეთნიკური გეტოებით, სადაც მთავარი ავტორიტეტები მეჩეთების იმამები არიან. 2012 წელს ისლამისტიმა

მუსლიმანი იქნება, 40% — უცხოელი. ფრანგების შობადობის მაჩვენებელი კატასტროფულად დაეცა, გასტარბაიტერებისა კი იმატებს. დიდი ქალაქები — პარიზი, მარსელი, ლიონი — გარშემორტყმულია ეთნიკური გეტოებით, სადაც მთავარი ავტორიტეტები მეჩეთების იმამები არიან. 2012 წელს ისლამისტიმა

ნური ქვეყნებიდან. საფრანგეთში, სადაც ბავშვების რაოდენობა ქრისტიანულ ოჯახებში, საშუალოდ, 1,8-ია, ეს მაჩვენებელი ისლამურ ოჯახებში 8,1-ს შეადგენს.

საფრანგეთის სამხრეთში, ისტორიულად მსოფლიოს ერთ-ერთ მჭიდროდ დასახლებულ ქრისტიანულ რაიონში, დღეს გაცილებით მეტი მიგრანტი, ვიდრე ეკლესია. საფრანგეთის დიდ ქალაქებში: ნიცაში, პარიზში, მარსელში 20 წლამდე ადამიანების 45% მუსლიმია. თუ ეს ტენდენცია შენარჩუნდება, 35-40 წლის შემდეგ საფრანგეთში მუსლიმანურ სახელმწიფოდ იქცევა.

ანალოგიური ვითარებაა დიდ ბრიტანეთშიც, სადაც ბოლო წლებში მუსლიმანების რაოდენობამ 36-ჯერ მოიმატა (!) და 80 ათასიდან 3 მლნ-ს მიაღწია. დღეს ამ ქვეყანაში 1000-ზე მეტი მეჩეთია, ბევრი მათგანი უნინ ეკლესია იყო.

ჰოლანდიაში ახალშობილთა 50% მუსლიმანია და 10-12 წლის შემდეგ ჰოლანდიის მოსახლეობის ნახევარი მუსლიმი იქნება.

გელბინაში ახალშობილთა 50% და მოსახლეობის 25% მუსლიმანია.

გერმანელი მეცნიერები განგაშის ზარებს არისებენ, რომ 2050 წელს ქვეყანაში უპირატესი რელიგია ისლამი იქნება.

ლიბიის ან გარდაცვლილმა პრეზიდენტმა მუამარ კადაფიმ თავის დროზე განაცხადა: „როგორც ჩანს, ალპინ მუსლიმებს უმასხვილოდ, უიარაღოდ, ანუშეხს ბაზარზე დასაბრუნებელი იქნება.“

ჩვენ არ ვგულისხმობთ ტერორისტებს, თვითმკვლელებს. სულ რაღაც, 20 წელიწადში მილიონობით მუსლიმი ევროპას მუსლიმანურ კონტინენტად აქცევს.“

306 შის

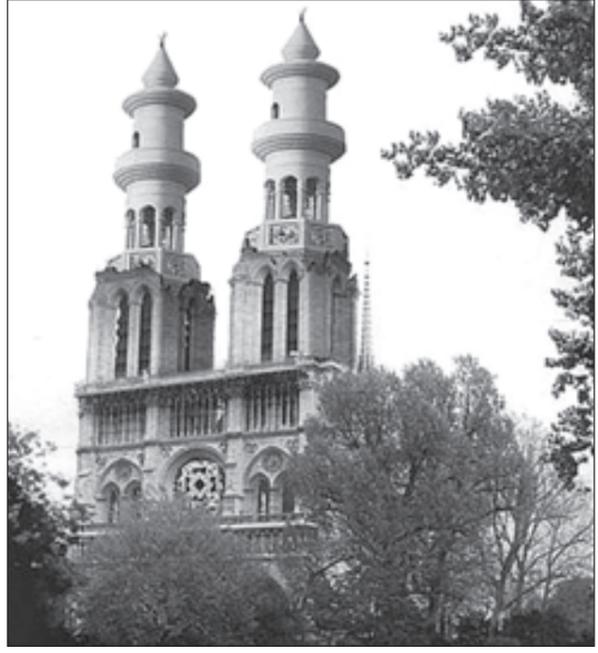
ძალიან ფრთხილი გათვლებით, დასავლეთ ევროპაში ამჟამად ცხოვრობს 24 მლნ მუსლიმანი (ევროკავშირის მოსახლეობა დაახლოებით 600 მლნ-ია), მაგრამ, ექსპერტთა აზრით, ეს რიცხვი რეალურად არ ასახავს და ევროპაში მუსლიმური ქვეყნებიდან წამოსული ადამიანები გაცილებით მეტი ცხოვრობს.

საკითხი დგას ასე: **შეიქმნება ევროპული მუსლიმების ინტეგრირება და აიჭრება მათ, ევროპული მუსლიმები იცხოვრობენ თუ თვითონ ევროპელები ასიმილირდებიან ჩამოსულთაზე?** ექსპერტთა აზრით, ბოლო სტენარო უფრო რეალურია, მით უფრო, რომ ბოლო წლებში, მაგალითად, **ფინეთში** ლტოლვილთა რაოდენობამ 50%-ით მოიმატა, **გერმანიაში** 2015 წელს უკვე მიიღო 1,1 მლნ ლტოლვილი და, ალბათ, კიდევ მიიღებს. 10-მილიონიანი **შვედეთში** 163 ათასი ლტოლვილი ჩავიდა.

სუცხოურ პრესაში გამოქვეყნებული მასალები მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთოვა

P.S. „საქართველოს აქვს მიზიდულობა, მაგრამ ეს გვანწყობს ჩვენ თუ არა... რა თქმა უნდა, ჩვენ ვერ ავუკრძალავთ ჩამოსვლას, მაგრამ სტუმარმა თავისი ადგილი უნდა იცოდეს და მასპინძელმა — თავისი“, — განაცხადა სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქმა ილია მეორემ 28 სექტემბერს სამების ტაძარში ერის გამთლიანებისთვის აღვლენილი ლოცვისას.

P.P.S. „პარიზის ლეთისმშობლის მეჩეთი“ — ეს არის სათაური რუსი მწერლის ელენე ჩუდინოვას რომანისა, რომელშიც მოვლენები ვითარდება 2048 წლის პარიზში, სადაც ხელისუფლება ხელში ჩაიგდეს იმიგრანტებმა.

მასვილი საჭირო აღარ არის

ამასთანავე, ევროპის მოსახლეობა არ მცირდება, მაგრამ ეს ხდება იმიგრაციის ხარჯზე, ძირითადად, მუსლიმი-

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„ჩვენი პატრიოტობა სხვა თვისებისაა, სხვა გვარის ხასიათისაა: იგი იწყობს მხოლოდ წმინდა გრძობას მამულის სიყვარულისას. ამ გრძობაში თავისთავის მითი არა ურევია. ვისივე სიძულვილი, ვისივე დათრგუნვის სურვილი, ვისივე გაუბედურების წადილი მასში სრულიად არ იპოვება. ჩვენი პატრიოტობა სურთ ალდგენა და დაცვა ჩვენი უფლებებისა, ეროვნებისა, თვითმმართველობისა, ლიტერატურისა, კულტურისა, რომელთა გარეშე არა ხალხს არ შეუძლიან სიცოცხლე და ადამიანური არსებობა. ჩვენი მამულიშვილები ნატრულობენ ჩვენის ქვეყნის ბედნიერების მიღწევას წმინდა და სწორი გზით, იმ გზით, რომელიც სხვის უბედურებაზე არ არის გაველებული“.

ვის სხალია საპატრიოტოდ ან სადილაგდა, ან ნასადილავს?!

XIX საუკუნის მეორე ნახევარში, განსაკუთრებით „მამათა და შვილთა“ შორის ბრძოლის გამწვანების პერიოდში, ქართულ პრესაში ხშირად კამათობდნენ იმის თაობაზე, თუ ვინ ჩაითვლება ნამდვილ მამულიშვილად. იაკობ გოგებაშვილი სამართლიანად მიუთითებდა, რომ ქვეშარიტი ქართველი მამულიშვილები „მოღვაწეობენ არა იმ განზრახვით, რომ სხვანი დავეთვინონ და მათი დამცირებით ჩვენი თავი ავამაღლოთ“ (დღევანდელი პოლიტიკოსები კი ამაში სათაკილოს ვერაფერს ხედავენ — რედ.) ან ძველ, დრომოქმულ „დაწყობილობათა რესტავრაცია“ მოვახდინოთ, არა. მათ „სურთ არა მკვდრის აღდგენა, არამედ ცოცხლის გამოყვანა ჭაობიდან“.

„ნამდვილ პატრიოტად ჩაითვლება, — ამბობს ი. გოგებაშვილი, — ის, ვისაც სიცოცხლის უმთავრეს საგნად გაუზნია მშობლიურის ქვეყნის ბედნიერება, ვინც თავგამოდებულად და შეუპოვრად ებრძვის დაულაღავად ყოველ დაბრკოლებას, რომელიც მის სამშობლოს ქვეყანას წარმატების გზაზე დაადგობს“ (ტ. I, გვ. 371). ასეთი პატრიოტები, ავტორის რწმენით, იყვნენ რუსი რევოლუციონერი დემოკრატები და ქვეშარიტი ქართველი მამულიშვილები — ილია ჭავჭავაძე და მისი თანამოაზრენი. იაკობ გოგებაშვილმა ამავე წერილში დაახასიათა დამყაყუბელი ავციონალიზმი და ჯანსაღი პატრიოტიზმი, განსაკუთრებით გაუსვა ხაზი ქართველ და რუს სამოციანელთა ეროვნული კონცეფციების მსგავსებას. „ბევრგან ვხედავთ პატრიოტებსა, რომელთაც უნდათ სხვის უბედურებაზე დააშენონ თავიანთი ქვეყნის ბედნიერება. პრუსიის პატრიოტს ტრეიჩკეს რომ ჰკითხო, რასა სთვლი საჭიროდ გერმანიის ბედნიერებისთვის, გიპასუხებს: დასავლეთით საფრანგეთის მიწასთან გასწორებას, სამხრეთით ავსტრიის წელში მოკაკვას და აღმოსავლეთით

რუსეთის მიმსხვრევასაო. მეშჩერსკის, სუვორინს და კატკოვს რომ შეეკითხო, როგორ უნდა იყოს რუსის პატრიოტი, გიპასუხებენ: იგი უნდა სწავრავდეს ყოველ სხვა ტომს, რუსეთთან შემოერთებულსა, და გარედ უნდა ელტოდეს და ნატრულობდეს მთელს ევროპის გაქვლვასაო. ჩინეთის პატრიოტები უფრო კიდევ მომეტებულს რასმე ნატრულობენ: მთელი კაცობრიობა ჩვენის ბაღდისხანის ქვეშევრდომი, უმორჩილესი მონა უნდა შეიქმნასო. ჩვენში პატრიოტობა სხვა თვისებისაა, სხვა გვარის ხასიათისაა: იგი იწყობს მხოლოდ წმინდა გრძობას მამულის სიყვარულისას. ამ გრძობაში თავისთავის მითი არა ურევია-რა. ვისივე სიძულვილი, ვისივე დათრგუნვის სურვილი, ვისივე გაუბედურების წადილი მასში სრულიად არ იპოვება. ჩვენს პატრიოტებს სურთ ალდგენა და დაცვა ჩვენი უფლებებისა, ეროვნებისა, თვითმმართველობისა, ლიტერატურისა, კულტურისა, რომელთა გარეშე არა ხალხს არ შეუძლიან სიცოცხლე და ადამიანური არსებობა. ჩვენი მამულიშვილები ნატრულობენ ჩვენის ქვეყნის ბედნიერების მიღწე-

იაკობ გოგებაშვილი:

ცირებით ჩვენი თავი აპი-გაღვლით, არამედ იმი-სათვის, რომ ჩვენს ერსაც გაუპოვლოთ ფართო გზა გონების განვითარებისა, ზნეობის ამაღლებისა და კეთილდღეობისაო. ერთი სიტყვით, ჩვენში მამულის სიყვარულმა მიიღო ისეთივე წმინდა მიმართულება, რომელსაც ამ ბოლოს ჟამს დააგა დანაშაულებული, საუკეთესო ნილი ევროპის დემოკრატისა. წარსულში ჩვენ გვექონდა ამაზე უფრო ფართო ეროვნული ნიადაგი; მაგრამ ამ ნიადაგზე წმინდა პურთან ხშირად ითესებოდა აზიური ღვარძლი და ჭვავი. ამის გამო წარსულიდან უნდა გადმოვიტანოთ ეროვნული ნიადაგი და ევროპის ნაწარმოებში ავარჩიოთ სათესავი წმინდა პური გონების, ზნეობის და ეკონომიურის სფეროებში... (რჩეული თხზულებანი, ტ. 1, თბ. 1989, გვ. 235-236).
ახლა კი ილიას მოვუსმინოთ: „ნუთუ მართლა გამოკეთების ძალნი თვითვე არა აქვს იმ საზოგადოებას, რომელიც ჰპადავს, ჰზრდის და წამოაყენებს ხოლმე მტკიცე ხასიათების კაცებს, გმირებს?!“... იგი

«ნამდვილ პატრიოტად ჩაითვლება ის, ვისაც სიცოცხლის უმთავრეს საგნად გაუზნია მშობლიურის ქვეყნის ბედნიერება, ვინც თავგამოდებულად და შეუპოვრად ებრძვის დაულაღავად ყოველ დაბრკოლებას, რომელიც მის სამშობლოს ქვეყანას წარმატების გზაზე დაადგობს»

ვას წმინდა და სწორი გზით, იმ გზით, რომელიც სხვის უბედურებაზე არ არის გაველებული. როგორც წარსულში ჩვენი ერი იბრძოდა არა სხვა ხალხების დამორყევისათვის, არამედ თავის საკუთარს და მოსახლეობის დაცვისათვის, ისა ეხლა ჩვენი მამულიშვილები მოღვაწეობენ არა იმ განზრახვით, რომ სხვანი დავეთვინონ და მათი დამცირებით ჩვენი თავი ავამაღლოთ“.

იხსენებს უსამართლობის წინააღმდეგ მებრძოლ ისტორიულ გმირთა სახელებს და დაასკვნის: „ამისთანა კაცების აღმზრდელი და სულისჩამდგმელი ძალი დიდი ძალია და ამ ძალის მექონს საზოგადოებას ვერ ეთქმის, რომ ფესვი ცხოვრებისა შეუსუსტებია“.

ილია ჭავჭავაძე:

«ქლირიანი ერი, რას უნდა პატარა იყოს, როცა მამულიშვილობა, თავის ქვეყნის სიყვარული ასე ახსნავეს, ასე აპოქაფადას, როცა უბედურება რამ, განსაცდელი რამ გულზე ხელს კი არ აკრფენებს, როგორც იმედ გადანყვებილს, სასოება დაკარგულს, არამედ იმოდენად აღვიძებს, ძლიერ მისძრავ-მოსძრავს, რამდენადაც ძლიერია თვით მის თავზე მოსული უბედურება და განსაცდელი».

რი დაიბადება მხოლოდ ხალხის წიაღში. მისი ბედი ხალხის ბედ-ილბალთან იქნება გადაჯაჭვული და უკვდავებას ეზიარება:

წმინდა იგი, ვისაც ელირსა მამულისათვის თავის დადება!...
ნეტა ამ ვაჟკაცს, ნეტა იმ გმირსა, ის თავის ხალხში აღარ მოჰკვდება.
მას განაცოცხლებს სიმღერა ხალხთა, შორს საუკუნეთ ეტყვის მის სახელს.

თუ ერის მეხსიერებაში გმირები არ შემორჩნენ, ე. ი., მოკვდა ერის გონება, რომელმაც დაიფინა იხილი და დავიწყების სიცარიელე ამოავსო წარმავალი, ფუჭი ლირებულეებით. „ჯავაითაღვსილა“ მეხსიერება, აქედან გამომდინარე, ერი ვეღარ „მიემსგავსება“ წინაპრს („ერის დაცემა და გათახსირება მაშინ იწყება, როცა ერი, თავის საუბედუროდ, თავის ისტორიას ივიწყებს“ („დავით აღმაშენებელი“), „არ ვიცით, რანი ვყოფილვართ, არ ვხედავთ — რანი ვართ, ვერ გამოგვისახია — რანი ვიქვებით! ყურებში ბამბა გვაქვს დაცული და თვალზე ხელი ავკიფარებთა. არც არაფერს ვხედავთ, არც არაფერი გვესმის“ („რა გითხრათ? რით გაგახართ?“), წარსულსა და აწმყოს შორის განწყვეტილია კავშირი, რაც ერისთვის თვითმკვლელობას უდრის. „რაღა დაბადავს თქვენში დიდს გრძობას?“ — კითხულობს ილია, როცა ქვეყანა ავსებულა უსამართლობით, განუკითხაობით, ურწმუნოებით, გამქრალია ქართველი ერის სიყვარის განმამპირობებელი „ჯვარცმული ღმერთის“ რწმენა.

„ძლიერია ერი, რაც უნდა პატარა იყოს, — წერს ილია ჭავჭავაძე, — როცა მამულიშვილობა, თავის ქვეყნის სიყვარული ასე ახსნევენს, ასე ამოქმედებს, როცა უბედურება რამ, განსაცდელი რამ გულზე ხელს კი არ აკრფენებს, როგორც იმედ გადანყვებილს, სასოება დაკარგულს, არამედ იმოდენად აღვიძებს, ძლიერ მისძრავ-მოსძრავს, რამდენადაც ძლიერია თვით მის თავზე მოსული უბედურება და განსაცდელი“.

ეროვნული ოპტიზმის სულით არის გამსჭვალული აკაკი წერეთლის შემდეგი სიტყვებიც: „ისტორიულმა სწოლებლობამ დაგვიმტკიცა, რომ ეს პატარა საქართველო ყოველგვარ განსაცდელსა და გასაჭირს გაუძლებს! და მართლაც, ის ერი, რომელმაც წარმოშვა: რუსთაველი, მთაწმინდელები, გორგასლანი, დავით აღმაშენებელი, თამარ ფეი, გიორგი სააკაძე და მათი მსგავსნი, განა სასიკვდილოა? არ გასულა საუკუნე, რომ ნიშანი სასიცოცხლო არ მოეცეს ჩვენთვის ცხოვრებას“.

ქართველ სამოციანელთა მსოფლმხედველობა ეროვნულ-ისტორიულ ნიადაგზე აღმოცენდა, მისი მასაზრდოელები ფესვები ღრმად იყო გადგმული საქართველოს საზოგადოებრივ ცხოვრებაში, მაგრამ უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ ქართველ მოღვაწეთა ამ შესანიშნავი თაობის პირველი რევოლუციური ნათლობა მოხდა პეტერბურგში, სადაც ისინი უმაღლესი ცოდნის მისაღებად იყვნენ წას-

1829 წლის სამშვიდობო ხელშეკრულებით რუსეთმა თურქეთს წაართვა უკვე აღსანიშნავი ქართული ძალაქები ფოთი, ახალციხე და ახალქალაქი, ასევე ათი რაიონი სამცხე-საათაბაგოში — ახალციხის, ახალქალაქის, ასპინძის, აწყურის, ხერთვისის, ძვალბაღის, აბასთუმნის, ჩაჩარანის, ფოცხოვის და ჩალდირის. ეს მხოლოდ მცირე ნაწილი იყო იმ უზარმაზარი ქართული ტერიტორიისა, რომელიც თურქეთმა მიიღო XVI საუკუნეში.

ულნი. სწორედ ამიტომ შეარქვეს მათ ძველი თაობის წარმომადგენლებმა დაცივებით თერგდალეულები, რამაც შემდგომ სულ სხვა, დადებითი, ისტორიული მინაარსი მიიღო.

დღეს საქართველოში წინასწარჩინებული კამპანია ბაჩალიაშვილი, ტალეა-თიანიდან თუ ქუჩაშვილი მომრავლებული ბანაკებიდან უტიფრად იღიმიან და ცრუ დაპირებებით ხალხს „დაპოლავს“ კვლავ ცდილობენ განდობიანების მანიერით შეაყრდინონ პოლიტიკოსები, რომლებსაც ჰომონიმით, რომ საქართველო მხოლოდ მათია: უნდათ — გრანტაზუა გაყიდონ, უნდათ — სარფიან ბარიბაგაში გაცვილიან. ასეთია მათი „სამშობლოს გრძობა ბასაქირველი“, „ცვრიან ბალახზე ფხვნილი“ ბავლის ბარძი.

რადგან მინაზე ფეხს არ აბიჯებენ და ძვირად ღირებული ჯიპებით დაჰქრიან, მამული-საღმრთო მონივნებასაც და სიყვარულსაც მათი საბურთავებით თავისებურად აღიქვამენ; დაახლოებით ისე, როგორც აკაკის „პატრიოტის აღსარებაში“. ნაიკითხეთ და თავად განსაჯეთ:

„ვინ სთქვა, რომ მე, პატრიოტი არ ვარ? მიუქრავს!.. ეტყობა, ან სადღიობის მოთრეულა ჩემთან და ან ნა-სადილევს მოხეტეულა... უფროდ უფლია!.. აბა, თქვენი ჭრიში, სადილობის, როცა მუცელი ცარიელია, ვისა სცალიან საპატრიოტოდ და ან ნასადილევს, კუჭდამიძებულზე, არა და დროს პატრიოტობა?!

არა... იმ დროს მობრძანდეს, როდესაც მე, მამა-პაპურად ფეხმორთხმულს, წინ მიყვანია ქართული სუფრა მისის სასადილო სამკაულებით: ცხელ-ცხელი პურები, ცივი ღვინო, აქა-იქ ახირებულად მიყრილი მოყრილი მწვანელი, ახალი თევზი, მოთალი, ზედ ტარხუნით თავნახურული, საიდამაცის შერეული ძროხის მოსაკითხი ისე გამოიყურება, თითქოს პირს სიცილით ეუბნებოდეს: „გამიღე კარები, კბილები მიჩვენე“ და იმავ დროს მომუდღული ტარხუნაც ზევიდან დასწურულად დეს: „სად მიდისარ? ვერ გაგიქციო! და თავზე დაგანვეო! სადაც ჩახვალ, მეც მაშინვე იქა ვარ“ და სხვა. აი დრო, როდესაც ჩემს გულში იღვიძება პატრიოტული გრძობა და ჩემი ნაციონალური მადა კუჭში იდგამს სამეფო ტახტს! მაშინ მეც თავი მომონს ქართველობით!.. (ხადურის მადა ხომ არ გაგახსენდა, მკითხველო? — რედ.)

განა შემძლია შუშხუნა მწვადის ყურება ისე, რომ პირი პატრიოტული ნერწყვით არ მესვებოდეს? როდის გადამიკრავს კახური ღვინო ისე, რომ ჩვენის წინაპრების შესანდობარ არ ყოფილიყოს? ჯერ კიდევ შუა სამაიაც არა ვარ ხოლმე, რომ ჩემი ქვეყნის მტრები თვალწინ მელანდებიან და მაშინ მეც თავი ვეღარ შემომავრება, გაბრაზებული ზევით ჭერს ქუდასაც ვკრავ ხოლმე და ძირს სუფრაზე ნითელ ღვინოს ვანთხევ. დიხს!.. ამგვარად ხშირად

აღვძრულვარ, აღვშფოთებულვარ და მას, ვისაც შეუძლია სთქვას, რომ მე პატრიოტი არ ვიყო? არა თუ დღეს, როდესაც დიდი ბოლოა შევექმნილვარ, ადრე, ჭიაბაშიაც, გულით ვმამულიშვილობდი, თუმცა ამის გამოცხადებას კი სიტყვით ვერ ვებედავდი და საქმით ვერ ვახერხებდი. და ან კი რა გამოვიდოდა გამოცხადებით? პატარაობაში რა გასავალი ექნებოდა ჩემს სიტყვებს? და დღეს, დიდკაცობის დროს კი, აღარ შემფერის ამჩაბება!.. ახლა რომ პატრიოტულ ალიან-ჩალიანებს გამოვუდგე, არ იტყვიან: ე რა წვრილმანებს გამოსდგომაო? დიხს! იტყვიან და შემარცხვენენ!.. არა, არა!.. უფროდ არა ვარგა რა!..

მოვუცდი ისევ იმ დროს, როდესაც ეს ორივე, დიხს საფუძვლიანი და თავის გასამართლებელი, მიზეზი თავის თავად მოისპობა და მაშინ გამოვაჩენ ჩემს მამულიშვილობას!

მესაყვედურებინ: „თუ შენ პატრიოტი იყო, შენის ქვეყნის მზეთუნახავს არ დააგდებდი და სხვისას არ დაუნყებდი ტრფილსო!..“ მაგრამ სცდებინა!.. რა იციან, თუ ჩემ გულში რა არის? აქ ანგარიშია, და ანგარიშს ჭკვიანი როდის გაქცევია? ჩემის ქვეყნის მზეთუნახავი ღარიბია! თვითონ რა აქვს, რომ მე მარჩინოს? რა ჰქონია, რომ მე ჩამაცვას? რა შეუძლია, რომ გამაძლიეროს და თვითონ რა სახელგანთქმულია, რომ მე გამომაჩინოს? და უცხო ქვეყნის მზეთუნახავი კი ამავეს ყველაფრის შემძლებელია! აირისთვის ვეტრფი მას! და აი რად მიყვებო?

აბა, ამ ბედში ჩააგდეთ ჩემი ქვეყნის მზეთუნახავიც და მაშინ ნახავთ, თუ ვისმე დაგაცადეთ მისი ტრფობა! მამ, უსადღუოდლო ყოფილა საყვედური! დიხს, პატრიოტი ვარ, ვყოფილვარ და ვიქნები!.. ოღონდ თქვენ კი წინააღმდეგი მიზიკავებო!.. არ შეგიძლიათ? მამ რაღას მესაყვედურებთ? რაღას მთხოვთ, კოლო-ბუზებო?

რა გამოდის ამ თქვენის ბუზილით, კოლო-ბუზებო? და რას არიგებთ თქვენის იქა-აქ თრევით, ჭიანჭველებო! ეჰ, ვაი იმ დროს, როდესაც თქვენ გაჩენილხართ!.. თქვენ თქვენის უხერო საქციელით ჩვენ, ბოლოებს, მხოლოდ პატრიოტულ მადას გვიფუჭებთ!..

დღეს ხალხის „ბუზილი“ და „უხერო საქციელი“ ამა ქვეყნის ძლიერთა „პატრიოტულ მადას“ ველარაფერს აკლებს. ამიშინებულ მწვადის ყურებაზე ამათაც პირი „პატრიოტული ნერწყვით ეგსებათ“, კახური ღვინით წინაპრების შესანდობარს ესენიც სვამენ, მათ მიერვე შექმნილ მტრის ხატს მუშტს უღერებენ და კიდევ არ არიან პატრიოტები?! გაიგეთ, ხალხნო, დიდკაცებს „არ შეჰფერით ამჩაბება“!

ახლა რომ „პატრიოტულ ალიან-ჩალიანებს“ გამოუდგენ, არ ეტყვიან ამ ფინიებს ოკეანისგალმელი პატრონები: რა წვრილმანებს გამოსდგომისხართ?!

ვაი ჩვენი ბრალო! ვის სცალიან საპატრიოტოდ ან სადილამდე, ან ნასადილევს?! აი კიდევ ერთი წყველაკრულიანი საკითხავი.

ერთად აღმოსავლეთის ომებში

მეცხრამეტე საუკუნეში დიდი სახელმწიფოების ინტერესები ახალი ძალით დაუპირისპირდა ერთმანეთს. ამ დაპირისპირებაში ჩართული აღმოჩნდნენ დიდი ბრიტანეთი, საფრანგეთი, რუსეთი, ავსტრია, ირან-თურქეთი და სხვა ქვეყნები, რომლებიც თავიანთი მზარდი მოთხოვნების დასაკმაყოფილებლად ახალი გზების ძიებას შეუდგნენ. ამ თვალსაზრისით ძალზე მნიშვნელოვანი იყო 1826 წელს გაჩაღებული რუსეთ-ირანის ომი, მაგრამ ისტორიული ქართული ტერიტორიების შემოერთების პროცესი უშუალოდ უკავშირდება რუსეთსა და თურქეთს შორის 1806-1812 და 1828-1829 წლებში წარმოებულ სამომაროპერაციებს. საქართველომ, მართლმადიდებელი რუსეთით ზურგამაგრებულმა, ოსმალს, თურქსა თუ სპარსს მწარედ აზღვევინა საუკუნეების განმავლობაში მიყენებული ზიანისთვის. აღმოსავლეთის ომებში რუსებმა და ქართველებმა ერთად არა ერთხელ დააჩოქეს მართლმადიდებლური სამყაროს დაუძინებელი მტრები.

გაბრძენილი. დასაწყისი №35 (411)

წერილი II თურქეთთან ომი

უმძიმესი ოსმალური უღელის სამასი წელიწადი ედგა სამცხე-ჯავახეთს, სრულიად მესხეთს, აჭარას. და იყო მარადიული ფიქრი, ნუხილი და ოცნება გათიშულ ღვიძლი ძმების ხელახალი გაერთიანებისა და გამთლიანებისთვის. 1806-1812 წლებში თურქეთთან ომში უშედეგოდ დასრულდა სადავო, თურქთა მიერ „ახალციხის საფაშოს“ სახელით მონათლული ართული მიწების შემოერთების მცდელობა.

რუსებმა და ქართველებმა იერიში მიიტანეს ახალციხეზე და 16 აგვისტოს აიღეს, ნახევარმთვარე ჩამოაგდეს და, მისი სანაცვლოდ, გამარჯვებულმა ქრისტიანებმა ჯვარიც აღმართეს. იყო ზეიმი და სიხარული, განსაკუთრებით ქართველთა გულში... ახალციხის შემდეგ გამარჯვებულებმა ზედიზედ გაათავისუფლეს არტაანი და აწყური.

რამდენიმე წლის შემდეგ, 1828 წლის 14 აპრილს ახალი ომი დაიწყო რუსეთსა და თურქეთს შორის. მისი ბალკანეთის მიმართულებით შეუტეეს რუსებმა; ივნისში ამიერკავკასიაში, სამხრეთ საქართველოში გაიხსნა ფრონტი. ყარსის ციხისკენ მიემართებოდნენ რუსული ლეგიონები. მოწინავეთა რიგებში კვლავ ქართველი მხედრები იყვნენ. სამდღიანი მძაფრი იერიშების შემდეგ, 1828 წლის 23 ივნისს, რუსებმა და ქართველებმა ყარსი აიღეს. გამარჯვებულებმა ციხე-ქალაქის დამცველი ემინ-ფაშა, თავისი შტაბით, ტყვედ აიყვანეს.

28 აგვისტოს ალექსანდრე ჭავჭავაძემ აიღო ბაიაზეთი და ბაიაზეთის მთელი საფაშო. ჯარების რჩენა მთელი სიმძიმით ქართველ ხალხს დაან-

ალექსანდრე ჭავჭავაძე აიღო ბაიაზეთი და ბაიაზეთის მთელი საფაშო

ახალციხისა და ქობულეთისკენ. მაშინ ქართველებმა საკუთარი ენთუზიაზმით ახალი ლაშქარი შეკრიბეს და მტერს გაეგებნენ. ორგან: ქობულეთის ახლოს — ლიბანთან და კინტრიმთან გურულებმა გმირობის სასწაულები აჩვენეს. ლიბანთან, 5 მარტს, 12 000 რუსის გვერდით 1300 ქართველი იბრძოდა. მათ ბრწყინვალე გამარჯვებით მოიპოვეს. 1829 წლის 27 ივნისს, თვით პასკევიჩის სარდლობით, რუსებმა და მართლმადიდებელმა აიღეს მცირე

აჭარა კვლავ ოსმალეთის ხელში ჩაიგდო. გესეს ისიც ვერ შეეტყო, რომ ზავი უკვე შეკრული იყო და 15 სექტემბერს ციხისძირთან გამართულ ბრძოლაში 650 მეგრძოლი ტყუილლურად შეაკლა მტერს. ზავი კი რუსეთსა და ოსმალეთის იმპერიას (თურქეთი) შორის 1829 წლის 14 სექტემბერს ქალაქ ადრიანოპოლში დაიდო, რომლითაც დამთავრდა რუსეთ-თურქეთის 1828-1829 წლების ომი. ადრიანოპოლის ხელშეკრულება ადასტურებდა თურქე-

1829 წლის 27 ივნისს რუსებმა და ქართველებმა აიღეს მცირე აზიის აღმოსავლეთი კარიბჭე — დიდი და კველი ციხე-ქალაქი არზრუმი

ვა მხრებზე. „თამამად შეიძლება ითქვას, რომ ქართველმა ხალხმა, — წერდა რუსი პოეტი ალექსანდრე გრიბოედოვი, — 1826 წლიდან დღემდე (1828 წლის სექტემბრამდე) იმდენი პური, საქონელი და ა.შ. დახარჯა თავისი ქონებით, რაც თავისუფლად შეეძლო ერთ რუსეთის ყველაზე აყვავებულ ოლქს, რამდენადაც მოსახლეობითა და ტერიტორიის სიდიდით რუსეთის მხოლოდ სამი მაზრის ტოლია“. თეირანში გრიბოედოვის მკვლევლობამ და რუსეთ-სპარსეთის ურთიერთობაშია გართულებამ ოსმალეთს იმედი ჩაუწერა და გაათამაშა. ხონ-თქარმა 1829 წლის თებერვალში ახალი ჯარები დასძრა

აზიის აღმოსავლეთი კარიბჭე — დიდი და კველი ციხე-ქალაქი არზრუმი. ბიურთისა, გიუმისხანესი და უკვე ტრაპიზონისკენ სალაშქრო გზაზე შემდგარიყვნენ გამარჯვებულნი. 1829 წლის აგვისტოში ქართულმა ჯარებმა მწარე მარცხი აგემეს თურქებს მუხახეტატესა და კინტრიმთან. მუხახეტატესთან ქართველებმა და რუსებმა სრულად გაანადგურეს თურქთა მხედრობა. ახალციხისკენ წამოსული 20000-იანი თურქული არმიაც განადგურდა. ამასობაში გენერალმა გესემ გაილაშქრა ბათუმსა და აჭარაში ჩარჩენილ თურქთა წინააღმდეგ, მაგრამ მისი ეს „დამოუკიდებელი ნიაღვრვა“ უშედეგოდ დამთავრდა და

თის მთელ ტერიტორიაზე რუსეთის ქვეშევრდომთათვის თავისუფალი ვაჭრობის უფლებას, რუსეთის ქვეშევრდომებში თურქეთის ტერიტორიაზე სარგებლობდნენ სასამართლო იმუნიტეტით. ასევე, თურქეთი უზრუნველყოფდა რუსეთისა და უცხოური სავაჭრო გემების თავისუფალ გასვლას ბოსფორისა და დარდანელის სრუტეებში. თურქეთმა 18 თვის განმავლობაში კონტრიბუციის ვალდებულება აიღო (1,5 მილიონი ჰოლანდიური მანეთი).

1829 წლის სამშვიდობო ხელშეკრულებით რუსეთმა თურქეთს წაართვა უძველესი ქართული ქალაქები ფოთი, ახალციხე და ახალქალაქი, ასევე ათი რაიონი სამცხე-საათაბაგოში: ახალციხის, ახალქალაქის, ასპინძის, აწყურის, ხერთვისის, ქვაბლიანის, აბასთუმნის, ჩაჩარანის, ფოცხოვის და ჩალდირის. ეს მხოლოდ მცირე ნაწილი იყო იმ უზარმაზარი ქართული ტერიტორიისა, რომელიც თურქეთმა მიიღო XVI საუკუნეში.

1829 წლის აპრილში ქართულმა ჯარებმა მწარე მარცხი აგემეს თურქებს მუხახეტატესა და კინტრიმთან

განხილვა

გაზეთი „საქართველო და მსოფლიო“ სათანადო გეგმით ინვესტს უზრუნველსტური საქმიანობის მსურველ პირებს (შეიქმება იმის დამამთავრებელი კურსის სტუდენტის). მსურველებმა გამოვიგზავნეთ სივრცისამართვა: GAZETI2009@YAHOO.COM ან დაგვიკავშირდით ტელეფონის ნომერზე: 591 882 104

ამერიკელმა პენსიონარმა ლას-ვეგასში 59 ადამიანი გამოასალმა სიხარულით, 500-ზე მეტი — დაჭრა

აშშ-ში კიდევ ერთი მსოფლიო მკვლელობა მოხდა — ამჯერად, მსხვერპლის მიხედვით, ყველაზე მრავალრიცხოვანი

1 ოქტომბერს აშშ-ის სათამაშო ბიზნესის დედაქალაქ ლას-ვეგასში 64 წლის მარტინო პენსიონერიმ სტივენ პედოკმა ავტომატური იარაღიდან ინტენსიური ცეცხლი გაუხსნა ქანთრის (მუსიკალური მიმდინარეობა) ფესტივალის სტუმრებსა და მონაწილეებს. 3 ოქტომბრის მონაცემებით, დაიღუპა 59 ადამიანი, დაიჭრა — 500-ზე მეტი. მოგვიანებით, როდესაც პოლიციამ სასტუმროს ნომერში შეჭრა სცადა, პედოკმა თავი მოიკლა. მომხდარზე პასუხისმგებლობა ტერორისტულმა ორგანიზაცია „ისლამურმა სახელმწიფომ“ დაიკისრა.

დღე ადამიანები მიწაზე ეცემოდნენ, ერთმანეთს ეჯახებოდნენ, ცოცხლები და მკვდრები ერთმანეთში აირივნენ. სროლა დაასრულეს 10-15 წუთს გაგრძელდა, — ამბობს

ერთ-ერთი თვითმხილველი. „32-ე სართულის სიმაღლიდან ქუჩაში მყოფი შეჯგუფებული ხალხისთვის ავტომატური იარაღიდან სროლა საშინლად მომაკვდინებელია. ასეთ შემთხვევებში ადამიანები ზევით არ იყურებიან. მკვლელისთვის საკმარისი იყო, თავშეყრის ადამიანების ჯგუფის ცენტრში დაემიზნებინა და ჩახახახისთვის ხელი დაეჭირა“, — განაცხადა ტელეკომპანია „სი-ენ-ენ“-ის სამხედრო ანალიტიკოსმა ჯიმიმ ბალინომ.

სტივენ პედოკმა ფესტივალის სტუმრებს სასტუმრო „მანდალა-ბეის“ 32-ე სართულიდან გაუხსნა ცეცხლი, როდესაც სცენაზე ცნობილი მომღერალი ჯეისონი იდლინი იდგა. ფესტივალის სტუმ-

რებს, თავდაპირველად, ეგონათ, რომ ვიღაც პეტარდებს ისროდა, მაგრამ, როდესაც ძირს დაგდებული გასისხლიანებული ადამიანები დაინახეს, ხალხი პანიკამ მოიცვა. „სროლის ატანვის შიშ-

„სროლის ატანვის შედეგად ადამიანები მიწაზე ეცემოდნენ, ერთმანეთს ეჯახებოდნენ, ცოცხლები და მკვდრები ერთმანეთში აირივნენ. სროლა დაასრულეს 10-15 წუთს გაგრძელდა“

ლას-ვეგასის პოლიციამ პედოკის სახლსა და სასტუმროს ნომერში, საერთო ჯამში, 42 ერთეული ცეცხლსასროლი იარაღი იპოვა: 23 — სასტუმრო „მანდალა-ბეის“ ნომერში, 19 — სახლში, ქალაქ მესკიტში.

„სი-ენ-ენის“ მიერ გავრცელებული ინფორმაციის თანახმად, მკვლელის მამა ბენ-ჯამინ ჰოსკინს პედოკი აშშ-ის გამოძიების ფედერალური ბიუროს (ფბი) მიერ 10 ყველაზე საშიშ ძებნილთა სიაში იმყოფებოდა. ის გაიქცა ციხიდან, სადაც 20-წლიანი პატიმრობა უნდა მოეხადა ბანკის გაძარცვისთვის. გზის დახასიათებაში წერია, რომ ბენ-ჯამინ ჰოსკინს პედოკი ფსიქოპათია და მიდრეკილია თვითმკვლელობისკენ. მას 1969-1978 წლებში ემბედნენ.

სტივენ პედოკის ძმა, ერიკ-მა, „სი-ენ-ენს“ განუცხადა, რომ მამა რამდენიმე წლის წინათ გარდაეცვალათ. მან, აგრეთვე, განაცხადა, რომ სტივენს უყვარდა აზარტული თამაშები და ჰქონდა არაავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღი. სტივენ პედოკი 6 წლის განმავლობაში იყო დაქორწინებული და ცოლს 27 წლის წინათ გაეყარა, ხოლო 62 წლის მერილუ დენლის, რომელიც 1 ოქტომბერს სტივენთან ერთად იმყოფებოდა ლას-ვეგასში, სტივენ პედოკთან ორი წლის ურთიერთობა აკავშირებდა.

ტელეარხ FoxBusiness-ის მიერ გავრცელებული ინფორმაციით, სტივენ პედოკი აეროკოსმოსური კორპორაცია „ლოკჰიდ მარტინის“ თანამშრომელი იყო 1985-1988 წლებში. ტერორისტულ ორგანიზაცია „ისლამური სახელმწიფოსთან“ დაკავშირებულმა საინფორმაციო სააგენტო „ამაკმა“ კი გავრცელა ცნობა, რომ სტივენ პედოკმა რამდენიმე თვის წინათ მიიღო ისლამი და „ისლამური სახელმწიფოს“ მეთაურს — აბუ ბაქარ ელ-ბაღდადის — დაჰპირდა, რომ „ჯვაროსნების“ კოალიციის მოქალაქეებს შეუტევდა.

RIA Новости: ტრაგედია „ფეისბუქი“ და მსხვერპლი შეთქმულებაში დაადანაშაულა

Twitter-ში გამოქვეყნებული განცხადებით, აშშ-ის პრეზიდენტმა დონალდ ტრამპმა „ფეისბუქი“ და მედიის რიგი საშუალებებისა თავის წინააღმდეგ მიმართულ შეთქმულებაში დაადანაშაულა.

„მაგრამ ხალხი ტრამპის მხარეს იყო. არსებითად არც ერთ პრეზიდენტს არ მიუღწევია იმისთვის, რასაც ჩვენ ცხრა თვის განმავლობაში მივალნით — და ეკონომიკა აღმავლობას განიცდის“, — განაცხადა ტრამპმა.

„ფეისბუქის“ დამფუძნებელმა აღიარა, რომ თანამშრომლობს ამერიკის ხელისუფლებასთან აშშ-ის არჩევნებში რუსეთის ჩარევის საქმის გამოძიებაში. მისი თქმით, სოციალური მედიის განმავლობაში გამოიძიებდა „რუსეთის ჩარევის“ კვლას. „მე არ მსურს, რომ ვინმემ გამოიყენოს ჩვენი შესაძლებლობანი დემოკრატიის საზიანოდ“, — განაცხადა მან. მაგრამ ისიც აღნიშნა, რომ ვერ შეძლეს ყალბი მასთან დაკავშირებული მტკიცებულებების მოპოვება. იმავე დღეს რუსეთის პრეზიდენტის პრესმდივანმა დიმიტრი პესკოვმა განაცხადა, რომ მოსკოვს სოციალურ ქსელებში პოლიტიკური რეკლამა არასოდეს განუთავსებია.

ქველ-სახსართო პათოლოგიისა და განვითარების განხილვა

კოქსარტოზის, ოსტეოქონდროზის, ოსტეოპაროზის, ოსტეოართროზის, რევმატოიდული ართროზის, ანკილოზიური სპონდილიტის, პოდაგრული ართრიტისა და პოლიართრიტის მკურნალობა, დაზიანებული სტრუქტურის აღდგენა, სითხის დაბალანსება სახსარში, ტკივილების მოხსნა. მკურნალობა საოპერაციო და უშედეგოდ ნაოპერაციო სახსრებზე უახლესი მეთოდებით. ზრდის სწრაფი და ეფექტიანი პროგრამები 2-დან 25 წლამდე კურსით 3-5 სმ-ის მომატებით, მაღალეფექტური გენეტიკური სიდაბლის დროსაც. გახდომა-გასუქება 5-დან 20კგ-მდე თვეში, მარტივად და უსაფრთხოდ, დიეტების, აკრძალვების, ვარჯიშების გარეშე, ნივთიერებათა ცვლისა და კუჭ-ნაწლავის მონესრიგებით, ქოლესტერინისგან განმედიტით, ყველაფერი — მცენარეული პრეპარატებით, უკუჩვენების გარეშე.

ტელ: 599-722-138; 247-58-83 მის.: ნაჩითლის №142, I სართ. კაბინეტი №6. ქალაქი ქუთაისი

საქართველო და მსოფლიო ჟურნალი. პოლიტიკა, ეკონომიკა, საზოგადოება, ადამიანის უფლებები, ისტორია

http://www.geworld.ge. მთავარი რედაქტორი ირაკლი თოდუა. გზავთი ხელმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. მისამართი: თბილისი, დავით ბაქრაძის ქ. №6 ტელ.: 234-32-95; e-mail: gazeti@inbox.ru

